

8 COLECȚIA SCIENCE FICTION

IGOR și GRICHKA
Bogdanoff

MAȘINA FANTOMĂ

EDITURA
EB
BRÂNCUȘI

Igor şi Grichka Bogdanoff

Maşina fantoma

Prefaţă

Succesul Timpului X, *emisiunea lui Igor şi Grichka Bogdanoff este reconfortant într-o vreme în care abia ceva mai mult de o cincime din* francezi *văd în spaţiul cosmic* o *cale de rezolvare a dificultăţilor ridicate de viitor, şi abia ceva mai mult de o treime cred că omul va trăi într-o zi altundeva decât pe Pământ; şi/sau în sfârşit, după aceeaşi anchetă comandată de C.N.E.S., o parte înspăimântătoare a populaţiei pare încă să ignore că de la Galilei încoace Soarele a încetat să se rotească în jurul Pământului.*

Într-adevăr, acest succes avut mai ales în rândul tinerilor poate să trezească într-o zi acestor viitori adulţi un interes profund pentru ceea ce ţine de spaţiu şi, la modul mai general, pentru conţinutul şi efectele ştiinţei şi tehnologiei.

Acest interes – şi pentru unii această pasiune – trebuie să se alimenteze la origine cu vise şi poveşti. Nimeni n-a întreprins niciodată nimic numai din pură raţiune. Curiozităţii şi energiei de a descoperi îi trebuie adăugat detonatorul de vise. În fond, prea puţin contează exactitatea scrupuloasă a acestor imagini şi poveşti. Toată lumea ştie – sau ar trebui să ştie – că obuzul din De la Pământ la Lună *imaginat de Jules Verne şi-ar fi ucis pasagerii şi că, cavorita, acea substanţă inventată de H.G. Wells pentru a propulsa* Primii oameni pe Lună *era expresia celei mai pure fantezii. Dar aceste două cărţi faimoase, clasice între clasicele ştiinţifico-fantasticului, au trezit vocaţia a nenumăraţi descoperitori şi în special pe aceea a astronomilor şi cosmonauţilor. Imaginile moderne uneori agasează (nu întotdeauna) prin naivitatea lor foarte mulţi privitori, dar au meritul radical de a deschide larg ferestrele ecranului asupra celei mai vaste părţi a universului, aceea care începe dincolo de atmosferă şi se întinde până în viitor.*

Ceea ce adeseori mă sperie şi mă fascinează în acelaşi timp când pornesc televizorul (la o altă oră decât cea la care este Timpul X), *este limitarea extravagantă a imaginii lumii pe care ne-o propune; contemporanii noştri sunt cu adevărat pasionaţi*

de un univers compus aproape exclusiv din cerşetori, poliţai şi judecători, familii celebre vizitând castele şi cupluri ce-şi reproşează infidelităţile din motive izvorâte din suprarealismul hidoşeniei?

Reacţia mea nu este nici aceea a unui moralist nici aceea a unui obsedat de realismul social. Aici puţin îmi pasă că crima apare ca ultima modalitate de libertate, iar conţinutul acestor foiletoane, piese de teatru şi filme nu reflectă, din fericire, experienţa concretă a majorităţii oamenilor. Dar ceea ce-mi reţine atenţia şi mă nelinişteşte este micşorarea incredibilă a imaginii lumii astfel prezentată şi aparent recepţionată. În mod sigur n-ar fi bine ca viitorul să fie închis între zidurile unui comisariat de poliţie.

Din contră, Timpul X *îmi apare ca o deschidere asupra spaţiului şi timpului, atât de bruscă şi de largă, încât puţin lipseşte să te apuce ameţeala sau să te ia cu frig. Ia gândiţi-vă! La bordul crononavei lor intersiderale, în mod regulat recarenată, Igor şi Grichka evocă graniţele universului, galaxiile, constelaţiile, găurile negre, eonii timpului, erele geologice, originea vieţii, explorările planetare şi cheamă un talmeş-balmeş de extratereştri, mutanţi, vrăjitori, roboţi, zombi, savanţi adevăraţi şi cercetători distinşi. Această menajerie nu este întotdeauna uşor de condus. Dar această acumulare, adesea barocă şi uneori grotescă excită simţul minunării şi trezeşte curiozitatea, iar în final asta contează. Aceasta este chiar esenţa ştiinţifico-fantasticului.*

Astăzi Igor şi Grichka relansează această explorare a probabilităţilor prin intermediul nuvelelor. O nuvelă ştiinţifico-fantastică este un univers de buzunar, deloc uşor de realizat. Gemenii Timpului *X sunt bine pregătiţi pentru realizarea acestui univers de buzunar, întrucât au reuşit să publice până acum o lucrare enciclopedică bună asupra acestui subiect,* Chei pentru ştiinţifico-fantastic *(Ed. Seghers), din păcate epuizată, şi o anchetă strălucită şi ironică despre perceperea ştiinţifico-fantasticului de către „elitele“ noastre,* Efectul ştiinţifico-fantastic *(Ed. Laffont). Ştiinţifico-fantasticul îl stăpânesc ca buni observatori şi din interior şi din exterior, inclusiv capcanele acestuia, aşa că nu le mai rămânea decât să se apuce de scris, misiune îndeplinită de către aceşti cosmonauţi ai imaginarului. Dar care este misiunea?*

Ştiinţifico-fantasticul nu serveşte decât ca să trezească vocaţii de cercetător. Una dintre problemele contemporane, rar sau niciodată întâlnită în trecut, este că ştiinţa şi tehnologia transformă lumea şi concepţia pe care o avem despre ea într-un ritm prea rapid pentru a mai avea timpul de a ne familiariza – în realitate – *prin practică şi experienţă cu aceste schimbări, şi cu lucrurile care le produc. Numai dacă s-ar reuşi să se controleze şi să se încetinească şuvoiul de inovaţii, ceea ce niciodată n-a fost posibil şi poate că nici nu e de dorit, ne-ar trebui, cu riscul de a pierde şirul, să ne obişnuim cu practici şi concepte inedite,* prin intermediul simulării, *adică al ficţiunii. Nu trebuie să se aştepte rezultatul unei experienţe prea lente, ci acesta trebuie devansat. Fără îndoială, aceasta nu este vocaţia principală a ştiinţifico-fantasticului şi nici scopul principal şi explicit al scriitorilor săi – care rămâne acela de a destinde – ci acesta este unul dintre beneficiile secundare, deloc de neglijat.*

I se reproşează uneori acestei literaturi că însoţeşte şi chiar exacerbează neliniştea faţă da viitor. Dar cine nu vede că suscitând uneori această nelinişte, apropo de evenimentele care nu sunt deocamdată decât posibilităţi sau eventualităţi, ea ne permite să fim preveniţi şi, într-un ţel, înarmaţi împotriva spaimei ce se iveşte pe neaşteptate şi care, altfel, s-ar dovedi redutabilă şi paralizantă? Nu sunt deloc sigur că ştiinţifico-fantasticul elaborează şi propune soluţii. Dar, apropiindu-ne şi familiarizându-ne dinainte cu un mare număr de aspecte determinante ale lumii contemporane, ne permite să evităm de a fi luaţi prin surprindere; pedagogic şi profilactic, ne ajută să privim în faţă şi să depăşim şocul viitorului evocat de Alvin Toffler. Şi dacă încă mai aveţi îndoieli, luaţi în calcul aceasta; este singurul domeniu al literaturii în care simplul vocabular al prezentului autentic, acela al calculatoarelor, al roboţilor, al astronauţilor, al rachetelor, al sateliţilor, al plasărilor pe orbită, al înmulţirilor şi recombinărilor genetice, are drept deplin de cetăţenie, este singurul loc în care uneori se inventează sau care se îmbogăţeşte. Nu cred deloc că ştiinţifico-fantasticul prezice viitorul şi că autorii săi, cu câteva excepţii, să merite într-adevăr titlul de precursori. Dar, în vreme ce tot restul ficţiunii ne evocă trecutul şi face eforturi periculoase de a ne linişti, afirmând înşelător că, în fond, nimic nu s-a schimbat cu adevărat, ştiinţifico-fantasticul şi autorii săi ne confruntă cu

prezentul, ne aclimatizează la propriul nostru mediu.

Unul din aspectele ştiinţei şi tehnologiei care creează cea mai mare teamă şi pe care avem mare nevoie să-l reexaminăm, ţine de pretinsa lor lipsă de omenie ce ar proveni din faptul că acestea ar fi în mod implacabil infailibile. Umanul ne apare legat de tatonare, de incertitudine şi de dreptul la greşeală. Maşina ne apare dotată cil o exactitudine intolerabilă şi neobosită, aceasta crescând pe măsura perfecţionării ei. În circuitele sale nu este loc pentru remuşcări, adică pentru ezitare. Exaltarea catastrofei tehnologice relevă cel puţin două sentimente contradictorii: pe de o parte teama de consecinţele care să ne provoace răul, iar, pe de altă parte dorinţa ca aceste consecinţe să apară pentru a ne restabili în trecut; adică teama de a nu fi eliminaţi de propriile noastre creaţii.

De exemplu calculatorul, această lampă a lui Aladin a timpurilor moderne, provoacă teama pentru că pare inuman de raţional. Mulţi oameni simt o oarecare uşurare când se pare (cel mai adesea pe nedrept) că ar comite greşeli. Dar imediat apare cealaltă teamă: dacă greşeşte suntem pierduţi. Fie că nu este alt mijloc de a rezolva o problemă crucială, fie că tenacitatea sa inalterabilă îl conduce la ultimele consecinţe ale greşelii sale. Pactul problematic încheiat cu maşina este în mod curios ecoul vechilor pacte cu diavolul.

Iată un sentiment care cere o anumită relativizare. Societatea noastră nu se va împăca în profunzime cu produsele tehnologiei sale decât atunci când va realiza în mod curent că acestea sunt prelungirile noastre şi că în loc de a manifesta o perfecţiune neomenească, acestea prezintă slăbiciunile noastre, fragilităţile noastre, până la tarele noastre. Ele sunt oglinda exactităţii şi a tenacităţii noastre, dar, de asemenea, şi a greşelilor noastre. Într-un fel sunt ca şi noi, umane.

Faptul de a ne arăta într-un mod când tragic când umoristic deşertăciunea temerilor noastre faţă de caracterul rece, implacabil şi infailibil al copiilor noştri tehnologici şi de a-i apropia astfel de noi, nu este meritul cel mai puţin lipsit de importanţă al nuvelelor lui Igor şi Grichka Bogdanoff. Dintr-o dată lucrul cel mai rău încetează de a mai fi sigur. Morala poveştilor lor, care ar trebui să atingă una dintre temerile noastre surde şi să ne împace cu minunile noastre ştiinţifice făcându-ne să verificăm fragilitatea lor aproape omenească,

este că: din fericire, totul se strică.

Când o s-o acceptăm cu adevărat, vom fi în măsură s-o regretăm fără reticenţe şi poate chiar s-o corectăm.

Gerard Klein

Cratylul

Erau trei.

Cel mai solid dintre ei se numea Mathila. Capul său, neted şi ţuguiat într-un chip ciudată, avea strălucirea neliniştitoare a vinului copt sub puternicul soare portocaliu din Dahekahern; în seara aceea părea la fel de dur ca pavelele de granit pe care scârţâiau arogant sandalele sale din piele roşie. Colosul păşea cu o mândrie imensă, făcând să pocnească la fiecare pas apărătoarea coapsei drepte în semn de victorie, ca şi cum oraşul i-ar fi aparţinut deja. Este adevărat că numai la vederea acestui craniu incredibil, doi sau trei trecători se întorseseră, părând speriaţi, înainte de a dispare temători în întunericul care încetul cu încetul înghiţea străduţele. Mathila era chel complet şi, ca o culminare a înfăţişării sale, urechile roze şi subţiri se rotunjeau făcând o cută flască înainte de a cădea în jos, aşa că din profil semăna ciudat de mult cu un grăsun de cea mai proastă rasă.

Desigur, ştia că era al dracului de urât. În ciuda eforturilor depuse ca s-o uite, greaţa îi cuprindea măruntaiele de fiecare dată când îşi surprindea propria imagine într-o oglindă sau pe un ecran de identificare. După ce luptase îndelung împotriva acestei apariţii pe care o detesta, hotărâse astfel; pentru început îşi confecţionase un fel de bridă cromată pe care şi-o fixase pe figură, ascunzând astfel găurile căscate ale nărilor şi bubiţele care-i umflau pupilele. Dar nu era numai faţa. Pentru a desăvârşi această imagine de războinic fioros pe care vroia să şi-o creeze despre sine însuşi, se îngrijise să-şi înconjoare bustul, coapsele şi gleznele cu chingi late de piele presărate cu lame de metal tăioase ca briciul. Desigur că acest sistem complex de centuri şi catarame era greoi şi stânjenitor, încât adeseori îi trebuiau mai multe ore ca să-l fixeze; dar pentru nimic în lume colosul nu s-ar fi despărţit de echipamentul său, într-atât începuse să facă parte din el însuşi. Nu vorbea aproape deloc şi avea un temperament mai degrabă liniştit; totuşi, de fiecare dată când pătrundea într-un loc public sau într-o tavernă puţin mai aglomerată, avea o plăcere irezistibilă de a merge apăsat până-n mijlocul încăperii, mormăind ameninţător. Odată ajuns în centrul atenţiei, îşi proptea cei doi pumni uriaşi şi păroşi pe şolduri, îşi bomba mândru pieptul trăgându-şi umerii înapoi,

ceea ce făcea să scârţâie harnaşamentul. În general, până la urmă era remarcat cu un amestec de surpriză şi de iritare, dar era prea impresionant ca cineva să-ndrăznească să-l atace. Atunci, izbucnea în râs. Un râs învelit în grăsime, care-i scutura interminabil umerii. Desigur că se întâmpla câteodată ca cineva să se ridice ca să înfrunte bruta, dar mâinile sale uriaşe reuşiseră întotdeauna să îngenuncheze adversarii. Mathila încă nu fusese învins în luptă dreaptă.

Exista vreun motiv pentru ea situaţia să se schimbe?

Gândindu-se la aceasta, pumnul lui Mathila se crispă spasmodic pe mânerul biciului cu unde, şi îşi întoarse capul scoţând deja un mormăit furios. Dar, se destinse repede, niciunul dintre imbecilii care hoinăreau pe străduţă nu îndrăznise să-l înfrunte; lângă el nu erau decât cei doi tovarăşi ai săi.

Primul era Radzill.

Faţa sa triunghiulară şi ascuţită, ai cărei ochi de o albeaţă pură cercetau trecătorii, nu prea era omenească. La drept vorbind, era o creatură hibridă, al cărei bunic din partea tatălui aparţinea unei rase străine de Combinatul Pacific, ceea ce explica reflexele albăstrii ce-i alergau pe piele, şi furnicăturile de natură electrică resimţite în vârful degetelor de cum era atins. La drept vorbind, Radzill avea în torace un plex energetic care-i permitea să creeze între capul şi picioarele salo diferenţe de potenţial atât de mari, încât îi era uşor să electrocuteze pe cineva doar atingându-l cu degetul. Şi ca şi cum aceasta n-ar fi fost de ajuns, moştenise, tot de la acest bunic diabolic, facultatea de a-şi înzeci, în anumite condiţii, randamentul muşchilor. În ciuda subţirimii membrelor, şi a siluetei slabe, îi era cu putinţă ca într-o fracţiune de timp egală cu o zecime de secundă să spargă un zid de piatră gros de cincizeci de centimetri, sau să îndoaie o bară de oţel tot atât de groasă ca antebraţul lui Mathila. Din fericire Radzill se înfuria foarte rar, şi era grozav să-l vezi bătându-se cu cineva. Totuşi, avea un punct slab: nu suporta să se glumească pe seama culorii pielii sale, sau pe seama oricărui caracter rasial al său. Într-o zi, într-o tavernă rău famată din sistemul celor Trei Planete Barbare, un om de rasă pură îndrăznise să-i zică bastard albastru; atunci, Radzill se mulţumise numai să pună calm mâna pe umărul

glumeţului neinspirat, şi aceasta din urmă se prăbuşise într-o jerbă de scântei portocalii.

Continuându-şi drumul cu paşi mari, exometisul alungă această amintire urâtă. Nu-i făcea plăcere să-şi folosească puterile împotriva celorlalţi. Dar astăzi, ştia că-i vor fi necesare toate forţele pentru a izbândi. Numai dacă nu cumva s-ar putea să reuşească Sola gol… Căci mai era al treilea, Sola gol.

Cu un gest flegmatic, acesta din urmă îşi aranjă instinctiv o cută a pelerinei sale galbene vărgată cu negru, în partea inferioară a nasului, exact în dreptul mustăţii sale fine căreia îi vopsise extremităţile în violet închis, ceea ce făcea ca impresia pe care o lăsa faţa sa să fie extrem de confuză. De mult timp fusese supranumit „doctorul”, poate pentru că nu avea pereche în sistemul Sol pentru măiestria cu care fabrica din plante terestre, al căror secret numai el îl deţinea, elixire fabuloase, şi cataplasme miraculoase datorită cărora învinsese câteva dintre cele mai rele flagele ale universului cunoscut. De exemplu, a fost singurul care a reuşit să vină de hac teribilei epidemii de ciumă roşie care a decimat o sută de milioane de vieţi în sistemul Archenar. Tot el a fost cel care a pus la punct otrava cu care baryţii lumilor tropicale ale Hidrei au putut într-un târziu să scape de roiurile de păianjeni zburători care le infestau cele cinci planete.

Desigur, „doctorul” era foarte mândru de toate acestea şi o brumă de plăcere narcisistă îi împurpura faţa de îndată ce cineva avea fericita idee de a aminti în public realizările sale; totuşi, îi lipsea ceva… Ceva important, la care visa de peste douăzeci de ani: o comoară fantastică, în căutarea căreia venise pe Dahekahern cu tovarăşii săi.

O cută de lăcomie îi îngustă ochii în care palpita o şiretenie vie, aproape amicală. Ochi de un negru absolut, pe care şi-i îngustase de bună voie cu ajutorul unui specialist în chirurgie facială şi reparatorie, pentru a-i face mai misterioşi. Mai era şi ridul ce pusese să-i fie făcut la colţul buzelor pentru ca surâsul să-i fie cât mai crud cu putinţă, în așa fel încât să-şi deruteze eventualii adversari. Dar, în ciuda tuturor eforturilor sale, nu reuşise să-i dea feţei un aer atât de tăios precum ar fi dorit; fără a putea preciza de ce, ici şi colo, trăsăturile sale păstrau urmele unei blândeţi delicate, de nesuferit. Dar poate că, pur şi simplu, prin asta se manifesta laşitatea care-l caracteriza. Cert este că

momentan, Sola gol era preocupat de altceva decât de blândeţea trăsăturilor: începând de acum, singurul lucru care mai conta era comoara. Întărit de această convingere, aruncă o privire tăioasă peste umăr; întrucât nimeni nu părea să-i fi urmărit, îşi îndemnă tovarăşii să urce în gondola care urma ca în câteva minute să-i depună pe faimoasa insulă.

Mathila, Radzill şi Sola gol.

Cei trei bărbaţi se cunoşteau de mult. Aproape că uitaseră ziua în care se întâlniseră pe una dintre nenumăratele lumi ale Combinatului Pacific. De mai multe ori îşi salvaseră reciproc viaţa, ceea ce sfârşise prin a crea între ei legături indestructibile. De exemplu, Sola gol îşi amintea perfect ziua în care făcuse în grabă un antidot împotriva otrăvii unei omizi cu ace care-l înţepase pe Radzill de încheietura mâinii stângi. Şi tot atât de bine îşi amintea mâna puternică a lui Mathila în clipa în care-l apucase de subsuori pentru a-l smulge sugerii nemiloase a mlaştinii asteroidului pneumatic.

Iar astăzi, ca întotdeauna, se adunaseră pentru a lupta împreună. Dar, de data aceasta o ştiau, izbânda misiunii lor era departe de a fi sigură, căci nu mai era vorba, ca în trecut, de a face pe mercenarii în locul Cercetaşilor Combinatului, nici să plece să vâneze o sălbăticiune unicornă, sau să caute o caravană înghiţită de nisipurile metamorfice. Nu… Dacă cei trei aventurieri îşi dăduseră întâlnire pe Dahekahern, era pentru a încerca un lucru fantastic, ceva ce nimeni nu reuşise încă să înfăptuiască până atunci, şi care putea să facă din ei cei mai puternici cetăţeni ai Combinatului Pacific.

Sau tot atât de bine puteau să fie ucişi în câteva clipe.

— Stai!

Vocea pocni ca o lovitură de bici cu plasmă în urechile celor trei oameni. În faţa lor, doi gardieni îndreptau spre ei pâlniile căscate ale lansatoarelor de neutroni. Nici nu puseseră picioarele pe insulă de cinci minute şi necazurile şi începeau.

Atunci, Radzill avu o tresărire, căci cunoştea triunghiul negru de pe fruntea soldaţilor, ce-nghiţea lumina: era emblema temută a Darakarilor, garda personală a guvernatorului planetar.

Sola gol îşi drese glasul cu un aer de plictiseală distinsă.

— Hm… Păi, prietene, spuse cu o voce cântată, suntem

cetăţeni liberi ai Combinatului şi…

— Gura, i-o tăie primul gardian!

Îi ocoli încet pe cei trei şi termină prin a se opri în faţa lui Mathila. O bară invizibilă înţepeni bustul uriaşului, în vreme ce Darakarul începuse să-l cerceteze cu un surâs insuportabil. În final, înfipse vizorul lansatorului în buric, care, ciudat, nu era protejat de hamuri.

Mathila avu o tresărire care făcu să-i tremure grăsimea burţii, spre satisfacţia darakarului, ale cărui nări fremătau cu un aer lacom.

— Aha!… Nu-i prea plăcut, ha? Stai. Un pic c-o să-ţi arăt cum…

Soldatul se pregătea deja să-şi înfunde mai mult vizorul când Sola gol interveni, scoţând din buzunar diversele sale legitimaţii de cetăţean liber.

— Ascultă Darakar, lasă-l în pace. Vedeţi bine că suntem în regulă, nu? Poftim! Iată viza mea transpaţială.

Dar, dintr-o îmbrâncitură gardianul îndepărtă mâna lui Sola gol.

— Pe tine nu te-am întrebat nimic! Deocamdată mă interesează grasul… Auzi, specie de animal borţos? Arată-mi viza!

Broboane calde de sudoare se zbătură pe obrajii graşi ai lui Mathila. Sola gol îl văzu deschizând o gură înecată în salivă şi-i fu teamă să nu-l scuipe pe Darakar; câteva secunde, tremurături nervoase, neliniştitoare, scuturară bărbia triplă a colosului, dar sfârşi prin a se calma. Desigur că nu-i plăcea să fie tratat ca animal borţos; în alte împrejurări i-ar fi spart cutia toracică acestui Darakar împuţit dintr-un singur pumn, dar astăzi nu putea s-o facă; singurul lucru care conta era misiunea sfântă pe care şi-o fixaseră. Conştiincios, se apucă să caute în buzunarul interior al sacului său de piele; în fond, n-avea de ce să se neliniştească: era în regulă. În acest moment, al doilea gardian, care până atunci tăcuse, îşi trecu în scârbă un de get pe sub una din chingile ce-i strângeau pieptul lui Mathila. Apoi, ştergându-şi degetul cu grijă, lăsă să-i scape pe un ton greu, cu un dispreţ insuportabil:

— Ia zi… Ai văzut ce chestie are pe spate?

Încă o dată Sola gol simţi că-i indispensabil să intervină ca să evite o nenorocire!

— Scuzaţi-mă, dar vă sfătuiesc să nu-mi tachinaţi prea tare prietenul. Vedeţi, caracterul său este mai degrabă instabil şi…

— Mă, ţie ţi-am mai spus să nu te bagi, ai înţeles?

Fără menajamente, Darakarul îl îmbrânci pe Sola gol. Apoi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat continuă să tragă de bretelele de piele ale lui Mathila până când reuşi să găsească o chingă elastică. Încântat, o întinse până la limita de rupere, şi-i dădu drumul astfel încât cureaua muşcă pielea lucioasă a colosului cu un pocnet sec. Mathila tresări ca înţepat de o larvă scârboasă, în vreme ce un răget puternic îi răzuia gâtlejul. De data asta, Darakarul păru mulţumit; îi plăcuse întotdeauna să provoace adversari mult mai mari şi mai puternici decât el: oricum, nu risca nimic, pentru că niciodată această brută n-ar îndrăzni să ridice mâna asupra lui, un Darakar! Din nou, gardianul îşi pironi privirea pe ţeasta exagerată a lui Mathila. De data asta totuşi, un cerc de nelinişte îi strânse gâtul, şi, ca să se liniştească, strânse priza pe mânerul lansatorului; la cel mai mic gest suspect, ar putea oricând să-l paralizeze pe imbecilul ăsta pentru a-l arunca în cuvele fortăreţe!…

Cuvele!

Se vorbea despre ele pe toate planetele Combinatului. Se subînţelege că nimeni, niciodată, nu se întorsese de acolo pentru a povesti ceea ce se întâmpla acolo cu adevărat, dar se zvoneau lucruri ce te făceau să tremuri de spaimă. De exemplu, se şoptea că echipe de biomecanici se pretau la experienţe ce vizau declanşarea la nefericiţii lor cobai de mutaţii genetice brutale care, în câteva minute le transformau corpurile originale în creaturi înspăimântătoare ale căror suferinţe se pare că erau inimaginabile. Astfel se povestea că prizonierii erau folosiţi pentru testarea unei game largi de substanţe halucinogene având ca scop modificarea percepţiilor temporale, astfel încât puteau avea senzaţia că trecuse un an întreg, în vreme ce în realitate nu era vorba decât de o secundă. Era inutil să-ţi mai imaginezi înspăimântătoarele suferinţe ale acestor nenorociţi, dacă, din nefericire, temnicerii lor se apucau să-i tortureze pe durata acestei interminabile secunde…

Oricum, ameninţarea teribilă de a fi întemniţat, în principiu ar fi trebuit să-l descurajeze pe Mathila să facă cel mai mic gest necugetat. Dar asta însemna să uiţi că uriaşul nu era ca toată lumea. Imprudent, Darakarul începu să tragă din nou de

cureaua colosului.

— Ia zi, grăsane, nu crezi că ar mai trebui să-ţi mai schimbi hainele din când în când? Pentru că, între noi fie vorba, miroşi cam ciudat, aşa că ai face mai bine să…

Dintr-o dată fraza Darakarului se opri brusc, ca tăiată cu cuţitul. Îşi deschise şi închise gura din lipsă de aer, apoi îşi rostogoli ochii în jurul lui. Era vizibil că nu înţelegea ceea ce se întâmplase. Avea o senzaţie de greutate umedă în fundul gâtului, un miros acru care-i ajungea la nas şi o ameţeală care îl cuprindea. Genunchii i se îndoiră şi nu înţelese de ce un val de sânge îi umplu gura şi urechile, voalându-i totodată privirea cu o brumă roşie care devenea tot mai deasă. În sfârşit, foarte încet căzu în genunchi înainte de a se prăbuşi pe-o parte și de a se chirci într-o poziţie prenatală. Nu mai mişcă.

— Hei, bolborosi al doilea Darakar! Oesterhazi!… Ce-i cu tine?

Apoi se întoarse către cei trei oameni şi îndreptă asupra lor pâlnia lansatorului de neutroni.

— Ce i-aţi făcut? O să vă…

Cuvintele i se înecară într-un puternic pârâit de natură electrică; în clipa următoare, se prăbuşi la rândul său pe pavajul străduţei într-o cascadă de scântei.

Speriat, Sola gol se întoarse spre Radzill.

— Nu te nelinişti, îi spuse acesta, descărcarea nu era mortală… Nu era mai puternică decât chestia care mi-a permis să întrerup momentan irigaţia sanguină a creierului primului.

În vreme ce Radzill vorbea, un mic grup de trecători se formase deja în jurul celor trei aventurieri, scoţând strigăte de stupefacţie la vederea celor două corpuri întinse pe pavajul negricios.

— Am pierdut destul timp, şopti Sola gol, acoperindu-şi cu pelerina partea de jos a feţei! Trebuie să ne cărăm de-aici, şi foarte repede! în mai puţin de un minut străduţa va fi plină de lume.

Fără să mai aştepte, cei trei trecură peste Darakarienii nemişcaţi şi se furişară alergând într-un pasaj îngust, care, din fericire dădea într-o piaţă pustie. De-aici, coborâră cu toată viteza o scară nesfârşită care-i conduse în oraşul de jos. Aici se liniştiră: nimeni nu-i urmărise. Totuşi, ştiau că nu scăpaseră de pericol. Mai mult decât atât, ceea ce se întâmplase era foarte grav şi evident că schimba multe lucruri care aveau legătură cu

scopul lor final.

— Ce… ce facem? întrebă Mathila în jargonul său stângaci.

— Înainte de orice, să găsim un loc discret ca să ne facem calculele.

Cu un gest hotărât, Sola gol îşi îndemnă prietenii spre o tavernă cuibărită sub unul dintre pilonii enormi ce susţineau oraşul de sus; câteva secunde mai târziu, fugarii era aşezaţi într-un colţ întunecos, la adăpost de priviri.

— Hei! Trei trăsnete calibane, comandă Sola gol birtaşului pe un ton ce spera să fie nepăsător şi vesel! Apoi, îşi afundă faţa între mâinile osoase şi suspină adânc.

— Cunoaşteţi regulile stabilite de guvernator pe Dahekahern?

În ciuda puternicului control cu care-şi stăpânea sistemul nervos, Radzill nu putu să împiedice un fir de nelinişte să-i şerpuiască în voce.

— Da, răspunse el într-un târziu. Oricine ridică mâna asupra unui Darakar este pasibil de moarte fără preaviz. Dacă cumva vreun autodescoperitor ne-a identificat, riscăm să fim ucişi dintr-o clipă în alta.

Pe aceste cuvinte, Mathila îşi lăsă brutal halba pe lemnul mesei. Vorbea rar, căci de-a lungul anilor ajunsese să deteste aceste cuvinte care-i alunecau în gură şi care-i scăpau ori de câte ori dorea să exprime ceva. Totuşi, de data asta, îşi rotunji buzele şi, lipindu-şi limba de cerul gurii dădu afară o coloană de aer cu toată forţa plămânilor săi.

— Dara’rul… Ah, el nu mort!… Nici ce’lalt, nu! Atunci?

Sola gol îşi întinse degetele mlădioase spre halba cafenie în care fumega trăsnetul caliban. Întotdeauna îl fascinase vederea acestui lichid care arunca reflexe albăstrii şi ai cărui vapori reci se învârtejeau la cincisprezece centimetri deasupra vasului. Închizând ochii, aspiră o mică înghiţitură de amestec, şi simţi imediat un val de frig răspândindu-se în el până-n măduva oaselor. Surprins, clătină capul: era prima dată când bea un trăsnet atât de tare. Savurând gustul aspru care-i umezise cerul gurii, se hotărî totuşi să răspundă, aproape numai pentru el.

— Că am ucis sau nu gardienii, asta nu ne schimbă cu nimic situaţia. Ştiţi că pe Dahekahern este stare de război de douăzeci şi doi de ani, ani bazici, desigur.

O scânteie albăstrie minusculă scăpă de la rădăcina părului lui Radzill.

— Dar aici n-a fost niciodată nici cea mai mică înfruntare, protestă exometisul! Nu cunosc lume mai liniştită în tot Combinatul.

Sola gol îşi înălţă umerii descărnaţi.

— Ştiu prea bine. La drept vorbind „războiul” care opune Dahekahernul protectoratului extern, de la declararea sa, n-a făcut nici-o victimă. Dar această situaţie permite celor două sisteme, în mod teoretic, evident să se sustragă parţial influenţei Combinatului.

Cu un get nervos Radzill se scărpină la baza cefei, ceea ce declanşă o serie de pârâituri de natură electrică pe care încercă să le înlăture distrat cu dosul mâinii.

— Bănuiesc că juriştii Combinatului vor găsi până la urmă vreo manevră care, cu eleganţă, să aducă înapoi sub tutela lor Dahekahern. Dar ia spune-mi: pentru ce au vrut să se sustragă de influenţa Combinatului?

Sola gol ridică braţul ca şi cum ar fi vrut să ia cerul ca martor.

— E suficient să te uiţi la ce se întâmplă aici. În mai puţin de cinci ani, dahekahernii au reuşit să instaureze o zonă economică de schimburi libere, practic independentă de zona administrată de Combinat. Datorită acestui „război” faimos, Dahekahern a devenit una dintre cele mai bogate pieţe financiare din tot sectorul galaxiei; moneda sa era aproape tot atât de puternică ca şi aceea a lumilor autarhice, iar aici se pot cumpăra produse de negăsit în alte părţi. Şi aproape acelaşi lucru este şi cu cele trei planete ale Protectoratului Extern.

Radzill duse halba cu trăsnet la gură şi o scânteie verde pocni sec în clipa în care lichidul îi umplu gura.

— Necazul, continuă Sola gol, este că guvernatorul a putut să emită o grămadă de legi excepţionale care scapă de sub controlul Combinatului. Începând din acest moment, nimic nu-i poate împiedica să re considere ca spioni în solda Protectoratului Extern.

Radzill clătină capul.

— Am face mai bine să renunţăm la plan. Să ne-ntoarcem fiecare separat în port şi să părăsim această afurisită de planetă cât mai repede!

Mâna lui Sola gol se lăsă pe umărul metisului.

— Tare mi-e teamă că nu mai e posibil E aproape sigur că semnalmentele noastre au fost deja transmise autorităţilor de

control portuar. (Se opri o clipă gândindu-se la o ipoteză încă neclară, pe care o respinse, dar care ştia că de-acum încolo era inevitabilă). Ascultaţi-mă: cum nu mai e posibil nici să fugim, nici să ne ascundem, nu mai avem decât un singur lucru de făcut…

Un surâs imperceptibil subţie gura violetă a lui Radzill.

— Ştiu ce ne vei spune…

— Da… Putem deja să ne considerăm morţi! Numai dacă nu…

— Numai dacă nu reuşim să punem mâna pe Atanor, termină Radzill.

O flacără se aprinse în privirea mohorâtă a lui Sola gol. Apoi, un murmur îi străbătu cu încetineală dinţii. Strânşi, lăsând să plutească spre urechile tovarăşilor săi o fărâmă de voce de nerecunoscut, tocită de o cupiditate[1] violentă.

— Dacă reuşim să devenim stăpânii pietrei pietrelor, nu numai că vom deveni de neatins pentru totdeauna, dar vom devenii şi cetăţenii cei mai puternici din Combinat.

Radzill îşi clătină fruntea cuprinsă brusc de gânduri grele.

— În concluzie, cred că toată povestea asta cu Darakarii nu schimbă mare lucru. În fond, nu trebuie să uităm pentru ce am venit aici: să punem mâna pe Atanor!

Cu o căutătură scurtă, Sola gol îşi cântări tovarăşii şi strânse din dinţi: natura sa învechită de om al Pământului, sceptic şi plin de suspiciune răzbătea la suprafaţă.

— Poate că-i bine că am venit aici pentru asta! Dar fără împuţiţii ăştia de Darakari, am fi putut cel puţin să ne cântărim şansele şi dac-ar fi fost necesar puteam să renunţăm, pe când acum…

— Da… ştiu, continuă Radzill. Va trebui să mergem până la capăt chiar dacă ne va merge rău.

Exometisul îşi stăpâni un frison. Ştia ce li se întâmpla nenorociţilor care dădeau greş; ori, de şase secole, sute de mii de creaturi omeneşti sau din afară încercaseră să obţină Atanorul.

Dar până acum, muriseră toţi fără să fi reuşit.

Atanorul era o piatră fabuloasă, de care se zicea că era unică în tot universul cunoscut. Fără a merge până acolo, arheologii afirmau totuşi că nu exista decât un exemplar pe galaxie. De unde provenea această piatră faimoasă? Era un mister adânc.

---

[1] Lăcomie de bani, sete de câștig.

O legendă fantastică spunea că apăruse acum zece miliarde de ani pe firmamentul imensei găuri negre ce ocupa centrul galaxiei; după unii, era vorba de unul dintre ultimele fragmente încă vizibile din materia originară ce alcătuise Universul în primele sale clipe de existenţă. După alţii, din contră, piatra ciudată fusese ejectată de gaura neagră deoarece provenea dintr-un alt univers. Dar cine putea să fie sigur? Nimeni nu putuse vreodată să atingă piatra ca s-o observe de aproape şi s-o analizeze în mod serios. Fapt este că fantastica legendă susţinea că această bijuterie filosofală declanşa celui care o stăpânea mutaţii genetice de o astfel de natură încât acesta nu mai îmbătrânea. Nici în această problemă nu existau argumente care să susţină că legenda e adevărată. Erau numeroşi cei din sânul Combinatului care vedeau în această poveste a pietrei o imensă escrocherie pusă la cale de guvernatorii succesivi ai Dahekahernului în propriul lor folos. În mod firesc, versiunea guvernatorului actual era alta, şi îi plăcea să acrediteze zvonurile după care era nemuritor. De altfel erau greu de dovedit contrariul, mai ales că nimeni de pe Dahekahern nu se putea lăuda de a-l fi văzut vreodată. Niciodată guvernatorul nu se arătase apropiaţilor şi colaboratorilor săi decât prin intermediul unui ecran care-i sintetiza imaginea. O dată pe săptămână folosea acest sistem pentru a răspunde feluritelor întrebări pe care i le punea populaţia. Când era întrebat de unde provenea piatra, răspundea întotdeauna cu un aer curtenitor că pur şi simplu i-o dăduse cu o mie de ani înainte ultimul mare maestru al ordinului cosmopoliţilor. Într-o bună zi, îi venise ideea să pună Atanorul la dispoziţia celui care va reuşi să pună mâna pe ea. Începând cu acea zi, balanţa externă a Dahekahernului îşi multiplicase cifra de afaceri de treizeci de ori, şi acest miracol economic dura de peste şase secole.

Cu repeziciune, în ciuda absenţei obiective a dovezilor privitoare la pretinsele sale puteri, Atanorul filosofai suscitase oferte fantastice de cumpărare: minele de pe Thoron, mirodeniile Inelelor purpurii, Maşina Supremă a lui Valzar, toate aceste bogăţii şi încă multe altele le refuzase guvernatorul. Unul dintre prinţii Combinatului îi oferise chiar imensul grup de stele pe care-l administra pentru bijuteria filosofală, dar în zadar. Şi tot în zadar hoardele de hoţi, soldaţi, preoţi, oameni de ştiinţă, comercianţi, ezoterici şi alţi aventurieri venind din toată galaxia

încercaseră să obţină piatra fabuloasă.

Căci Atanorul avea un paznic.

Cel mai vigilent, cel mai nemilos, cel mai periculos dintre paznici: cratylul. Ochiul lui Radzill păru că slăbeşte în penumbra tavernei.

— Cratylul!

Sola gol îşi duse arătătorul la buzele sale delicate.

— Ssst, şopti! Nu pronunţaţi acest cuvânt aici.

Omul se şi întoarse pentru a arunca o privire furişă spre masa vecină. Aparent, nimeni nu-i auzise.

— N-avem dreptul să dăm greş, continuă Sola gol. În fond, ne-am pregătit ani întregi: Sunt sigur că i se poate veni de hac acestei împuţiciuni de cratyl!

De data acesta, unul dintre clienţii de la masa vecină îşi îndreptă imperceptibil capul. Sola gol scoase o monedă neagră şi o aruncă pe masă.

— Cred c-ar fi bine să nu mai întârziem pe-aici, şuieră el, trăgându-şi pelerina peste faţă. Să plecăm separat. O să ne reîntâlnim deseară la intrarea în turnul filosofai de la templul lui Atanor. Începând de acum, ne vom pregăti pentru încercare. Fiecare dintre noi îşi va încerca şansa, unul după altul, în ordinea convenită prin tragerea la sorţi.

Puse mâna pe umărul lui Mathila.

— Tu, tu vei încerca primul. Dacă câştigi, trei sferturi din piatră vor fi ale tale, iar noi ne vom împărţi restul. Dacă dai greş…

Sola gol ezită, fără să aibă curaj să privească colosul în faţă. Totuşi, acesta din urmă, nepărând tulburat deloc, îşi îndreptă spre Radzill degetul mare cât un caltaboş.

— Aşa e, continuă Sola gol cu puţină uşurare! Şi dacă Radzill câştigă, ia jumătate din piatră şi mie îmi dă cealaltă jumătate. Dacă nu, îmi încerc ultimul şansa. În cazul acesta eu…

În momentul acela, genunchiul vânjos al lui Mathila lovi coapsa doctorului. Uriaşul arătă din bărbie în direcţia uşii care tocmai se deschisese.

Sola gol îşi înfrână o înjurătură între buzele fine.

— Pe toţi ciumaţii! Darakarii! Repede, pe uşa din spate!

Câteva clipe mai târziu, cei trei bărbaţi părăsiră în grabă taverna şi se regrupară sub partea de vest a pilonului care susţinea oraşul de sus, în faţa unei pieţe ce colcăia de lume.

Apoi dispărură luaţi de valul uman ce izbea de-atâta timp planeta Atanorului.

Peste Dahekahern se lăsase noaptea. Deşi populaţia nu trebuia să se supună vreunui semnal de stingere, străzile pavate cu marmură fosforescentă erau acum pustii, fiind străbătute doar de vârtejurile vântului cald, care cobora în fiecare seară din munţi.

O umbră tăcută, fără consistenţă se furişă în spatele unui pilon cu supleţe, gata să se topească în orice clipă în umbra minerală a templului. Pitulat într-un ungher al unei firide întunecate, cu spatele lipit de piatra rece şi colţuroasă a frontonului, Sola gol recunoscu silueta lui Radzill. Dintr-un salt exometistul se alătură doctorului.

— Dar Mathila, şopti ultimul dintre ei într-o cută a pelerinei?

— În faţa sculpturii de la intrarea secundară, răspunse Radzill. Ne aşteaptă.

— Bine! Să mergem!

Cu un pas înăbuşit de prudenţă, cele două umbre alunecară înspre uşiţa laterală; foarte repede, scârţâitul unei chingi le arătă că Mathila era pe aproape. Nu mai trebuiau decât să intre în templul filosofai. Sola gol aruncă o privire scrutătoare peste umăr şi zări două discuri argintii ce se înălţaseră spre orizontul îndepărtat. Două luni a căror lumină slabă dădea savoare nopţilor Dahekahernului, aurindu-le. Pentru o clipă îl cuprinse dorinţa nebună de a opri totul; să nu intre în templu, să renunţe la încercare şi să dispară prin orice mijloc.

Simţi o furnicătură pe umăr.

— Haidem, şopti exometistul încurajându-l cu mâna sa încărcată de electricitate, trebuie să intrăm cât mai repede.

Sola gol se linişti.

— Nu e nimeni înapoia noastră?

Urechea suprasensibilă a lui Radzill scrută nervos pânzele de întuneric.

— Nu... nu-mi dau seama... răspunse cu o voce brusc întristată de un presentiment vag.

Sola gol se opri brusc.

— Ai descoperit ceva?

Fără să răspundă, exometisul se concentră asupra fluxului electric ce-i străbătea fără încetare corpul, traversându-l şi

retraversându-l cu unde mai mult sau mai puţin scurte a căror frecvenţă varia de la câteva zeci la câteva miimi de cicluri pe secundă. Întrucât fiecare tren de unde intra în rezonanţă cu activitatea ondulatorie a plexului său energetic, Radzill putea în anumite condiţii să detecteze prezenţa unei fiinţe vii de la vreo cincisprezece metri.

Iar acum, tocmai simţea nişte furnicături la subsuoară, ceea ce nu lăsa nici-o îndoială.

— Atenţie, un grup aleargă spre noi! împrăştiaţi-vă repede!

Dar era deja prea târziu. Acolo unde cu câteva clipe mai înainte nu era nimic, apăruse un buchet ameninţător de siluete negre care-i încercuiră rapid pe cei trei.

Un torent de lumină ţâşni şi într-o împrăştiere orbitoare de raze albe şi portocalii, fugarii zăriră o pată neagră care pulsa şi care apoi se diminuă de parc-ar fi fost înghiţită de strălucire înainte de a reapare chiar lângă ei.

— În numele guvernatorului, vă arestez. Darakari, imobilizaţi-i.

Buimăcit, Sola gol zări ca prin ceaţă pâlnia unui lansator de neutroni îndreptându-şi gura oarbă spre el. O clipă mai târziu, un flux de particule elementare îi traversă corpul, şi deodată se simţi fără putere, ca şi cum elanul său vital ar fi fost comprimat brusc în fibrele muşchilor săi inerţi. Nu căzu, dar îi era imposibil să facă cea mai mică mişcare. Foarte curând, asupra fiecăruia dintre muşchii înţepeniţi se exercită o tracţiune insuportabilă şi avu senzaţia dureroasă că membrele urmau să i se disloce unul câte unul. În spaima organică ce-l cuprinse îi veni să strige, dar nici-un sunet nu-i ieşi din tubul rigid în care i se transformase gâtlejul.

Nu mai era nimic de făcut.

Intensitatea luminii scăzu puţin şi unul dintre soldaţi înaintă.

— Ei sunt, îi recunosc.

— Bine, răspunse şeful Darakarilor. Percheziţionaţi-l şi luaţi-le obiectele de valoare. Îi ducem la cuve.

Foarte repede Darakarii goliră genţile şi buzunarele prizonierilor. Sola gol văzu cu disperare cum aceştia începuseră să le îndese lucrurile într-o ladă cu mânere fără să le mai cerceteze în prealabil.

Orice speranţă era deci pierdută.

Darakarii deschiseseră deja larg uşile furgonului blindat când,

dintr-o dată, unul dintre ei tresări.

Între degete ţinea o legitimaţie ce arunca străluciri roşiatice la intervale regulate.

— Comandante, priviţi!…

Încălţările sale luară deja poziţie.

— În încercarea filosofală, articula în final gardianul cu o voce nesigură. Spionii mei îmi semnalaseră că vroiau numai să asiste, nu să participe ei înşişi.

Comandantul secund îi aruncă şefului o privire ascuţită.

— Spionii noştri erau prost informaţi, comandante. Ce ordonaţi?

— Atonie musculară, lătră Darakarul!

Din nou, pâlniile se îndreptară către ei, dar de data asta, cu o imensă uşurare îşi simţiră muşchii destinzându-se.

Radzill îşi găsi primul echilibrul şi luă cuvântul.

— Ei bine, domnule Darakar, era cât pe-aci să comiteţi o greşeală care ar fi putut să vă coste scump, nu-i aşa?

Comandantul dădu din umeri, dispreţuitor.

— Oricum, mai puţin decât pe voi, bastard împuţit!

Un fulger albastru străbătu fruntea lui Radzill.

— Ştiţi cum se numesc candidaţii la încercare? întrebă cu o voce şuierată izbucnită dintr-un acces de mânie.

Încurcat, comandantul se bâlbâia. Ştia că guvernatorul rezerva o soartă aparte celor care nu respectau întru totul protocolul strict pe care-l stabilise el însuşi referitor la încercare. În fond, îşi spuse simţind o strângere în gât, unii Darakari ajunseră în cuve pentru lucruri mai mărunte decât ăsta.

— Nu vă supăraţi ăăă… (ezita)… chestore! Sunt la dispoziţia dumneavoastră.

Tocul cizmei drepte pocni dalele în semn de supunere.

La rândul său, Sola gol, care tocmai termina să-şi maseze ceafa, înaintă spre comandant şi luă cuvântul.

— Că vrei sau nu, Darakar, regulamentele sunt clare! Suntem regulamentar înscrişi la încercare şi dacă unul dintre noi reuşeşte să obţină Atanorul, va deveni cel mai important cetăţean al Combinatului. Atunci nu va mai fi în puterea nimănui să-i discute ordinele.

Comandantul râse acru, ceea ce sună dezagreabil în urechile celor trei oameni.

— I-auzi! S-ar zice că au şi pus mâna pe Atanor.

Atunci îşi puse un genunchi pe pavajul de marmură şi se înclină cu o reverenţă profundă, însoţind-o de mici bătăi groteşti cu podul palmei pe pământ.

— Păi cum să nu, domnule… Sunt servitorul foarte devotat şi foarte umil al serenităţii voastre filosofale. (Brusc îşi ridică capul şi redeveni serios). Vedeţi chestorilor… Şi eu cunosc regulamentul.

Apoi îşi deschise solemn braţele şi izbucni din nou în râs, până când ultimul hohot antrenă cu el o dâră de bale ce i se prelingeau spre bărbie. Abia atunci se ridică, cu figura încremenită într-o expresie sinistră.

— Ştiţi măcar ce este cratylul? L-aţi văzut vreodată?

— Nu răspunse Sola gol, dar l-am studiat. În mod sigur îl cunoaştem mai bine decât voi.

De data asta, o cută falsă de surpriză admirativă rotunji gura Darakarului. Din nou se făcu că se înclină cu un respect enorm, ceea ce începea deja să-l enerveze pe Sola gol.

— Scuzaţi, Serenitatea Voastră. Nu ştiam că aţi „studiat” cratylul.

Râsul său tunător răsună o dată-n plus în bezna nopţii.

Silueta suplă a lui Radzill se strecură lângă Sola gol.

— Auzi, îi şopti la ureche, tipul ăsta începe să mă enerveze de-adevăratelea! Cred că o să…

— Nu, i-o tăie Sola gol! Avem lucruri mai bune de făcut.

Şi se gândeşte la lucrul de care tocmai vorbise comandantul. Cratylul!

Îl ştia pe dinafară, până-n cel mai mic detaliu, în măsura în care petrecuse ani întregi studiind anatomia şi biologia acestui animal.

Căci cratylul era un animal! Fără îndoială că era unul dintre cele mai periculoase din Combinat, oricum cel mai temut.

Creatura nu era totuşi foarte mare, avea cel mult treizeci de centimetri lungime. Semăna vag cu unul din viermii ce mişunau prin lumile fosile, sau mai degrabă cu o omidă ale cărei inele umflate erau acoperite cu peri gri care ondulau cu încetineală atunci când animalul era calm. În acest caz mai era posibil să fie atinşi fără prea mari riscuri; totuşi, la cea mai mică excitaţie, o lumină prea puternică, o mişcare bruscă, un zgomot neaşteptat, blana i se acoperea cu o peliculă fină dintr-o otravă a cărei natură era necunoscută bine, dar care putea să doboare un om

în mai puţin de cinci secunde. Şi asta nu era nimic în comparaţie cu sistemul ofensiv al creaturii. Aceasta avea două capete, aproape independente unul de altul. Mai exact creierul îi era divizat în două emisfere care se găseau amplasate în fiecare din cele două extremităţi ale corpului inelat. Fiecare din aceste două „capete” era dotat cu o gură, cu un tub digestiv şi, desigur, cu o pereche de colţi retractili care-i permiteau să muşte şi să-şi învenineze prada într-o fracţiune de secundă. Dar cel mai de temut era redutabilul sistem de cârlige microscopice pe care cratylul putea să le lanseze la distanţă de câţiva metri datorită unui extraordinar harpon organic. Fiecare cârlig, legat de creatură printr-un fir invizibil, era dotat cu un senzor minuscul datorită căruia putea să detecteze prada şi să se prindă de ea, conducându-se el însuşi, prin inducţie. Apoi, la, momentul dorit, animalul trimitea un jet de otravă în firul găurit prin care era unit cu cârligele.

Şi, în final, mai era şi acul.

Acesta semăna cu un spin lung de cel puţin douăzeci de centimetri. Putea să ţâşnească din oricare din cele două guri şi, odată înfipt în carnea victimei prezenta particularitatea de a o paraliza, fără ca dintr-atât s-o ucidă. Nefericiţii care erau înţepaţi cădeau într-un fel de catalepsie din care era imposibil să fie scoşi. Normal că, chiar dacă nimeni nu ştia cu adevărat ce simţeau victimele se bănuia că probabil îndurau suferinţe înspăimântătoare.

În toate celelalte cazuri, ceea ce caracteriza moartea provocată de o muşcătură de cratyl, erau nişte deformaţii oribile ce apăreau pe corpul victimelor. Majoritatea prezentau duluri, băşici de carne, care pe alocuri, făceau să plesnească pielea. Sola gol îşi amintea de o tentativă la care asistase într-o zi, cu trei ani în urmă. Toată viaţa o să revadă surâsul neputincios, aproape naiv, ce apăruse pe faţa imprudentului în clipa în care fusese muşcat de un cârlig. Apoi, totul decursese foarte repede; o gâlcă începuse să se umfle brusc în gâtul nefericitului, înăbuşindu-i urletele. Curând, o a doua excrescenţă îi apăruse pe faţă deformându-i gura şi nasul, închizându-i ochiul stâng şi întinzându-i pielea păroasă. Până la urmă, craniul nenorocitului literalmente explodase ca şi cum ar fi fost supus din interior unei presiuni formidabile. În mod sigur, totul durase mai puţin de un minut. De atunci Sola gol studiase cum acţionează veninul

cratylului asupra organismului şi până la urmă descoperise că acesta exercita o acţiune directă asupra codului genetic, declanşând doar în câteva secunde mutaţii înspăimântătoare. De la caz la caz corpul se acoperea de bubiţe minuscule roşu închis, cruste dure ce crăpau pielea, buboaie purulente sau tumori enorme.

Şi până atunci, nimeni nu putuse să scape cratylului!

În prezent, Sola gol îşi simţea capul ca umplut cu nisip. Din nou simţi că-l apucă dorinţa de-a fugi din acel loc înspăimântător ca să se ducă în lumea sa natală, în îndepărtatul şi liniştitul sistem Sol. Nu s-ar fi gândit niciodată că ar putea să ajungă într-o astfel de situaţie! Bineînţeles că venise pe Dahekaren cu intenţie clară de a studia comportamentul cratylului, căci în fiecare zi zeci de nebuni încercau să obţină giuvaerul, aşa că el şi tovarăşii săi ar fi putut să-şi noteze totul, să observe totul, înainte de a face ei înşişi o tentativă.

Dar acum, nu mai aveau de ales: îi aştepta ori cratylul, ori cuvele de pe Dahekahern, aşa că doctorul se resemnă.

— Lăsaţi-ne să intrăm în templu, domnule Darakar, îi strigă brusc.

Instantaneu, darakarii se dădură la o parte din faţa uşii şi se regrupară în spatele celor trei.

— Vom rămâne pe lângă voi, preciză vocea joasă a comandantului. La cea mai mică tentativă de fugă, la prima mişcare suspectă, vă ucidem! E clar?

— Clar, răspunse Sola gol cu un ton pe care şi-l dori cât mai sigur cu putinţă. Hai, că am pierdut destul timp!

Ultimul cuvânt i se păru că sună necuviincios, dar fără să-i mai dea importanţă înaintă cu un pas hotărât spre batanţii mari din sticlă albastră ce ornau aripa dreaptă a templului. În clipa în care panoul culisă fără zgomot, simţi din nou broboane de transpiraţie fierbinte picurându-i în jos, spre organele încrâncenate de nelinişte. Agăţându-se de coloana de la intrare făcu un scurt popas, doar atât cât îi luă să-şi amintească faptul că nimeni încă până atunci nu reuşise să învingă înspăimântătoarea omidă.

De şase secole Atanorul, era depus pe fundul unui vas mare din diamant pur.

Iar pe Atanor, târându-se ca un melc scârbos, lăsând în urma şerpuirii încete o dâră de bale umede, cafenii, era cratylul.

Un huiduit puternic, generat de o bucurie de neînţeles ţâşni din miile de guri deschise în clipa în care cei trei oameni pătrunseră în sala imensă. Mai întâi, Sola gol tresări surprins: nu se aştepta să vadă atâta lume. Dar şi mai surprins rămase când îşi dădu seama că mulţimea scanda numele lor îmbătată de plăcere. Dacă la început i se păru ruşinoasă această revărsare de bucurie colectivă, foarte repede, fu în mod inexplicabil înveselit de vociferările publicului; o forţă nouă îi umflă curând pieptul şi-i întări muşchii.

Cu totul altfel se întâmplau lucrurile cu Radzill.

Exometistul era scuturat din cap până-n picioare de tremurături convulsive, senzorii săi delicaţi suportând greu torentul de unde electroacustice ce se revărsau asupra lor.

Cât despre Mathila, un zâmbet îi lumină faţa. Uitând totul, îşi ridică braţele în sus spre cer, în semn de victorie, ceea ce avu ca efect declanşarea unui tunet de aplauze. Încântat, colosul scoase o serie de schelălăit uri răguşite şi, cu sprâncenele încruntate în chip suveran, măsură mulţimea delirândă cu o înceată mişcare circulară, adresând miilor de feţe anonime semne amicale de recunoaştere. Acestea fu o clipă încântătoare, unică în viaţa lui Mathila; era fericit.

Dar trebuia continuată înaintarea. Primeau bătăi pe spate încurajatoare din toate părţile, fiind împinşi pe nesimţite spre centrul încăperii. La un moment Sola gol se întoarse, dar speranţa i se stinse; Darakarienii mergeau la câţiva paşi în urma lor. N-aveau nici-o şansă de scăpare. Dintr-o dată, urletele mulţimii scăzuseră transformându-se într-un murmur. Chestorii realizează că ajunseseră în mijlocul sălii.

Atunci îl văzură.

Mai întâi Sola gol fu buimăcit de o izbucnire de lumină albă. Dându-se un pas spre stânga, zări pentru prima dată vasul de diamant ce arunca văpăi limpezi şi reci sub lumina proiectoarelor. Din ce în ce mai indispus Sola gol înaintă un pas, apoi rămase nemişcat până când simţi sub coaste apăsarea dură a pâlniei unui lansator de neutroni.

— E-n regulă, înaintez, mormăi, înfuriat brusc pe Darakari! N-are rost să mă împingeţi aşa…

Câţiva paşi în plus şi prin transparenţa uşor difuză datorată vinişoarelor pietrei preţioase văzu Atanorul. Era pentru prima dată că-l putea contempla de-atât de aproape. Imediat simţi

răspândindu-se în el o emoţie cum nu mai simţise niciodată, care-şi arunca razele până-n străfundul corpului.

Nestematul semăna cu o bucată de jar aprins; faţetele sale de foc, roşu portocaliu, scânteiau cu o strălucire intensă, aproape insuportabilă.

Acum, literalmente fascinaţi, cei trei tovarăşi făceau cerc în jurul vasului. Darakarii. Fuseseră uitaţi. Toate pericolele ce-i ameninţau dispăruseră. Nu mai exista decât această piatră, această piatră fantastică, pe care trebuiau s-o obţină cu orice preţ.

Mathila mormăi încet. O idee de neconceput îi traversase straturile de grăsime ce-i acopereau creierul; că alţii ar putea să râvnească şi să obţină comoara. Sau că mai curând ar putea să i-o fure! Lui! Lui Mathila!

Un urlet plin de mânie îi umflă plămânii şi-i ţâşni din gât. Cu lovituri puternice îşi lovea pieptul cu toată forţa pumnilor săi mari şi sfida mulţimea.

— A… tanor… Mie!… Lui Mathila! Şi îşi ridică braţele în sus, într-un tunet de aplauze. Încă o dată se lăsă să alunece cu savoare în vacarmul provocat de strigătele înfierbântate.

În acest timp, Radzill se apropiase şi mai mult de vas, până la a-l atinge cu fruntea. Dintr-odată îşi încruntă sprâncenele şi curând, gura sa sculpta în unduirea buzelor forma fugară dar concretă a unui imens dezgust, căci fu primul care zări cratylul. Mai întâi zări o mică antenă alburie ivindu-se dintr-o mică scobitură de sub piatră; excrescenţa organică se legăna lent, inelele sale înguste din piele uscată şi tare scârţâind de fiecare dată când capătul se îndoia parcă sub presiunea miilor de priviri ce-l apăsau. Apoi, un fel de cleşte se îţi din scobitură şi cratylul ieşi din gaura sa.

Semăna mult de tot cu o omidă, cu inelele sale gălbui ce se frecau de piatră ridicând-o uşor. Capul creaturii tresălta în vreme ce gura i se căsca şi se-nchidea sacadat. Mişcându-se foarte lent, se ridică şi-şi lipi ventuzele hidoase de pereţii vasului. Scârbit, Sola gol nu putu să nu observe totuşi, de aproape, pseudopodele de carne alburie ce alunecau pe diamant lăsând în urma lor o dâră de bale lipicioase. Cratylul urcă câţiva centimetri şi se opri. Îşi îndreptă globii oculari spre cei trei.

Pe măsură ce faţetele sale opace şi goale le studiau feţele,

fiecare dintre ei crezu că realizează că, spre deosebire de animalele normale, cratylul nu provoca numai teamă oamenilor, ci şi o ură inexplicabilă.

— Ce porcărie, murmură Sola gol care observase că această creatură scârboasă îi provoca dorinţa imperioasă de a o strivi sub călcâi ca pe un vierme ordinar.

Se împlineau deja şase secole de când cratylul trăia culcat pe Atanor, aşa că acum devenise desigur nemuritor. Sau cel puţin aşa zicea legenda. E adevărat că ţinând cont de pericolele pe care le reprezenta, era o creatură puţin cunoscută, din care nu fuseseră capturate decât câteva specimene rare în îndepărtatul sistem Shungha. Dar niciodată, nici-un cratyl nu trăise atât de mult. Şi guvernatorul nu pierdea niciodată ocazia s-o spună.

Dintr-o dată mulţimea tăcu.

O linişte ireală se lăsă în câteva secunde sub bolţi, în vreme ce o pânză de apă ca safirul începu să se prelingă în inima coloanei centrale. Atunci, un picior gol păşi pe dale cu un imperceptibil plescăit umed.

Stupefiat, Sola gol observă o fiinţă micuţă ce se îndepărta spre ei. Mai întâi crezu că e un pitic, dar pe măsură ce fiinţa se apropia, văzu plutind pe faţa mică acea delicateţe inimitabilă a pielii, acea piele curată şi rozalie a copiilor mici. Totuşi, o clipă mai târziu, faţa îngerească tremură, şi sfârşi prin a se schimonosi, fiind răvăşită de ridurile accentuate şi uşor arogante ale unui bătrân. Căci această fiinţă stranie care se oprise în dreptul vasului era totodată şi copil bătrân. Sola gol îşi aminti că întâlnise o dată sau de două ori în viaţa sa copii loviţi de progerie, această boală teribilă, care, în urma unei dereglări a ceasului genetic accelera îmbătrânirea în asemenea proporţii încât fiecare an scurs însemna cu zece ani mai mult pentru corpul acestor sărmane fiinţe.

Privirile celor trei chestori convergeau spre copilul atins de progerie. După înălţime probabil că nu avea mai mult de şapte ani, dar Sola gol ştia că din punct de vedere biologic era deja bătrân de şaptezeci de ani. Pe craniul chel, umflat de vine vinete, rămăseseră câteva smocuri de păr alb, atât de firav încât părea să se desprindă la cea mai mică adiere. Fruntea era rozalie şi cu pete cafenii pe alocuri, ce păreau înrădăcinate în ridurile adânci ale pielii. Copilul clipea continuu, ca pentru a-şi linişti ochii înroşiţi şi uscaţi; de mult timp, nici-o lacrimă, nu-i

mai umezise pielea uscată. O tuse slabă, fără nici-un suflu scutură micul corp, în vreme ce o dâră de salivă i se scurgea pe obrajii scofâlciţi de vârstă şi termină prin a picura pe un fir de barbă. Abia atunci copilul deschise gura şi cei trei bărbaţi trebuiră să facă un efort pentru a recunoaşte în grimasa sa un surâs, căci copilul zâmbea, dar în spatele buzelor crăpate nu mai era nici-un dinte.

— Pe întemeietorii Combinatului, exclamă brusc Sola gol cu mânie, ce-i cu comedia asta?

Dar, ca şi cum n-ar fi auzit nimic, progericul se mulţumi să ridice un braţ osos, care în larga răscroială a mânecii păru şi mai descărnat. Un val de durere îi deformă pentru o clipă surâsul înspăimântător, ceea ce-l făcu pe Sola gol să se gândească că nenorocitul suferă de reumatism articular. Cu preţul unui mare efort, clătinându-se pe călcâie, copilul-moşneag expuză din plămânii săi calcifiaţi o coloană de aer, şi vocea sa, un fel de vibraţie bolovănoasă şi firavă, lipită de laringe, răsună în urechile celor trei.

În lumina filosofală
Binele va impune acţiunea finală.

Ceva activă memoria lui lui Sola gol; această orăcăială poetică nu era altceva decât uvertura ce preceda începutul încercării. Progericul se opri apucat brusc de o serie de clănţăneli ciudate, apoi se linişti şi continuă:

Unul sunt flacăra şi lumina
Unul sunt sufletul şi piatra

Firavă ca flacăra candelei, vocea păru că se stinge ca suflată de linişte. Dar atunci când părea stinsă de tot, se reaprinse palidă şi tremurătoare.

Când în nesfârşirea morţii
Străluci-va Atanor…

Un tunet de aplauze.

Progericul îşi întoarse capul său puţin prea mare către mulţime, sfâşiindu-şi gura osoasă cu surâsul său dezgustător,

apoi la un semn al mâinii mulţimea tăcu. Se întoarse spre cei trei chestori.

— Dacă reuşiţi să obţineţi Atanorul, continuă acesta, îmi veţi da o bucăţică. Aştept asta de cinci ani… Guvernatorul mi-a spus că asta ar putea să mă însănătoşească… Ezită, apoi ochii săi înroşiţi se miciră imperceptibil. Aş… aş înceta să mai îmbătrânesc. Pentru totdeauna…

Râsul său zgârie liniştea, un râs care pentru prima dată făcu să apară o lacrimă fierbinte sub pleoapele lui Sola gol. În fine, strângându-şi roba roz pe braţ cu o mişcare de o cochetărie insuportabilă, progericul făcu o reverenţă mică şi strigă înainte de a se întoarce în nişa ce se redeschisese în coloana centrală:

— În numele dahekahernienilor, încercarea poate porni!

Încă o dată un tunet de voci omeneşti zgudui bolţile monumentale. Exasperat de această ceremonie interminabilă, Sola gol îi dădu o palmă pe spate lui Mathila.

— Hai! Să nu mai pierdem timpul… E rândul tău să-ncerci! Fără să se întoarcă, colosul se urni şi dintr-o dată păru că ezită. Ei, se enervă Sola gol, ce aştepţi? Dă-i drumul, ce dracu’!

Colosul îi aruncă o privire deformată de harnaşamentul ce-i întindea pielea de pe gât.

— Tu… mai întâi!

Şi bătu din picior, încăpăţânându-se dintr-odată.

Asta mai lipsea! Dar gardienii îl scutiră pe Sola gol de grija de-a interveni; o descărcare de neutroni în grăsimea coapsei fu suficientă pentru a-l determina pe Mathila să-şi schimbe părerea.

Trei paşi înainte. Mormăind, colosul îşi apropie nasul de vas. În creierul său acoperit de grăsime, acum căpăta contur următoarea convingere: o să-i vină de hac uşor cratylului, o să-l strivească cu mâinile goale ca pe-o omidă ordinară ce era! Dar imediat îşi muşcă buza de jos. Nu, nu-l va zdrobi. Nu trebuia să-i atingă în nici-un caz învelişul din cauza otrăvii. Înainte, de toate trebuia să vadă de aproape cu ce semăna. Ridicându-şi chinga ce i se bălăngănea pe sprâncene, Mathila se apropie şi-şi strivi nasul său mare de peretele vasului. Nu vedea foarte clar, dar la câţiva centimetri de el mai mult ghici silueta cratylului căţărându-se pe piatră ca şi cum totul era normal, în vreme ce un tremur care nu prevestea nimic bun agita cilii vibratili de pe burtă. Atunci, colosul îşi aminti în mod confuz ceea ce îi

explicase doctorul: animalul căuta să-l localizeze. Dar ce conta! O să izbutească să-i găsească punctul slab chestiei ăsteia. Întărit de această convingere, Mathila căută să-şi astâmpere o mâncărime ce-l apucase sub umăr, sub una din bretelele de piele. Apoi, întrucât braţul se dovedi prea scurt îşi concentră atenţia asupra cratylului, amintindu-şi totodată că un mercenar din lumea sa originară afirmase odată că unul dintre cele două capete ale monstrului era vulnerabil. Totuşi, acum, când bestia era acolo, la o întinzătură de mână, nu mai era sigur de nimic. Iar numai ideea de a-şi băga mâna în vas i se păru dintr-o dată de neînchipuit.

Încet, se dădu înapoi, apoi dădu din umeri. Când te gândeşti că era cât pe-aci să se lase păcălit! Un hohot de râs îi întinse obrajii, întărindu-i decizia: oricum n-o să-şi rişte viaţa chiar aşa, ar fi fost prea stupid!

Deja se pregătea să se îndrepte spre Darakari. O să le explice foarte simplu că…

Se întoarse, dar la prima privire înţelese că nu le va spune nimic: mâinile soldaţilor strângeau deja mânerele lansatoarelor, gata să deschidă focul, şi văzu pe feţele lor hotărâre că n-ar fi ezitat nici-o clipă.

Cu moartea-n suflet, Mathila îşi ridică braţul deasupra vasului şi, foarte încet, o vârî în deschizătură. Dedesubt, cratylul, care până atunci stătuse liniştit, emise un fel de şuierat ascuţit, în vreme ce antenele fibroase cercetară nervoase aerul, înainte de-a se imobiliza.

Animalul nu mai mişca.

Înspăimântător de neliniştit, obsedat de-a vedea în orice clipă ţâşnind colţii creaturii Mathila mai vârî mâna un centimetru sau doi. Apoi, nemairezistând, îşi scoase brusc mâna. Simultan, darakarii făcură un pas în spatele său, din nou gata să intervină.

Înţelegând brusc situaţia, colosul se făcu că nu-i bagă-n seamă şi continuă să-şi ridice mâna din ce în ce mai sus, în semn de victorie.

— Eu… Mathila… învinge, strigă spre mulţime cu un zâmbet larg!

Totuşi, de data asta publicul nu mai reacţionă şi rămase tăcut. Dar Mathila îşi dădu seama că asta n-avea nici-o importanţă, căci în prezent era sigur că primul atac al animalului dăduse greş. Examinându-şi braţul drept, colosul zărise într-

adevăr două fire minuscule fixate cu ventuze microscopice de încheietură; asta însemna că deja ar fi trebuit să fie mort, ţeapăn din cauza otrăvii.

Numai că, planul său reuşise.

Fratele său de lapte, micuţul Opotchno, îi strecurase în mare taină planul faimos, şi această idee simplă dar ingenioasă mersese! îşi scutură capul mare de la stânga spre dreapta, în vreme ce un punct umed şi arzător începu să-i tremure în colţul ochilor; mare brânză nu fusese, nu-i venea să creadă că-i adevărat, şi totuşi era adevărat: fusese de-ajuns să-şi ungă braţul cu o săptămână-nainte cu un triplu strat de ulei de sticlă pentru a împiedica otrava să-i intre în piele. Sigur că regulamentul stipula că trebuie înfruntat cratylul cu mâinile goale, dar nimeni nu remarcase această cuirasă invizibilă ce proteja braţul colosului.

Întorcându-şi încet capul, acesta îşi căută din priviri tovarăşii şi până la urmă îl zări pe Sola gol ce-i făcu imperceptibil cu ochiul, în acelaşi timp făcându-i şi nişte semne de neînţeles. Mathila îşi încruntă sprâncenele: oare ce dorea să-i spună doctorul?

Degeaba privise cu atenţie, toate mişcările astea nu-i spuneau absolut nimic. Sau poate că erau pur şi simplu semne de încurajare. În fond, nu putea fi vorba de nimic altceva decât de…

Acum, complet liniştit, Mathila le adresă un surâs ambiguu darakarilor şi-şi băgă hotărât mâna în deschizătura vasului. De această dată nu-i mai tremura deloc.

Cu mâna stângă se apucă să bată cu mici lovituri scurte fundul vasului. Ceea ce spera, se întâmplă foarte repede: antena cratylului se curbă spre sol şi, după ce se-nvârti de două trei ori în cerc, animalul se strecură din nou în gaura sa, fără îndoială pentru a localiza mai bine sursa zgomotului.

În sfârşit venise timpul să acţioneze.

Cu un gest rapid, Mathila îşi vârî hotărât mâna spre Atanor şi o secundă mai târziu, degetele sale scurte şi puternice apucau bijuteria splendidă.

Un strigăt liniştit se născu atunci în primele rânduri ale publicului, apoi, rapid, se propagă din rând în rând până când o formidabilă, explozie sonoră se sparse în urechile gigantului: mai întâi, mută de stupoare, acum dădea curs liber delirului. Era

pentru prima dată după două secole când cineva reuşise să atingă Atanorul, şi apoi să-l apuce cu toată mâna.

Iar această performanţă, aproape de neimaginat, Mathila grasul o reuşise! Lui Sola gol încă nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Totuşi, abia la câţiva metri de el colosul începuse acum să ridice piatra, înfrânându-şi cu mare greutate imensa fericire care-i umplea pieptul. În mod ciudat, acest faimos Atanor îi păru foarte uşor, aproape fără greutate.

Dar partea mai grea acum urma să fie făcută, pe măsură ce ridică piatra, chestorul urma să descopere în mod fatal gaura. În care era pitită creatura. La contactul cu lumina, aceasta îşi mişcă uşor labele, ceea ce încetini înaintarea lui Mathila. Acum, îl privea cu ochii cu faţete galbene, întredeschizând orificiul ce-i ţinea loc de gură, dar colosul se străduia să-şi păstreze calmul: în mod normal, stratul de ulei de sticlă care-i proteja braţul împiedica totodată şi răspândirea mirosurilor şi, întrucât cratylul era practic orb, îi era foarte greu să-l localizeze. Aşa că, încetişor, începu din nou să ridice piatra, păstrând în memorie faptul că uleiul de sticlă nu l-ar proteja de acul creaturii, dacă acesta l-ar muşca cumva: un gest puţin mai brutal, o mişcare greşită și animalul ar fi putut să se ridice pe inelele posterioare şi să-şi înfigă colţii otrăviţi în carnea sa. Cu încrederea zdruncinată din nou, se forţă să alunge această idee obsedantă aducându-şi prada către gura vasului. Curând, un oftat de uşurare îi destinse în sfârşit plămânii, căci, după aprecierea sa şi după ce-i zisese doctorul, acum era în faza razei de acţiune a colţilor veninoşi ai creaturii. Încă câţiva centimetri şi, pentru prima dată după şase secole, Atanor va ieşi din închisoarea sa de diamant. O hulă puternică începu să agite mulţimea; unii după alţii, expulzaţi din scaunele lor de o emoţie electrizantă, spectatorii începeau să se ridice şi să încalce rândurile ca să coboare către arenă. Din toate părţile se auzea numele lui Mathila trecând din gură-n gură într-un tunet de voci care creştea continuu în intensitate.

Buimăciţi, Radzill şi Sola gol schimbară o privire lungă. Nu le venea să-şi creadă ochilor: deci acest imbecil gras de Mathila, aparent cel mai puţin apt şi cel mai puţin pregătit dintre cei trei triumfa acolo unde muriseră mii de oameni! Sigur că cei doi chestori erau fericiţi pentru realizarea tovarăşului lor, dar nu se

putură stăpâni să nu simtă o înţepătură ascuţită de invidie în momentul în care colosul, ridicându-şi capul mare articulă cu greutate, râzând:

— Mie… Mathila… Să câştigi! Atanor… al meu!

Pieptul începu să-i zvâcnească lovind harnaşamentul de piele în vreme ce râdea în hohote, căci acum nu mai risca nimic; chiar dacă animalul s-ar fi ridicat pe inelele sale posterioare n-ar mai fi putut să-i atingă mâna. Deja începuse să răsucească piatra ca s-o facă să treacă în lungime prin gâtul strâmt al vasului. În spatele său, mulţimea vocifera acum în cea mai mare neorânduială şi, preocupat de manipularea delicată a Atanorului, Mathila nu observă corpul suplu al unui cimpanzom care sărise cu vioiciune peste bariera de protecţie. Din două trei salturi, ca fulgerul de rapide, omul maimuţă ţâşni pe deasupra Darakarilor şi-nainte ca aceştia să poată reacţiona ateriză în spinarea lui Mathila. Atunci, vârându-şi mâna agilă în vas, începu să zgârie colosul cu sălbăticiune, încercând cu frenezie să-i smulgă piatra.

— A mea e, urlă cimpanzomul cu vocea sa pătrunzătoare! Dă-mi Atanorul, hoţ împuţit! Al meu e, şi numai al meu, auzi? Dă-mi-l!

Şi-n final îl muşcă cu cruzime pe gigant de lobul urechii scoţând strigăte stridente. Din cauza durerii, Mathila fu cât pe-aci să scape piatra, ceea ce nu-i scăpă cimpanzomului. Cu o precizie diabolică, degetele sale fuziforme le îndepărtară pe cele ale uriaşului şi apucară piatra preţioasă.

— Am reuşit, urlă cu vocea sa oribil de piţigăiată, cu ochii holbaţi din cauza unei intense excitaţii! A mea e, am apucat-o! Ha! Ha! Ha!

Ca într-un coşmar îngrozitor, Mathila simţi piatra alunecându-i din mână: îi era şi greu să se apere căci ticălosul de cimpanzom avusese grijă să-i lase pe ochi cu un bobârnac apărătorile de piele, aşa că nu mai vedea nimic.

În vreme ce mulţimea urla de bucurie în faţa acestei apariţii neprevăzute, Sola gol se repezi la Darakari.

— Hei, voi, le strigă cu o voce indignată, ce mai aşteptaţi ca să interveniţi? N-o să admiteţi să fie furat în halul ăsta, nu?

Comandantul surâse glacial.

— Aveţi pretenţia că ştiţi regulamentul, nu-i aşa? Vă reamintesc că această obligaţie e clară: n-avem nici-un drept să

intervenim. Dacă-i aşa de prost să se lase furat, asta-i treaba lui!

Deodată, bucuria din strigătele mulţimii fu alungată de teamă. Cratylul se mişcase. Concentrat să treacă piatra prin gâtul vasului, cimpanzomul nu observase că animalul se ridicase pe inelele inferioare.

În acel moment se întâmplă ceva de neînţeles.

Continuând să se ridice pe verticală, omida sfârşi prin a se ridica complet; Mathila, care reuşise în sfârşit să-şi elibereze ochiul stâng, văzu cu groază omida căţărându-se spre gura vasului, balansându-se în aer, susţinut de firişoare invizibile. Dintr-o străfulgerare înţelese ceea ce Sola gol încercase să-i spună adineauri. Cârligele!

Rămăseseră tot acolo, prinse pe braţul drept, legate de cratyl prin firişoare! Şi era prea târziu să…

Atunci un urlet de groază îi sfâşie timpanele, urmat de zgomotul înfundat produs de căderea Atanorului pe fundul vasului. Pe spatele său, picioarele cimpanzomului se contractară, apoi le simţi alunecând spre sol. Smulgându-şi brusc firişoarele, văzu că braţul omului-maimuţă atârna în vas, iar la extremitatea acestui braţ, strâns lipit de încheietură era cratylul.

Năucit, Mathila se dădu cu un pas înapoi. În mod ciudat, faţa cimpanzomului părea foarte destinsă; acesta zâmbea liniştit şi, o clipă mai târziu începu să râdă.

— Ha! Ha! Ha!… Priviţi, nu mi-a făcut nimic…

Dar râsul forţat se termină printr-un sughiţ convulsiv. O gâlcă îi apăruse pe obraz şi se umfla rapid, după care plezni cu un sunet moale. Un lichid fumegând se răspândi pe faţa omului cu un şuierat ce zgâria urechile; în clipa următoare, acesta se îndoi pe spate scoţând urlete înspăimântătoare, în vreme ce pe obrazul stâng se săpa o scobitură adâncă care făcea să-i sară carnea, dezgolind repede oasele. Cu o zvâcnire, cimpanzomul îşi scoase mâna din vas şi dezlipi ventuzele cratylului, apoi vru să fugă, dar nu făcu decât trei paşi; alte gâlci îi apărură pe restul corpului transformându-l rapid într-o zdreanţă de răni vii care se încreţeau încetul cu-ncetul fumegând, calcinate de acidul secretat de toţi porii.

Trei minute mai târziu, în locul cimpanzomului nu mai rămăsese decât o mică grămăjoară de resturi negricioase.

— Hai, luaţi mizeria de-aici!

Era şeful darakarilor, care rupse primul liniştea grea ce se lăsase peste templu. Foarte repede, soldaţii împachetară resturile cimpanzomului într-un sac etanş, apoi comandantul anunţă cu voce puternică:

— Incidentul s-a terminat. Să se reia încercarea!

Dintr-o mişcare se întoarse spre Mathila.

Acesta tremura acum din cap până-n picioare. Era pentru prima dată când vedea pe cineva murind din cauza muşcăturii cratylului, şi-şi jură că o să fie şi ultima; niciodată nu-şi imaginase ceva asemănător. Indispus peste măsură, colosul îşi drese vocea ca şi cum ar fi urmat să facă o declaraţie foarte importantă, apoi le aruncă darakarilor o privire înainte de a se uita la vas. Înapoia lui, publicul excitat de ceea ce se întâmplase îi scanda din nou numele, dar acum îi era indiferent. Povestea asta cu vasul şi cu Atanor i se părea ciudat de ireală, ca şi cum ar fi fost o farsă imensă. Oricum, imbecilii ăştia puteau să-şi continue jocul fără el şi chiar să-şi rişte prosteşte viaţa dacă le făcea plăcere. El, el nu mai avea nimic de-a face cu toată chestia asta. Treaba asta nu-l mai privea.

Ca prin vis auzi vocea lui Sola gol mormăindu-i în urechi.

— Mathila! Ce te-a apucat? Grăbeşte-te să recuperezi Atanorul, nu mai e nici-un pericol!

Uşor de zis! Din locul în care se găsea, Sola gol nu vedea cratylul, care, excitat probabil, alerga în cerc pe fundul vasului, agitându-şi antenele în toate părţile, gata să muşte în orice clipă.

— Ei! insistă Sola gol. Pentru Dumnezeu, dă-i drumul!

Mathila scutură puternic capul: doctorul n-avea decât să aştepte! Nu va mai repeta niciodată povestea asta nebunească! Nici nu se mai punea problema.

Cu paşi liniştiţi ocoli vasul şi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, începu să se îndrepte spre ieşire; se hotărâse să plece.

— Hei, tu, lătră dintr-o dată un darakar! Opreşte-te!

Mathila dădu din umeri şi nici măcar nu se întoarse. Se săturase de strigăte de astea…

— Neutrinaţi-l, strigă comandantul!

O fulgerare slabă, fără zgomot, şi colosul se opri. Numai tremurarea uşoară a genunchilor arăta eforturile disperate pe

care le depunea ca să-şi continue mersul. Hazardul făcuse să fie paralizat exact în momentul în care, din dorinţa de-a ajunge la ieşire, se simţise calmat şi fericit.

Dar acum, zâmbetul larg ce-i plutea pe faţa imobilă era departe de-a reflecta enorma furie interioară care-l făcu să fiarbă atunci când darakari îl apucară de harnaşament.

— Culcaţi-l lângă primul rând, ordonă comandantul. O să-l ducem la cuve imediat ce se va termina încercarea.

Apoi, frecându-şi mâinile, gardianul se întoarse spre ceilalţi doi chestori, care stăteau pe banca de aşteptare. Un tic nervos îi ridica buza şi, simultan îl făcea să clipească din ochiul drept.

— Ei, voi ăştia, rânji, abia stăpânindu-şi plăcerea, sper că nu vă-nchipuiţi c-o să rămâneţi acolo liniştiţi ca să tăiaţi frunză la câini, nu? Vă atrag atenţia că cratylului nu-i place să aştepte...

Un râs nesuferit îi zgâlţâi mărul lui Adam.

— Poftim! S-ar părea chiar că asta-i înfurie, şi că pe urmă o să sară pe tot ce mişcă în jurul vasului.

Cei doi oameni cunoşteau pericolul ce-i păştea după un eşec ca al lui Mathila, dar era prea târziu ca să mai rediscute tragerea la sorţi sau orice altceva. De altfel, după ce se posomorî brusc, Darakarul le-o confirmă.

— Hai, repede în picioare! în caz că aţi uitat cumva, încercarea nu s-a terminat. E rândul vostru.

Cei doi oameni schimbară o privire goală de orice semnificaţie. Apoi, foarte încet, exometisul îşi îndreptă picioarele suple şi se ridică.

O clipă mai târziu, se opri la rândul său în dreptul vasului.

Trecuseră aproape douăzeci de minute de când Radzill privea fundul vasului, surd la nenumăratele strigăte de nerăbdare ce începeau să se strecoare printre rânduri. Ochii săi mari, gri deschis fixau cu atenţie cratylul, analizându-i mişcările, cântărindu-i rapiditatea reflexelor şi mai ales încercând să repereze în ce sens şi cu ce frecvenţă se deplasa fluxul nervos de-a lungul inelelor. Nu era uşor, căci creatura, excitată ca niciodată se vânzolea fără-ncetare, căţărându-se pe pereţi, alergând în gaura sa să se ascundă ca să iasă de-acolo imediat, clănţănindu-şi mandibulele şi şuierând.

Dar dintr-odată, când publicul, din ce în ce mai nerăbdător, începuse să tropăie, se întâmplă ceva incredibil, ceva ce

restabili liniştea.

Radzill îşi suflecase mânecile şi pielea sa albăstruie devenise extraordinar de strălucitoare, ca şi cum venele şi arterele ar fi început să răspândească brusc uluitoare fluxuri luminoase. Simultan, cele o mie de perechi de urechi încordate auziră bâzâindu-le, aproape în creiere, o ciudată vibraţie surdă, asurzitoare şi mută în acelaşi timp, în vreme ce exometisul ridica încetişor braţul deasupra vasului.

atunci cratylul se opri în loc, lipindu-şi inelele de fundul vasului. Pe măsură ce mâna lui Radzill cobora, se strângea în el însuşi, ca şi cum ar fi fost aplatizat de o imensă coloană de presiune. Cu faţa imobilă, netrădând nimic, exometisul îşi băga încet mâna în direcţia pietrei; cinci secunde mai târziu degetele sale o apucară, în vreme ce creatura nu mişca, fiind doar străbătută când şi când de uşoare tresăriri. Deja acum, cu o mişcare continuă Radzill scotea Atanorul spre gura vasului. Aruncă o privire rapidă cratylului. Nici cea mai mică mişcare, era ca şi mort. Cât despre faţa exometisului, exprima aceeaşi mină impasibilă, cu singura diferenţă că pe fruntea sa, unde pârâiau minuscule scântei violete, apăruse o brumă fină de sudoare. În fond era de înţeles, căci niciodată Radzill nu se pusese în rezonanţă statică atât de mult timp şi, mai ales, la un nivel aşa de înalt. Dar, dacă dorea ca porcăria asta de cratyl să rămână liniştit, trebuia să mai reziste puţin, exact timpul care-i mai trebuie să scoată piatra din vas.

Însă pentru mulţime deja câştigase. Aparent uitând eşecul lui Mathila, acum scanda numele exometisului a cărui mână suplă se pregătea acum să depăşească gura vasului. Desigur, degetele străluceau deja mai puţin, dar, în continuare strivită de fluxul de energie, fiara abia dacă se mişca un pic mai mult.

Cu dosul mânecii Sola gol îşi şterse un fir de salivă ce-i apăruse la gură. N-ar fi crezut niciodată că tovarăşul său putea să reziste atâta timp. Dacă nu-i slăbeau puterile în ultimul moment, Atanorul era al lor!

— Trăiască Radzill! Al lui e Atanorul… A câştigat!

Lunganul care zbierase se întoarse spre rânduri şi descătuşa o explozie de fericire în toate piepturile; o fericire ce nu era destinată exclusiv sărbătoririi izbânzii învingătorului, întrucât, Conform regulamentului, tuturor celor care ar fi avut şansa să asiste la luarea Atanorului li s-ar fi remis de către guvernator

suma de o sută de mii de kerni convertibili.
O adevărată avere!
Deja grupuri întregi de spectatori săreau peste balustrade pentru a veni să asiste mai de aproape la operaţia crucială: scoaterea Atanorului.
Dar departe de a-l încuraja, apropierea tuturor acestor oameni îl înfurie pe exometis. Desfăcându-şi convulsiv maxilarele încleştate, reuşi să articuleze printre dinţi cu voce aspră:
— Plecaţi… sunt… incomodat…
Brusc se auzi o fluierătură uşoară. Cratylul îşi mişcase labele. Cu o tresărire Radzill se concentră din nou, în vreme ce picături mari de transpiraţie i se scurgeau peste ochii larg deschişi. Cu preţul unui efort uriaş reuşi să imobilizeze animalul încă o dată, chiar când mâna îi depăşea marginea vasului.
— Asta-i, exclamă unul dintre oamenii ce se îmbulzeau în jurul chestorului! A reuşit!
Exometisul scoase un geamăt de disperare:
— Nu… încă nu…
— Ba da, insistă omul ale cărui nări mari se dilatară de mulţumire, ai câştigat!
O lacrimă amestecată cu sudoare tremură în colţul ochiului dilatat al lui Radzill.
— Pentru Dumnezeu! Lasă-mă-n… pace!
Atunci Sola gol ţâşni înainte pentru a îndepărta ciorchinele de oameni ce se îngroşa în jurul nefericitului său tovarăş.
Dar eforturile sale erau inutile.
Incapabil de a-şi stăpâni bucuria, omul cu nările mari se apropiase şi mai mult de Radzill, suflând în nările delicate ale metisului respiraţia sa greţoasă. În final îşi ridică mâna plinuţă şi păroasă.
— Nu, scrâşni Radzill, al cărui braţ se oprise! Nu… nu mă atinge!
Prea târziu.
Mâna intrusă îi dădu o palmă peste spate lui Radzill. În aceeaşi clipă, un fulger uluitor uni cele două siluete cu o trosnitură înfricoşătoare. În clipa următoare, nările căscate ale omului mai fremătară puţin, apoi, încetişor, se clătină înapoi şi se prăbuşi cu un zgomot moale pe dale. Aproape în acelaşi timp, mâna de-acum fără forţă a lui Radzill se desfăcu şi piatra căzu

pe fundul vasului, părând să trezească dintr-o dată cratylul care începu să sară frenetic pentru a atinge agresorul.

Din fericire, corpul epuizat al exometisului alunecase ca o cârpă lângă vas.

Darakari nici măcar nu mai avură nevoie să-l paralizeze.

Era absurd!

Acum, când la rândul său îşi coborî mâna în vas, Sola gol nu putea să nu se gândească că aceea nu era mâna sa, că tot ce s-ar putea întâmpla acestor degete imprudente nu-l va afecta.

Lucrul acesta se dovedi inexact.

Prima dată când antena retractilă a cratylului îi atinse degetul mare, fu cât pe-aci să urle: era ca şi cum un ac înroşit i-ar fi fost vârât în carne. Imediat se dădu înapoi, în vreme ce cratylul se ridică pe inelele posterioare eliberând astfel ventriculul inferior unde era adăpostit acul. Remarcând poate faptul că cârligele se dovediseră neputincioase împotriva invadatorilor cu câteva minute mai devreme, animalul se hotărâse deci să folosească o tehnică de apărare mai radicală. Sau cel puţin asta gândea mintea febrilă a lui Sola gol. Avea un chef teribil să-şi scoată mâna şi s-o şteargă cât mai repede din această capcană sinistră, căci acum era convins că planul său va da greş. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convins că o greşeală trebuie să se fi strecurat undeva, că în ultimul moment îi scăpase un detaliu esenţial, fără îndoială.

Dar nu era decât un singur mijloc ca să se convingă. Fără să mai ezite, Sola gol îşi băgă hotărât mâna înspre fundul vasului: trebuia să acţioneze cât mai repede, să apuce Atanorul şi...

Plescăitul cauciucat al unei membrane. Apoi, un gâlgâit gazos urmat de impactul moale al unui ac ce străpunge suprafaţa pielii şi se afundă în carne.

Acul cratylului ţâşnise, străpungând antebraţul lui Sola gol.

O rumoare imensă, amestec de surpriză, de frică şi de o oarecare plăcere sadică, se-nălţă spre bolţile templului. În cea mai mare dezordine, spectatorii care era în ultimele rânduri se înghesuiră dându-şi coate pentru a se apropia de centru, ca să nu piardă nici cel mai mic detaliu din ceea ce, în mod normal, urma să se întâmple: înspăimântătoarea explozie a corpului victimei.

Cu răsuflarea tăiată de durere, Sola gol închise ochii ca să nu

vadă cum apar pe el oribilele buboaie. I se părea deja că braţul de care era lipit cratylul îşi dublase volumul, aşa de greu i se părea. Curând, contracţii insuportabile se difuzară spre umăr şi din aproape în aproape îi cuprinseră restul corpului.

Abia atunci lui Sola gol i se făcu frică. O frică în stare pură, cum numai apropierea neantului poate să suscite. Mai întâi simţi o furnicătură violentă ce parcă-i îmbucătăţea fiecare membru, înainte de-a se concentra într-un bulgăre iritant nespus de dureros care i se învârtejea în mijlocul corpului; Sola gol urlă şi i se păru că strigătul său nearticulat îi arse gâtul şi gura, într-atât îi era de cald. Apoi, brusc, o undă de frig îl pătrunse violent prin toate găurile corpului său şi i se păru că fiecare dintre atomii săi încetară progresiv să vibreze, înţepeniţi brusc din mişcarea lor eternă prin atingerea lui zero absolut.

Şi asta fu totul.

Un murmur neîncrezător undui peste mulţime. Miile de ochi ce se îndreptau spre centrul templului nu puteau să creadă ceea ce vedeau, şi totuşi, incredibilul se realizase, era acolo, sub lumina reflectoarelor: Sola gol era încă în picioare şi ceea ce era încă şi mai de necrezut, nici cea mai mică umflătură nu-i apăruse pe piele. Dimpotrivă, cratylul fu acela care, după ce se goli de toată energia ucigaşă, se chirci lent şi cu un zgomot flasc se desprinse de braţul lui Sola gol înainte de a cădea moale pe fundul vasului. În clipa aceea doctorul deschise ochii şi observă ceea ce acum semăna cu o cochilie membranoasă de o transparenţă gălbuie. Învelişul încreţit părea să se fi golit de tot conţinutul şi, cu o ultimă tresărire, se răsturnă pe spate, în ciuda uşoarelor tremurături ale labelor care se agitau degeaba pe inele alburii de pe burtă. O secundă mai târziu, cratylul era mort, ţeapăn.

Linişte. Deasă, impenetrabilă.

În oprirea ireală a acestei clipe, mâna lui Sola gol agăţă frenetic Atanorul, apoi, încet, se urcă spre gura vasului, de unde de-atâtea ori căzuse piatra.

De data asta însă, trecu, şi în clipa următoare Sola gol înălţă splendida comoară sus, deasupra capului, sub ochii uluiţi ai mulţimii. Ca împinşi de un fel de spaimă superstiţioasă, darakarii se dădură încet înapoi, unii dintre ei lăsând să le cadă lansatoarele pe jos; alţii îngenunchează brusc, imitaţi fiind curând de tot mai mulţi spectatori.

Abia atunci, sub bolţile negre ale templului izbucni o furtună puternică din miile de voci omeneşti.

Era anul douăsprezece mii cinci sute după era veche, din istoria Dahekahernului.

— Darakari! Ridicaţi-vă!

Acestea au fost primele cuvinte ale noului stăpân al Dahekahernului, când, după minute lungi, reuşise să-şi revină. Cu o lungă privire circulară, suveranul cântări aceste creaturi venite din cele patru colţuri ale Combinatului, care, de acum înainte, făceau parte din poporul său. Căci acum era stăpânul, stăpânul absolut.

Un râs ce semănă cu un suspin îi dansă pe dinţii albi şi ascuţiţi, făcând să-i tremure fiecare fir din mustaţa sa fină. Îşi scutură capul; nu visase, reuşise frumos şi bine, el, Sola gol, el, pe care maeştrii săi farmacologi îl numiseră o dată „tontul”, aşa de mediocru se dovedise în chimia celor trei corpuri.

Reuşise pur şi simplu să pregătească un antidot al otrăvii cu care se vaccinase cu o săptămână înainte şi care-l imunizase împotriva veninului cratylului. Şi iată că în afară de faptul că rămăsese în viaţă, acum mai avea şi Atanorul, ceea ce însemna dacă nu viaţă veşnică, cel puţin putere.

— Comandante!

Chiar şi vocea lui Sola gol se schimbase. Galben tot, soldatul se grăbi să i se pună la dispoziţie, sub privirea pătrunzătoare şi puţin crudă a noului stăpân.

— Te destitui din grad şi funcţie pentru a nu fi respectat întru totul regulamentul privitor la încercare.

Darakarul se crispă imperceptibil, dar continuă să privească drept înainte fără să răspundă.

Cu vocea pe care şi-o dorea gravă şi solemnă, stăpânul continuă:

— Totuşi, înainte de asta îţi încredinţez o ultimă misiune…

— La ordinele voastre, Excelenţă Universală.

Excelenţă Universală! Deci aşa va fi numit de acum înainte. Sola gol clătină din cap cu o mutră satisfăcută: acest titlu îi plăcea mult. Brusc se bine dispuse şi cu un aer distins emise un sunet de nehotărâre, ca şi cum toate aceste detalii fără importanţă începeau deja să-l plictisească.

— Hm… întrucât… întrucât ai fost primul care să Ne dai titlul

care Ne revine de drept, eu… hm… Noi vă confirmăm în gradul şi funcţia avută şi…

Îşi arcui buzele într-un fel delicat înainte de a continua cu o voce din ce în ce mai melodioasă:

— Şi Noi vă numim Mare Darakar plenipotenţiar.

Genunchiul soldatului se-ndoi sub puterea emoţiei.

— M… Mare Darakar? Oh… Excelenţa Voastră…

— Da… da, insistă Maestrul Universal confirmând graţios din bărbie. Aceasta este plăcerea Noastră şi prima dovadă a nemărginitei Noastre bunătăţi.

Noul Mare Darakar îşi puse un genunchi pe pământ şi-şi aplecă capul cu umilinţă.

— Care sunt ordinele Excelenţei Voastre?

În loc de orice răspuns, Sola gol dădu nerăbdător din mână.

— Iată-Ne obosiţi… Să ni se aducă un scaun.

În mare grabă, darakarii se repeziră în sacristie de unde aduseră un fotoliu de sidef încrustat cu rubine a căror strălucire se asemăna vag cu a Atanorului.

— Iată scaunul prevăzut pentru învingătorul încercării, Înălţimea Voastră Universală.

Cu un aer dispreţuitor Sola gol examină fotoliul, apoi ceru o perină. În final, acceptă să-şi aşeze în el nobilu-i posterior.

— Ei bine, strigă cu un acces de mânie, ce mai aşteptaţi ca să-mi executaţi ordinele? Gata, ajunge!

Acestea zise, lovi de două ori cu pumnul în braţul fotoliului. Apoi, dintr-odată privirea-i căzu pe cele două siluete nemişcate ce zăceau pe dale.

— Eliberaţi-i imediat, auziţi? Imediat!

O clipă mai târziu, un jet de antineutroni le redară posibilitatea de mişcare lui Mathila şi Radzill. Masându-şi membrele cuprinse de durere, aceştia se ridicară clătinându-se.

— Vom arunca în cuve pe oricine va mai încerca să ridice mâna asupra lor! Sunt verii noştri…

Buimăciţi încă, cei doi văzură gărzile înclinându-se pline de respect în faţa lor.

— Şi acum. Continuă solemn Stăpânul Universal, căruia, hotărât, îi plăcea din ce în ce mai mult să comande, Noi ordonăm ca…

În această clipă, Radzill, care-şi recăpătase judecata în întregime încercă să se apropie de Sola gol, dar cu un gest

acesta îi făcu semn să se oprească.

— Unde vă grăbiţi aşa, vere?

Radzill se opri cu gura căscată, apoi izbucni în râs.

Nobila faţă a suveranului căpătă o mină iritată.

— Uşurel, vere! Nu uitaţi cui vorbiţi.

Era incredibil! mai autoritar ca niciodată, Sola gol arbora acum un zâmbet, dar n-avea deloc aerul că ar fi glumit. Cu un suspin de nedumerire, exometisul zise:

— Ascultă, acum când ai obţinut piatra, noi nu mai avem ce căuta aici. Hai să mergem!

Sola gol îşi încruntă sprâncenele.

— Ce mod de exprimare! Spuneţi prostii, vere… Mai bine să ştiţi că…

Epuizat, Radzill îl întrerupse brusc pe fostul său tovarăş.

— Ce-i cu tâmpeniile astea? Îţi baţi joc de mine, sau ce? Şi termină să-mi tot spui vere, e grotesc!

Dintr-odată înroşindu-se de furie, Sola gol sări în picioare.

— Impertinentule! N-ai de gând să taci? Gărzi, potoliţi-l, cu respectul ce-i este datorat, ca să-mi pot termina discursul.

Cu menajamente dar ferm, darakarii îl luară pe exometis. Sola gol se aşeză din nou, apoi, desfăcându-şi larg braţele, vorbi spre mulţime:

— Popor al Dahekahernului! Salutaţi-vă noul suveran, Sola gol cel Mare!

Un tunet de aplauze se rostogoli până la urechile stăpânului spre marea sa satisfacţie. Apoi, cu încetineală, ridică piatra deasupra capului.

— Iată şi simbolul universal al puterii mele asupra spiritelor şi lumilor…

Până unde se întinde această faimoasă putere? La drept vorbind Sola gol nu ştia chiar nimic despre asta. Nemurirea? Nu prea credea, dar va vedea; poate că, în fond, era şi ceva adevărat din toată povestea asta fantastică. Oricum, ceea ce era foarte bine şi frumos era autoritatea extraordinară pe care o exercitase instantaneu pe Dahekahern, o putere simbolică, care probabil că s-ar manifesta la fel şi pe celelalte lumi ale Combinatului… în ceea ce priveşte guvernul şi instituţiile locale, începând cu guvernatorul Dahekahernului, va vedea mai târziu ce decizie să ia.

— Şi acum, reluă cu vocea proaspăt modelată de gustul

puterii care, din clipă în clipă, devenea tot mai puternic. Noi permitem bunului nostru popor să vină să sărute mâna care a învins bestia scârboasă şi a eliberat Atanorul filozofal.

O nouă furtună de bucurie se dezlănţui printre rânduri, trasând brazde şi valuri în mulţimea compactă.

— Mai întâi cei din primul rând, lătră Marele Darakar!

Strâns încadraţi de gărzi, spectatorii se aranjară docili pe un rând, apoi, cu un pas nerăbdător şi timid totodată, se apropiară de noul lor suveran filosofai. Acesta catadicsi să arunce o privire distrată asupra micuţei fiinţe cu pielea verde care mergea în frunte. Era un clorofilian, o creatură al cărei metabolism se înrudea într-o oarecare măsură cu ăl plantelor. Trecându-şi o mână nerăbdătoare prin chica deasă, tunsă scurt, ce semăna cu muşchiul pădurii, înaintă un pas, apoi încă unul, până când aprecie că distanţa ce-l separa de suveran nu mai putea fi micşorată fără permisiunea acestuia, care nu se lăsă mult aşteptată.

— Apropie-te viteazule, apropie-te…

Un val de emoţie coloră în verde obrajii clorofilianului. Răsucindu-şi degetele lemnoase, acesta bâigui:

— Oh!… Maria Voastră Excelentă… Eu…

Mărie Excelentă? O undă de iritare trecu pe fruntea delicată a suveranului: se săturase să i se schimbe mereu titlul şi pe urmă, trebuia grăbită operaţia, altfel nu se termina nici în trei zile… Aşa că, mişcă din deget autoritar:

— Hai, ce dracu’, hai mai repede!

Cât pe-aci să se împiedice din cauza grabei, clorofilianul îngenunche la picioarele Excelenţei Sale care, cu un gest nobil şi generos îi întinse mâna dreaptă. Încurajat de zâmbetul afabil care plutea pe faţa stăpânului, micuţa fiinţă îşi puse buzele verzi pe degetul mic al lui Sola gol, apoi, fără să zică nimic, îşi schimbă culoarea, trecând de la verde ia acea tentă roşcată care e caracteristică frunzelor veştejite… Apoi, tot fără zgomot se răsturnă pe spate cu faţa desfigurată.

Era mort.

Un fulger de surpriză traversă primele rânduri în zigzag. Reprimându-şi o senzaţie de neplăcere, Sola gol ţâşni în picioare.

— Mare Darakar! Ce-nseamnă asta?

Ameninţarea furioasă ce i se citea în glas făcu să se plece

capul soldatului.

— Eu… Nu ştiu, Înălţimea Voastră Filosofală. Poate emoţia…

Gloriosul monarh clătină din barbă; fără îndoială că altă explicaţie nu era.

— Să fie înlăturată această mărturie nedemnă! concluzionă el. Ceremonia continuă.

În vreme ce Darakarii evacuau corpul, Sola gol se reaşeză pe ceea ce considera ca fiind tronul său. În faţa lui, un nou supus se apropiase, avid să atingă mâna stăpânului. De data asta era un vlăjgan păros, care de departe ar fi putut trece drept fratele lui Mathila.

— Cum te cheamă? îl întrebă cu bunăvoinţă monarhul.

Bruta bâigui:

— Ăăă… Fon… Fon…

Monarhul bătu brusc din picior, enervat.

— Ei!

— Ăăă… Eu… Fong'ha.

Suveranul asculta distrat…

— Bine… Pongah, tu…

Dintr-odată vizibil excitat, bruta păroasă începu să-şi ciocnească frenetic pumnii.

— Nu! Nu Pongah… Eu… Fong'ha.

Monarhul se forţă să zâmbească cu blândeţe.

— Ah, da? Ei bine Pongah, Noi îţi acordăm favoarea să…

De data asta, maimuţoiul se înroşi din cauza jignirii.

— Nu… Nu! Eu zis deja, nu Pongah… Eu, a fi… Un acces brusc de mânie îl făcu pe monarh să ţâşnească de pe tron.

— Ei, asta-i! Destul, obraznicule. Vino să-mi săruţi mâna şi dispari!

Spăşit, tipul solid îşi vârî capul între umeri şi se apropie cu paşi mărunţi, până când atinse mâna monarhului ce atârna oferită molatec. Sărutul se sfârşi într-un sughiţ de surpriză.

La rândul său se prăbuşi brusc, fulgerat.

O durere arzătoare scormoni din nou măruntaiele lui Sola gol. Ceva nu era în regulă, şi începea să ghicească vag ce putea să fie.

— Gărzi, faceţi să fie respectată ordinea! Cer ca ceremonia să continue, în ciuda acestor incidente regretabile…

Şi Sola gol I-ul îşi puse privirea pe al treilea supus, care era la rând să-l omagieze. Încurcat, acesta îşi privea prosteşte

picioarele, neîndrăznind să facă nici-un gest.

— Hei, tu ăla, zise monarhul cu o voce umbrită imperceptibil de o nelinişte inexplicabilă, e rândul tău să fii onorat de mâna mea! Apropie-te!

Vădit încurcat, omul se uita cu atenţie în jurul său. Avea o privire de om hăituit.

— Ei secătură, se enervă suveranul. Eşti surd? înaintează!

Dar omul continua să stea. Ba chiar păru că dă înapoi ca să-i facă loc următorului.

— Gărzi, izbucni monarhul! Puneţi mâna pe el! Faceţi-l să se apropie!

În clipa următoare, nefericitul supus era în genunchi în faţa lui Sola gol, ţinut bine de darakari. Cu încetineală, Sola gol îşi apropie mâna şi mângâie obrazul prizonierului. O secundă mai târziu, nenorocitul se chirci cu un zgomot de hârtie boţită.

Murise!

Cu obrajii atinşi brusc de o paloare înspăimântătoare, Sola gol se clătină pe spate, gura i se deschise şi i se închise fără să scoată un cuvânt.

Acum ştia.

— Dumnezeule Universal… reuşi să îngaime cu buzele uscate ca pergamentele antice. Nu, nu-i posibil… Asta nu!

Cu un salt brusc ţâşni spre darakarianul cel mai apropiat şi fără ezitare îşi lipi apăsat mâna de umărul său. Surprins, gardianul n-avu timp să scoată nici măcar un cuvânt; o clipă mai târziu, cu gura deschisă larg se prăbuşi pe dalele reci.

Atunci, un uragan de panică spulberă rândurile aliniate până atunci ale mulţimii. Într-o învălmăşeală teribilă, ca măturată de torente, ţipând isteric, adăugând şi vacarmul nenumăratelor picioare ce troncăneau pe dale, hoarda începu să se îmbulzească spre ieşiri. În busculadă, n-au fost puţini cei care n-au putut evita ciocnirea de monarh sau doar atingerea cu umerii sau şoldurile. Spre propria lor nefericire, toţi, fără excepţie, muriră pe loc.

O oră mai târziu templul era pustiu. Pe sub bolţi, numai paşii singuratici ai unui om buimăcit mai răsunau, în vreme ce acesta rătăcea printre zecile de cadavre întinse pe dalele de piatră mov.

O lacrimă caldă, teribil de sărată străluci în ochii monarhului înainte de a i se rostogoli pe obraz… în liniştea pură a zorilor de

zi, un fluture de zi zburătăcea în jurul lui ca o pată fragilă de lumină, apoi, i se aşeză pe umăr.

Pentru ultima dată, insecta imponderabilă îşi deschise aripile şi, fără zgomot, căzu în praf.

În noaptea aceea, ca în toate nopţile, vântul sufla vijelios pe insulă. Rafalele saturate cu apă goneau, razant cu valurile, rotocoale de nori îngheţaţi, ale căror creste alburii dispăreau învârtejindu-se în zarea lichidă. Luptând cu sâcâielile unui foarte vechi reumatism, care în fiecare zi îi chinuiau tot mai mult genunchiul drept, bătrânul şontâcăi în penumbră către fereastra al cărei toc prost aşezat lăsa să se strecoare de afară un vânt întunecat şi duşmănos, care prin răsuflarea lui îngheţa micuţa cameră.

Ridicându-şi gulerul obosit al hainei sale vechi din pânză albastră, scutură din cap; într-o bună zi, tot va trebui să se hotărască să schimbe lemnul afurisitei ăleia de lucarne.

— Dar atunci, murmură cu voce joasă şi bolovănoasă ca şi cum ar fi încercat să convingă pe cineva, va trebui reparat şi oblonul de-afară…

Îşi lipi nasul de geamul rece şi umed; afară, oblonul de lemn scârţâia în singura sa balama, lovindu-se la fiecare rafală de piatra spălată de apă şi de spumă. Cu gesturi liniştite, ca-n toate nopţile cu furtună, legă solid oblonul dezlănţuit cu o frânghiuţă de cânepă şi închise cu grijă fereastra. Ce repede se ducea căldura pe o vreme ca asta! Mărind un pic flacăra lămpii, se-ntoarse cu paşi mici spre şemineu, lângă colţul căruia se încălzea lenevind câinele său. Aşezându-se, îşi uşură pieptul cu un suspin lung care făcu să-i tremure buzele uscate. Va veni o zi în care această tavernă nu va mai fi decât o ruină bătută de vânturi; oricum, la ce să te mai zbaţi? De foarte mult timp nu mai venea nimeni pe această planetă-ocean minusculă, pierdută şi îndepărtată de tot… Unica sa insulă, despicând apa cu lamele unei stânci cenuşii, avea de-acum ca singuri vizitatori vânturile eterne şi valurile venite din fundul oceanului.

Cârciumarul îşi clătină bărbia pergamentoasă, dându-i o pălmuţă plină de afecţiune câinelui, pe capul alb şi păros. Îşi mai amintea de acea epocă îndepărtată, când nave veneau regulat să acosteze la celălalt capăt al insulei, umplând în fiecare săptămână toate camerele bătrânului han. Dar acum…

Deodată, părul scurt al câinelui se zbârli şi începu să mârâie

dezgolindu-şi caninii galbeni şi tociţi.

— Ei, ce-ai, întrebă bătrânul cârciumar cu un zâmbet amuzat, ce-ai mai văzut?

De data asta, câinele se sculă şi după ce se scutură puternic până-n vârful cozii, o luă mărunt spre uşă.

— Ei, Kroll, vino aici!

În loc de alt răspuns, animalul îşi lipi botul de pământ şi începu să adulmece cu febrilitate în praful duşumelei. Apoi se opri brusc şi dând din coadă cu vioiciune începu să latre. Intrigat, cârciumarul îşi ciuli urechile.

— E cineva? behăi cu vocea lui răguşită.

Singură, numai suflarea rece şi tăioasă a vântului îi răspunse la întrebare.

— Hai, Kroll, culcat! Vezi bine că nu e nimeni, continuă acesta decepţionat. E ora să mâncăm supa, hai aici…

Deodată, o bătaie în uşă. Cârciumarul nu-şi crezu urechilor; cineva bătuse la uşă.

În vreme ce, înfuriat, câinele lătră de mai mare dragul, bătrânul apucă lampa şi se grăbi spre intrare.

Din nou loviturile se auziră în lemnul uşii.

— Da, da… O clipă, sosesc, spuse cârciumarul maşinal, cum o făcuse de-atâtea ori în viaţă. Ajuns la uşă, dădu la o parte bara grea de siguranţă şi întoarse ivărul încuietorii până când uşa grea se deschise singură sub apăsarea furtunii. O rafală de vânt îi biciui faţa tăbăcită şi abia distinse siluetele întunecate ale străinilor ce intrară, aducând cu ei ceva din această noapte grozavă de furtună.

— Duceţi-vă să vă încălziţi lângă foc, am eu grijă de haine.

Călătorii se apropiară în tăcere de şemineu. Erau doi şi, de la prima vedere, cârciumarul văzu că nu mai erau tineri. Iar acum, când se apropiaseră, îşi zise că cei doi străini puteau să fie tot atât de bătrâni ca şi el…

— Aşezaţi-vă, liberi cetăţeni, o să vă încălzesc o farfurie bună de supă.

Atunci, cel mai mic dintre vizitatori începu să vorbească, cu o voce seacă ce iscă o senzaţie ciudată de trosnituri în urechea cârciumarului.

— Mulţumim mult, avem mare nevoie să ne refacem forţele! Aveţi camere pentru la noapte?

Hangiul se înroşi de plăcere; începuse să creadă că n-o să mai

audă niciodată fraza asta atât de simplă…

— Desigur, liberi cetăţeni, sunt pregătite amândouă.

Apoi, după ce se înclină cu respect amestecat cu bucurie, şontâcăi spre bucătărie. În timp ce vorbise, avusese grijă să cerceteze feţele străinilor. În mod sigur veneau de foarte departe, mai ales cel mic, cu pielea albăstrie şi cu acele reflexe luminoase ciudate ce-i fugeau pe obraji… Cât despre cel mare, cândva trebuie să fi fost de o forţă colosală, aşa îl arătau bustul şi braţele ce încă mai impresionau… O fi fost vreun mercenar? Asta ar fi putut explica sistemul acela incredibil de curele de piele şi harnaşament care-i înconjurau corpul.

Câteva minute mai târziu reveni cu o tavă şi puse pe masă două farfurii aburinde. În vreme ce străinii îşi cufundau lingurile în ciorba deasă, cârciumarul, aşezat pe o bancă lângă şemineu şi făcându-se că pregăteşte diverse condimente pentru salată puse prima întrebare.

— Cred că ştiţi şi nu trebuie să vă mai spun că nu vine multă lume pe-aici… Veniţi de departe?

Omul cu pielea albastră făcu un semn vag.

— Din celălalt capăt al galaxiei, din regiunea australă…

Din nou linişte, întreruptă de ţăcănitul lingurilor pe fundul farfuriilor şi de rafalele vântului în şemineu. Cu un aer gânditor, hangiul îşi clătină fruntea…

— Ce ciudat e… Şi eu vin din sectorul austral. Remarcaţi însă, adăugă el, că de mai mult timp ca voi… Trebuie să se fi împlinit şaptezeci de ani de când am plecat, în ani bazici, desigur.

Cu dosul mâinilor sale durdulii, colosul închingat în piele împinse farfuria; terminase deja ciorba. Imediat, hangiul se grăbi spre bucătărie şi se-ntoarse cu o tavă mare ovală pe care aburea o friptură de porc. O ghiorţăială de satisfacţie destinse burta mare a mâncăului, care, ca să se simtă mai în largul său îşi slăbi cu trei găuri centura sa mare.

— Nu s-ar zice, reluă hangiul aşezându-se, dar vin dintr-o lume care altădată şi-a cunoscut perioada de glorie… (Scoase un suspin lung ce se stinse într-un acces de furie.) Da… Toată lumea ştia în Combinat numele Dahekahern…

Un sunet înfundat se auzi pe masa de lemn.

Sughiţând din cauza surprizei, mâncăul lăsase să-i cadă farfuria plină ochi; cât despre cel mic cu piele albăstrie, înţepenise brusc, ca pietrificat de una din acele meduze ce

infestau oceanul din jurul insulei. În ochii săi oblici mişunau minuscule scântei albe.

— Cum… cum aţi zis că se numea planeta dumneavoastră, reuşi el să articuleze până la urmă?

— Dahekahern, răspunse liniştit hangiul care, absorbit de pregătirea salatei, nu remarcase tulburarea bruscă a celor doi călători. Am plecat când aveam opt ani, dar mi-o amintesc bine, cu soarele său portocaliu… O ştiţi? (Cei doi călători scuturară din cap). Ia te uită, ce ciudat pentru nişte locuitori ai sectorului austral… Şi n-aţi auzit niciodată vorbindu-se de ciclul gerontarhului Sola?

Bătrânul albastru îşi drese gâtul electrizat.

— Păi… vag, cred că da… Dar, în fond, despre ce-i vorba?

Hangiul îşi şterse lama cuţitului.

— De o poveste ciudată. Dacă n-aş şti-o de la fratele meu, mă întreb dacă aş fi crezut-o…

Omul albastru bău un gât de vin de alge.

— Fratele dumneavoastră trăieşte pe Dahekahern, întrebă cu o voce uşor tremurată?

— Acum nu mai trăieşte, suspină cârciumarul. Dar acolo şi-a petrecut toată viaţa, încă de pe vremea vechiului guvernator. Închipuiţi-vă că făcea parte din garda sa personală, faimoşii darakari…

Din nou un frison imperceptibil îi încercă pe cei doi călători.

Cu vocea sa bolovănoasă, cu ochii aţintiţi în gol, bătrânul hangiu îşi continuă povestea.

— Până-n ziua în care un necunoscut a reuşit să dea gata cratylul. (în clipa aceea zâmbi strâmb). Dar, de fapt, bănuiesc că asta nu vă spune nimic, cratylul…

Călătorul îşi trecu degetele suple în jurul bărbiei albăstrii.

— Ba da… mi se pare că era vorba de un fel de gânganie de care guvernatorul se folosea ca să-i păzească o comoară.

Hangiul rânji:

— Chestia asta o numiţi gânganie! Mi-ar fi plăcut s-o fi văzut; era monstrul cel mai înspăimântător din toate galaxia! E clar că guvernatorul n-ar fi putut alege ceva mai bun pentru a-şi păzi piatra sa de nemurire. Această porcărie de animal a ucis sute de mii de oameni până-n ziua când, sub ochii propriului meu frate cineva l-a terminat.

Omul albastru clipi încet din pleoape.

— Şi… cum a reuşit?

— Ce ştiu eu? Se povesteşte că reuşise să descopere un fel de vaccin împotriva veninului bestiei, numai că…

Hangiul îşi întrerupse din nou povestirea.

— Ei bine, până la urmă ce s-a întâmplat, deveni nerăbdător călătorul?

De data asta, hangiul îşi aţinti privirea asupra celor doi călători.

— S-a întâmplat că, foarte simplu, bietul tip nu prevăzuse că dacă el însuşi se imunizase, veninul nu era mai puţin activ după ce-i trecea prin corp; toţi cei care au avut nefericirea să-l atingă au căzut morţi.

Vizibil stânjenit, bătrânul om albastru întrebă:

— Şi n-a reuşit nimeni să-l lecuiască?

Hangiul îşi ridică sprâncenele stufoase.

— Cum aţi vrea să fie lecuit cineva de care îţi este absolut imposibil să te apropii? De fiecare dată când un medic a vrut să-l îngrijească la modul serios, a sfârşit prin a fi fulgerat…

Vântul scoase o plângere lugubră în şemineu. Aţâţând jeraticul cu lovituri mici cu vătraiul, cârciumarul mormăi cu voce joasă:

— Vedeţi, partea cea mai proastă e că legenda pietrei era adevărată! Se pare că nefericitul ăla n-a îmbătrânit nici măcar cu un minut de şaptezeci de ani…

— Nemurirea… şopti omul albastru cu vocea atât de slabă că se pierdu în vântul rece.

Cârciumarul arătă din barbă.

— Numiţi-o cum vreţi! Dar la ce i-ar putea servi lui acum, lui care e de-acum total izolat de lume? Poate că nu ştiţi, dar din ordinul guvernatorului, întreaga populaţie a Dahekahernului a fost evacuată, şi azi, n-a mai rămas decât el pe această planetă moartă! (Un râs strident micşoră ochii cârciumarului.) Atunci ştiţi ce-a făcut? Ei bine, a încheiat un acord cu guvernatorul propunându-i să dea piatra aceluia care va reuşi să-l lecuiască. Evident, guvernatorul încasează taxele de înscriere şi pot să vă spun că afacerile îi merg iar din plin acum. Iar tipul ăsta nenorocit, căruia în derâdere i s-a spus gerontarhul, primeşte cel puţin o sută de vizitatori în fiecare zi…

Bătrânul om albastru îşi strânse pumnul pe masă:

— Şi până acum, nici-unul n-a fost în stare să găsească un

remediu?

Hangiul se ridică. Terminase de tocat legumele pentru salată.

— Vai, nu, răspunse într-un târziu! Aşteaptă… şi cred că va mai aştepta mult timp…

O rafală de vânt făcu să pâlpâie flacăra lămpii, în vreme ce, aruncat de oceanul înfuriat, un val se sparse de zidul bătrânului han. Instinctiv, cei doi călători aruncară tăcuţi o privire prin lucarnă.

Afară, în frig şi-n întuneric era prăpăd.

Timpul trecea.

Sola gol tot mai aştepta…

Sola gol aştepta mereu…

Bomba

Nu mai rămăseseră decât nouăzeci şi două de minute.

Nouăzeci şi unu de minute şi douăzeci şi opt de secunde fix, înainte ca homeobomba Pi 30 să volatilizeze în pulbere imaterială acele enorme blocuri de stâncă cenuşie prăbuşite la intrarea tunelului principal al minei.

Mina!

Încă o dată, umărul stâng al lui Bolzman se ridică cu o mişcare bruscă şi necontrolată, ceea ce la el era dovadă de mare nervozitate. Aşa se întâmpla de fiecare dată când ideea fabuloasei sale descoperiri îi venea-n minte.

Incapabile să mai stea locului, degetele sale alergară din nou pe consola de căutare şi o serie de imagini începură să pârâie pe ecrane.

— Malatesta! Hai să vezi…

Ca pişcat de o muscă veninoasă, Malatesta se repezi la consolă. Strângând din fălci pentru a-şi reprima un început de zâmbet, fixă ecranul principal cu privirea şi apoi, pe neaşteptate, trase un pumn sănătos tastaturii, ceea ce-l făcu pe Bolzman să tresară.

— Bătrâne Bolz, de data asta am brodit-o! N-am văzut niciodată aşa grămadă… Îţi dai seama?

Deveni dintr-odată violent şi-şi înfipse unghiile în ceafa lui Bolzman, începând să-l zgâlţâie cu putere. Dar fără îndoială că asta nu era de-ajuns; imediat, de parcă s-ar fi ţicnit într-o izbucnire iraţională de bucurie, începu să urle la urechea

tovarăşului său:

— Îţi dai seama cu adevărat de ceea ce ni se întâmplă? Quarkiu!! Quarkiu în stare pură!…

Bolzman aruncă o privire scurtă spre faţa tovarăşului său. Nu-l văzuse niciodată în starea asta. Dar în fond, îşi spuse ridicând din umeri, era normal, fără nici-o îndoială, după ceea ce descoperiseră. Riscând să-l decepţioneze pe Malatesta care, aştepta în mod vizibil să-i spună ceva, Bolzman nu răspunse şi se mărgini să apese cu arătătorul o tastă, mişcare pe care o dori exactă şi rapidă. Apoi se scărpină în cap concentrat. Lucrurile nu erau chiar aşa de simple…

Desigur, filonul exista. Un filon de o bogăţie colosală, atât de abundent că era fără îndoială pentru prima dată când se găsea aşa ceva în sânul Alianţei. Dar, din păcate mai existau şi acele faimoase lave de aurifer. Aşa cum se-ntâmplă întotdeauna, ganga protectoare ţinea strâns în ghearele ei de piatră preţiosul minereu; din nenorocire, nenumăratele măsurători întreprinse de cei doi le indicaseră că, de data asta, stratul era mai gros şi mai rezistent ca niciodată.

O sută douăzeci de picioare de la un capăt la altul!

Tot atât de repede precum apăruse, bucuria lui Malatesta dispăru. Se lăsă să cadă pe fotoliu şi-şi întinse picioarele sale lungi. Faţa osoasă, presărată ici colo cu smocuri de barbă scăpate de la ras, lăsa acum să se ghicească o expresie scandalizată, ca şi cum ar fi fost victima surprinsă a unei neînţelegeri grozave.

— Pe ciuma umanoidă! scrâşni printre molari. N-o să reuşim niciodată să aruncăm în aer toată chestia asta.

Uşor enervat de aceste schimbări bruşte de dispoziţie, Bolzman rămase tăcut în continuare şi bătu o serie de instrucţiuni pe consola de căutare. Uneori se întreba ce-l determinase să intre în echipă cu dracul ăsta de Malatesta. Acesta din urmă pufnea zgomotos, semn că era vexat de tăcerea tovarăşului său; cum, era de aşteptat, vocea sa ascuţită vibră brusc înc-o dată la urechile lui Bolzman.

— Unde este acum homeobomba?

În timp ce arătătorul lui Bolzman deplasa un cursor, o imagine nouă apăru pe ecranul principal.

— Aşteaptă o clipă… Eu…

Ecranul se întunecă brusc.

— Gata, zise Bolzman cu un zâmbet larg! Şi-a croit o trecere printr-o vână de oxidare. Nu mai sunt decât cincisprezece metri până la obiectiv.

Preocupat de mânuirea bombei, Malatesta se mulţumi să-şi morfolească buza superioară în locul unei cicatrici vechi, cauzată de explozia unui târnăcop cu laser, ceea ce-i iscă o scurtă fulgerare de durere în maxilar. Tresărind în fotoliu, se întoarse spre Jeremiah. Vocea îi era iritată de o indignare mocnită.

— Hei! Specie de tablă puturoasă! Sper că ai verificat corect potenţialul de încărcare.

Vocea piţigăiată, metalică, a robotului scârţâi îndărătul consolei.

— Da, omostăpâne. Până aici totul e corect. Am afişat din exces trei zecimale pe cuplul secundar de amortizare. Cum puteţi observa, operaţia se desfăşoară fără cel mai mic incident.

Malatesta nu vedea nimic. Tot ce ştia era că dacă din nenorocire explozia era prea slabă, ganga ce proteja preţiosul quarkiu s-ar fi fisurat în mod inevitabil, ceea ce ar deschide o cale de pătrundere straturilor nisipoase externe. Şi era suficient ca cea mai mică particulă de nisip să atingă doar quarkiul şi, în câteva secunde, minereul scânteietor ar deveni vitros înainte de a se schimba într-o dezgustătoare grămadă de noroi cenuşiu.

Din contră, dacă explozia ar fi prea violentă, quarkiul s-ar volatiliza în urma unei reacţii groaznice în lanţ, indusă de instabilitatea structurii sale moleculare. Ba încă şi mai rău, cei doi căutători de quarkiu ar fi sigur ucişi de explozie. De fapt, pentru a avea norocul să culeagă intacte câteva bucăţele din inestimabila comoară, înainte de toate trebuiau determinate riguros caracteristicile exploziei, iar traiectoria undei de şoc trebuia schimbată în ultimul moment, adică chiar în momentul exploziei.

Pentru a reuşi genul ăsta de treabă, nu puteau fi folosite decât homeobombele.

Aparent principiul era simplu: o bombă al cărei program de detectare şi explozie erau îndeplinite de un micro-ordinator. Bomba se replasa singură spre obiectiv, săpând galerii cu ajutorul burghielor perforatoare, cărora nici-un material cunoscut nu le putea rezista. O dată ajunsă la ţintă, aceasta îşi determina exact poziţia, apoi urca milimetru cu milimetru până

la punctul de prindere pe care-l considera avantajos. La sfârşit se ancora cu o ventuză electromagnetică înainte de a iniţia faza explozivă. Aceasta avea loc în două etape: mai întâi exploda o primă încărcătură periferică de intensitate slabă în chiulasa primară; în acel moment, bombei îi trebuiau cinci sutimi de secundă pentru a determina cu o exactitate cvasi absolută direcţia şi intensitatea undei ce trebuia provocată de a doua încărcătură. Bazată pe principiul demolecularizării radiale, explozia finală putea fi modulată după dorinţă de către bombă; totuşi, nimeni nu ştia ce se petrece în creierul bombei în limitele a ceea ce specialiştii numesc „frontierele decizionale”, adică, chiar înainte de explozia finală. Ceea ce era sigur, era faptul că dincolo de a doua frontieră, fragilii neuroni electronici dispăreau în suflul unui fulger alb-albastru, antrenând cu ei conştiinţa bombei în neant.

Dar pe Malatesta nu-l preocupa destinul ciudat al bombelor. Pe moment n-avea în cap decât zăcământul de quarkiu. Peste un metru cub! Un metru cub dintr-un praf din care fiecare firicel valora o avere! Vocea sa gâtuită plecă spre urechea lui Bolzman.

— Cât timp mai e până la explozia periferică?

— 82 minute şi 21 secunde, omostăpâne.

În ecoul metalic şi uşor caustic al vorbelor lui Jeremiah, era ca întotdeauna, bucuria aceea servilă de a dialoga cu oamenii, acea dorinţă inocentă de a nu-i decepţiona niciodată. În fond, omostăpânii săi fuseseră întotdeauna drăguţi cu el. Desigur, îi era greu să admită că aceste creaturi ciudate ale căror reacţii erau uneori atât de surprinzătoare, ca să nu le zică iraţionale, erau proprii săi creatori.

Dar, în fond, îi plăceau mult.

Lumea lor se numea Talamak. Un planetoid minuscul, gravitând în jurul unui soare muribund. Se-mpliniseră deja doi ani de când Bolzman şi asociatul său Malatesta debarcaseră pe Talamak, fluturând cu mândrie sub lumina indiferentă a stelelor dreptul de concesiune minieră pe care-l obţinuseră foarte ieftin. E adevărat, un drept limitat la treizeci de luni. Timp de doi ani străbătuseră deşerturile de pe Talamak de la un cap la altul, montând şi demontând fără încetare tabăra lor de bază. Doi ani, în cursul cărora scotociseră sistematic fiecare palmă de planetoid, săpând kilometri de galerii subterane, scoţând

milioane de metri cubi de nisip la suprafaţă.

Fără nici cel mai mic rezultat.

Este adevărat că acest minereu uimitor (Academia obişnuia să-l supranumească „pulberea moleculară”) era extrem de rar… Două, trei grame la un milion de tone de materie obişnuită. Ori, dacă quarkiul era atât de preţios, era pentru că avea uimitoarea proprietate de a mări de o mie de ori randamentul energetic al reactoarelor cu fuziune nucleară. Se comporta ca un catalizator a cărui putere era atât de mare că numai un miligram era suficient ca să asigure transformarea integrală a oricărui material în energie.

Ca urmare, căutătorii de quarkiu erau numeroşi. Pentru a dezvolta programele de cercetare, Alianţa Omenească fondase chiar o Academie de Înalte Ştiinţe Miniere, unde predarea era integral consacrată tehnicilor de detecţie şi de extragere a quarkiului. De altfel, Bolzman şi Malatesta se întâlniseră la Academie cu câteva luni înainte de a obţine diplomele. Ca majoritatea elevilor şcolii, îşi juraseră atunci să facă avere cu pulberea moleculară.

Numai că trecuseră douăzeci şi doi de ani de când brăzdau universul în căutarea fabulosului minereu. Şi de data aceasta, din nou se convinseseră că greşiseră… După toate aparenţele, Talamak nu era decât un bloc de roci cristalizate, care nu conţineau nici cea mai mică particulă de quarkiu.

Totuşi, la a cincisprezecea mia cinci sute douăzeci şi una rotaţie a lui Talamak în jurul soarelui său, incredibilul se întâmplase.

Mai întâi fusese pârâitul ăla pe consola de detecţie; apoi, aceasta emisese un semnal pe foarte joasă frecvenţă, pe care cei doi nu-l mai auziseră de când părăsiseră sălile de lucrări practice ale Academiei. Atunci, degetele celor doi căutători alergaseră febrile pe taste şi unul după altul, graficele de proiecţie vizuală confirmaseră clar releveurile ecosondei…

— Nu… nu-i adevărat…

O şoaptă slabă se scursese de pe buzele lui Bolzman. Dar adevărul incredibil li se impusese ca o forţă universală: la optzeci de paşi sub spinul stâncos se găsea un zăcământ colosal de quarkiu. Un metru cub, poate chiar doi. În orice caz, mult mai mult de cât descoperise Wittgenstein, acel explorator de geniu, dat ca exemplu în toată Alianţa pentru că extrăsese o jumătate

de kilogram din preţiosul minereu, cu două secole mai înainte.

Ori acum, era rândul lor să devină celebri. Şi fantastic de bogaţi. Şi bomba înainta rapid spre obiectiv în mai puţin de un sfert de oră va exploda, punându-le la dispoziţie cel mai mare zăcământ al tuturor timpurilor.

Bolzman se destinse. Totul decurgea perfect. Începând de acum, nimic nu mai putea să…

Un semnal strident îi sfredeli timpanele.

Imediat, Malatesta se clătină pe scaun şi, nevenindu-i a crede, arătă cu degetul ecranul.

— Dumnezeule! Tu… auzi? Semnalul ăsta… E al…

— Activării programului de explozie, o tăie scurt Bolzman! Gâtul său, tasat în trei cercuri gălbui de grăsime, părea mai scurt ca niciodată. Jeremiah, ce se întâmplă?

Robotului îi trebui ceva timp să răspundă, lucru normal prin prisma sufletului său mecanic:

— Bomba a declanşat profaza de declanşare cu şase minute şi paisprezece secunde înainte. Nu ştiu din ce motiv.

— Pune-mă imediat în contact cu ea, urlă Bolzman!

Robotul nu reacţionă imediat, aşa că, Malatesta, plimbându-şi distrat mâna pe spatele cromat al biomaşinii se apropie de tovarăşul său cu un aer conciliant:

— Hai, fii calm, ştii foarte bine că dacă-l bruschezi o să-şi activeze protecţia şi-o să-şi petreacă timpul analizând spectrul emoţional al mesajului tău.

Craniul lui Bolzman aruncă un reflex galben deschis în momentul în care se întoarse spre robotul ce-l fixa cu ochii săi roşii cu faţete.

— Ascultă, bătrâne Jeremiah… Cred că bomba are probleme. Trebuie să mă pui imediat în contact cu ea. E urgent.

— Bine, omostăpâne, răspunse în final robotul, cu un pic de răceală în glas.

În clipa următoare, pe masa de ascultare exterioară se auzi un sfârâit. Bolzman se reaşează, făcând eforturi să-şi regăsească calmul.

— Aici modulul de ghidare pentru Pi 30. Mă auzi?

O secundă mai târziu, intensitatea sfârâitului crescu apoi vocea bombei începu să vibreze în celulele de comunicare.

— Perfect, manipulatorule.

Lui Bolzman îi displăcuse întotdeauna să se audă numit

„manipulator” de către bombă, dar de data asta cel mai mult îl surprinse tonul vocii; Pi 30 părea să controleze situaţia.

— Poţi să ne spui de ce ai întrerupt programul?

Bomba păru uşor mirată de întrebare.

— Am atins punctul de focalizare al zăcământului de un minut şi douăzeci şi opt de secunde. Conform instrucţiunilor de finalizare am procedat la ancorare şi am declanşat programul de explozie.

Un tic nervos făcu să joace obrazul stâng al lui Bolzman.

Cu vocea afectată de un nou val de iritare, continuă:

— Întrerupe imediat secvenţa explozivă!

De data asta, bomba lăsă să-i răzbată în răspuns o undă de indignare.

— Haida-de, manipulator, ştiţi bine că nici nu se pune problema! începând din acest moment misiunea mea nu mai poate fi anulată.

Bolzman rămase o clipă cu gura căscată. I se părea că totul nu este decât o mare neînţelegere…

— Păi da'… tu… n-ai atins obiectivul! mai trebuie să înaintezi vreo douăzeci de metri.

Bomba scoase un fel de sughiţ mecanic, care putea să fie luat şi râs.

— Vă bateţi joc de mine, manipulatorule!

Omul îşi şterse tâmpla stângă cu mâna plinuţă, fără să-şi amintească aşchia de piatră care-i sărise în acel loc atunci când avea cinci ani. Din ce în ce mai descumpănit, încercă totuşi să dea autoritate spuselor sale.

— Pi 30, îţi vorbeşte manipulatorul tău! Îţi ordon să-ţi întrerupi imediat misiunea.

— Nu, e imposibil! De altfel o ştiţi perfect! Sunteţi un manipulator uman, sau nu?

Acum, bomba părea la rândul său uşor iritată. Ceea ce era chiar absurd; nici-o homeobombă nu fusese programată să se înfurie. Cei doi oameni schimbară o privire complet uluită. Era de-a dreptul incredibil; uite că această împuţită de maşină începea să-i contrazică! Cu preţul unui mare efort, Bolzman îşi îndulci glasul. Trebuie să câştige încrederea bombei cu orice preţ, să n-o sperie…

— Ascultă-mă cu atenţie; o să-mi dai dreptate că n-ai prea mare experienţă în materie de explozii…

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ei bine că… că n-ai mai explodat până acum, nu?

— Exact. Nu m-am gândit… Bomba se întrerupse şi omise o ţăcănitură scurtă. Scuzaţi-mă, tocmai am iniţiat faza de aprindere. Ce spuneaţi, manipulator?

Bolzman îşi reprimă un icnet de furie.

— Eşti pe cale să comiţi o greşeală înspăimântătoare! Nu ştii ce-i aia o explozie. Totul riscă să fie distrus, inclusiv noi!

— Reacţia dumneavoastră mă surprinde, manipulator! Ce v-a apucat? Recunosc că eu însumi n-am explodat niciodată, totuşi, cele mai mici detalii ale evenimentului sunt gravate în memoria mea.

Bomba făcu o pauză, înainte de a continua pe un ton visător:

— Nu puteţi să înţelegeţi… Această clipă am aşteptat-o toată existenţa mea, iar în exact paisprezece minute şi douăzeci şi şase de secunde explozia va avea loc. Ce splendidă împlinire, nu-i aşa?

În clipa aceea, cei doi oameni avură impresia că bomba îşi bătea joc de ei. Furios, Malatesta lovi cu pumnul său uriaş în ecran de parc-ar fi vrut să sfarme imaginea bombei ce se contura cu o aroganţă insuportabilă.

— M-am săturat, zbieră acesta! Ce mama dracu-i cu nebunia asta? N-o să lăsăm să-şi bată joc de noi o bombă!

Vocea caustică a bombei le bâzâi din nou în urechi.

— Vă spun cinstit că nu-nţeleg de ce vă zbuciumaţi atât? Am refăcut de cinci ori calculul traiectoriei mele pe baza variabilelor corectate cu a treia tabelă de aproximare. Nivelul de cădere aleatoare este aproape zero şi m-am străduit în permanenţă ca azimutul de penetrare să rămână strict între patru şi cinci grade.

Malatesta îşi umezi buzele cu limba.

— Fă-o să tacă, bombăni, sau o…

Dar bomba continuă imperturbabilă:

— Nu, manipulatori, liniştiţi-vă! Punctul pe care l-am ales este chiar cel bun. Şi pe urmă, ştiţi foarte bine, dacă era cea mai mică îndoială, aş fi întrerupt imediat programul. Noi, homeobombele av…

Un declic sec. Nemairezistând, Bolzman tăiase comunicaţia.

— Frumos, şopti Malatesta. Acum ce-o să facem?

Prevăzuseră totul, în afară de-o chestie ca asta.

De ce? Pentru că homeobombele erau renumite că nu se stricau niciodată.

Câteva cifre defilară în dezordine prin capul lui Bolzman. Nu mai rămăseseră decât douăsprezece minute până la explozie. Dacă bomba asta diabolică mergea cumva până la capăt, cea mai fantastică avere din univers s-ar fi transformat într-o grămăjoară de gunoaie maronii.

— Nu se poate, scrâşni cu amărăciune printre dinţi Malatesta! Totuşi, n-o s-o lăsăm să ne facă asta.

Ochii săi negri cercetară sala de control privind scurt, nervos, ca pentru a descoperi o soluţie ascunsă în vreun ungher. Oricum, era inutil să încerci ceva împotriva bombei; era absolut invulnerabilă şi n-ar fi ezitat să explodeze în cazul în care unul dintre cei doi ar fi încercat să pună mâna pe ea. Totuşi, Malatesta îşi amintea că citise ceva în instrucţiunile de întrebuinţare, un paragraf referitor la cazurile de urgenţă…

— Asta-i, urlă el spre Bolzman! Am găsit.

— Ce-ai găsit?

— Dă-mi codul homeobombelor, repede!

Malatesta smulse din mâinile tovarăşului său placheta micuţă pe care acesta i-o întindea. După ce selecţionă grăbit informaţia utilă, îşi lipi cutia de urechea stângă.

— Ascultă Malatesta, ştiu că tu…

— Ssst! Ia ascultă aici…

Măi nivelul sonor al aparatului. Imediat se auzi o voce…

— …în acest caz, pentru a dezactiva bomba dumneavoastră, e suficient să-i comunicaţi codul secret de inhibare şi să introduceţi cartela vizuală în monitorul primar. Pentru a face ceasta, dumneavoastră…

Arătătorul puţin umezit al lui Malatesta atinse o tastă şi instrucţiunile de utilizare se opriră.

— Repede! Ai codul de inhibare?

— Bineînţeles, i l-am dat lui Jeremiah.

Bolzman se întoarse spre robot, care, de câteva minute amuţise contemplând scena. Globii săi oculari, de un roşu viu, pâlpâiau slab.

— Jeremiah! Codul de inhibare pentru Pi 30. Repede!

— Imediat, omostăpâne. Este transcris în DNT, baza ternară pe circuitul de urgenţă. Accesul este direct.

Un zâmbet firav îi lărgi faţa lui Bolzman. Apăsă o tastă de la

circuitul de urgenţă, apoi se repezi la consola de comunicare.

— Homeobombă, eşti pe recepţie?

Vocea, detestată de-acum, bâzâi în difuzoare.

— Perfect, manipulator. Pregătiţi conductele de recuperare a quarkiului. Explozia va avea loc peste opt minute şi cincisprezece secunde…

— Homeobombă, eşti pe recepţie?

Vocea, detestată de-acum, bâzâi în difuzoare.

— Perfect, manipulator. Pregătiţi conductele de recuperare a quarkiului. Explozia va avea loc peste opt minute şi cincisprezece secunde…

— N-o să explodezi, imbecilo! Ascultă mai bine aici!

Un mic ţăcănit. Bolzman trimisese secvenţa de inhibare prin reţeaua de comunicare. De data asta bomba tăcu. Chiar bâzâitul încet al sistemelor de ancorare încetase. În sfârşit, după o clipă care celor doi oameni li se păru interminabilă, bomba vorbi:

— Cum de cunoaşteţi acest cod, manipulator?

O cută rea de bucurie îi strâmbă gura lui Malatesta.

— Nu contează cum, cap tâmpit de tablă! Gata, destul cu distracţia! O să-ţi întrerupi programul şi-o să-ţi reiei frumuşel locul în nişa ta de aşteptare. Înţeles?

— Codul pe care mi l-aţi comunicat e-n regulă… Bomba păru că ezită, apoi continuă pe un ton uşor mai coborât. Dintr-un motiv care-mi scapă, vreţi într-adevăr să nu explodez. E vizibil. Nu pot decât să mă conformez instrucţiunilor voastre. Vocea bombei crescu iar în intensitate. Bine, nu mai explodez; trimiteţi-mi cartela vizuală a spectrului de inhibare.

Bolzman îi făcu un semn din bărbie lui Malatesta.

— Dă-mi cartela!

Malatesta îşi încruntă dunga neagră şi stufoasă a sprâncenelor.

— Ce cartelă? Ştii prea bine că n-o am…

— Cum adică n-o ai?

— Păi da, mi-ai spus să nu cumpăr material periferic pentru bombe că-i prea scump.

Fruntea lui Bolzman se împurpură brusc.

— Pe marea gaură neagră a galaxiei! Nu-mi spune că nu…

— Că nu ce? i-o reteză Malatesta? Fără mine nici n-am fi ajuns aici şi crede-mă că dacă n-ai fi fost aşa de avar la cumpărarea materialului, aş fi putut să...

O voce metalică întrerupse cearta care începuse între cei doi oameni:

— Manipulatori, nu mi-aţi dat cartela vizuală. Înseamnă că v-aţi răzgândit. Explozia va avea loc deci aşa cum s-a prevăzut iniţial, adică în mai puţin de şapte minute.

Şapte minute! Peste şapte minute nu vor mai fi cei mai bogaţi oameni din Alianţa Omenească. Ca într-un coşmar groaznic, Malatesta vedea deja minunatul praf molecular transformat într-o grămăjoară de gunoi scârbos. Asta numai dacă reacţia în lanţ nu transforma baza într-un înspăimântător rug atomic. Atunci, nici n-ar mai avea ocazia să regrete ce-ar fi putut fi.

Bomba scoase un clic mic, dar Bolzman nu-i lăsă timp să vorbească.

— Ascultă-mă canalie! O să distrugi zăcământul şi pe noi toţi cu el! Moartea noastră o vrei?

— Hai, calmaţi-vă, manipulator. Ştiţi bine că nu riscaţi nimic. V-am mai spus deja, am prevăzut totul. Pentru a recupera minereul n-aveţi decât să…

Turbat de furie, Bolzman întrerupse din nou comunicarea.

— Bomba asta-i complet nebună! Nu se mai poate face nimic.

Cu o mişcare bruscă se întoarse spre Jeremiah şi ridică spre el arătătorul, palid şi tremurând ca turbat.

— Tu, îţi ordon să rezolvi problema, m-ai înţeles? Îţi ordon! Acum, de furie, behăia. Por… por… porcăria asta n-are d… dreptul să ne facă asta! împiedic-o prin orice mijloc!

Un suflu electronic urcă în pieptul de oţel al lui Jeremiah.

— Omostăpâne, poate că am o soluţie.

— Care? Grăbeşte-te, pentru numele Alianţei!

— Voi încerca să dezamorsez pe Pi 30, smulgându-i procesorul fixat sub chiulasa primară.

Ce? Păi n-o să reuşeşti nicicum să te apropii de ea! Ştii bine că împuţita asta de vită încălţată se va autodistruge dacă cineva, sau ceva, încearcă s-o atingă…

— M-am gândit la asta, omostăpâne. Dar aş prefera să încep operaţia imediat, înainte ca să vă mai explic detaliile… Mai rămân numai trei minute şi douăsprezece secunde înainte de demolecularizare.

— De acord… La punctul în care suntem… Dă-i drumu’! Cât despre noi, noi ne vom adăposti într-o şalupă.

— Imposibil, omostăpâne. Trebuie să-mi ghidaţi înaintarea

spre bombă.

— Ce? Păi dacă dai greş, sărim toţi în aer!

— Două minute cincizeci şi cinci de secunde înainte de explozia periferică.

Acum, o undă de excitaţie părea să afecteze vocea bombei şi s-o facă mai piţigăiată.

— Omostăpân, trebuie neapărat luată o decizie.

— Ai dreptate, grăbeşte-te! Noi te vom urmări pe masa de urmărire.

În clipa următoare, robotul dispăru legănându-se în sasul de evacuare. Curând, o pată luminoasă apăru pe diagrama de urmărire. Acum, cei doi bărbaţi urmăreau cu fălcile încleştate fragilul punct luminos ca şi cum prin presiunea exercitată de privirile lor ar fi putut să-l ajute să străbată cei treizeci de centimetri, care, îl separau pe ecran de cercul roşu ce marca sectorul în care era bomba.

— Două grade la stânga… Aşa!… Continuă în direcţia asta fără s-o iei în sus…

Dacă robotul ar fi avut o ureche omenească, abia ar fi recunoscut vocea lui Bolzman, atât de aspră şi bolovănoasă devenise. Dar, pe moment, maşina îşi croia drum în labirintul acelor de stâncă…

Deodată, pe ecran apăru a treia pată, ce se deplasa cu mare viteză spre Jeremiah.

— Pe toţi dracii Alianţei, exclamă Bolzman! Asta mai lipsea!

Degetele minerului săriră pe două sau trei taste. Imediat, pe ecranul lateral dreapta se contură o imagine. Acum, cei doi oameni contemplau, cu măruntaiele răvăşite de greaţă, chestia care înainta către Jeremiah.

— Ce… ce scârboşenie, reuşi să articuleze Malatesta! Ce facem?

— Nimic! Decât să aşteptăm ca scârba asta să se apropie de Jeremiah, care o să găsească un mijloc să scape de ea.

Acum, creatura era vizibilă în întregime pe ecran. Era o rotiferă gri, de cel puţin opt metri lungime. Chestia asta semăna vag cu o râmă uriaşă, şi fiecare inel era acoperit de un mănunchi de sorburi. Dacă din nenorocire o fiinţă vie – animal sau om – se-ntâmpla să se atingă de aceste ventuze, era golit de apa ce-i intra în componenţa corpului, în mai puţin de trei minute. Cât despre gura excesiv de mare, era dotată cu

tentacule care duceau victima spre cele două şiruri de dinţi mobili.

Smulgându-se viziunii halucinante a rotiferei, Malatesta se aplecă spre consolă.

— Jeremiah! în spatele tău… Ai văzut?

— Da, omostăpâne. O rotiferă. În mai puţin de două minute mă va ajunge. Dar nu-i daţi importanţă, am prevăzut totul…

— Vei avea timp să ajungi la bombă?

— Ţin bine drumul?

— Da, ţine direcţia, dar deviază trei grade la dreapta peste opt secunde… Aşa… Bun.

Punctul luminos era acum la doar câţiva milimetri de cercul roşu, ceea ce însemna că Jeremiah nu mai avea decât trei sau patru metri de parcurs ca să ajungă la bombă. Dar cel mai greu era ca aceasta să nu-l repereze.

— Manipulatori!

Vocea piţigăiată a bombei pocni ca un bici în urechile căutătorilor de quarkiu. Vorbea cu un debit mărit, ca şi cum fiecare din milioanele sale de circuite era traversat de o tensiune pe care n-o ştiuse niciodată şi care semăna cu frica.

— Manipulatori, răspundeţi? Am detectat un obiect în mişcare în direcţia mea, puteţi să-mi confirmaţi?

Bolzman îşi drese glasul.

— Hm… Aşteaptă… Nu. Nu detectez nimic pe ecranele de sondare. Te-nşeli.

— Imposibil, captatorii mei nu se pot înşela! E vorba de o masă importantă, la şapte metri distanţă şi douăzeci şi opt de grade sub planul de înaintare.

Malatesta îi dădu un cot lui Bolzman. Deci bomba nu-l detectase pe Jeremiah. Din nou Bolzman tăie circuitele de comunicare ce-l legau de Pi 30.

— Jeremiah!

Pata ce indica sectorul în care era robotul nu se mai deplasa.

— Jeremiah, răspunde! Ne auzi?

Nici-un răspuns. Disperat, Bolzman reconectă circuitele de comunicare cu bomba.

— Manipulatori, strigă aceasta, intru în faza de autodistrugere. Entitatea necunoscută va intra în zona de explozie în paisprezece secunde.

— În numele omenirii, opreşte-te, urlă Malatesta!

În loc de orice răspuns, bomba emise un bâzâit curios. În secunda următoare, din masa de ascultare ieşi un semnal de alarmă.

— Autodistrugere... Cinsprezece... paisprezece... treisprezece... doisprezece...

Celor doi li se puse-n gât un cocoloş de nelinişte. Jeremiah nu mai mişca, iar în ceea ce priveşte rotifera, aceasta era acum foarte aproape de robot.

— Pe toată galaxia! Jeremiah, fă ceva!

— ...Opt... şapte... şase...

Când mai rămăseseră mai puţin de cinci secunde, spotul lui Jeremiah se mişcă în sfârşit pe ecran. Încă două secunde şi pata ajunse în cercul roşu al bombei. Apoi cele două puncte luminoase rămaseră contopite, în vreme ce spotul maroniu al rotiferei îşi continua înaintarea spre centrul ecranului.

Încă o secundă.

Cei doi oameni se ghemuiră instinctiv pe fotoliile lor, gata să primească în plin valul molecular ce i-ar fi anihilat, transformând fiecare părticică din ei în radiaţie pură... Dar în locul unui fulger mare, cei doi mineri văzură o pată neagră ce crescu rapid şi invada ecranul. Simultan, un fir de sânge le apăru la nări, în vreme ce o greaţă insuportabilă le cuprindea pântecele. În jurul lor obiectele începură să se clatine, ca zgâlţâite de o mână invizibilă. Malatesta îşi duse mâinile la urechi, dar nimic nu putu să atenueze zgomotul surd de joasă frecvenţă ce se rostogolea în valuri puternice, traversând pielea şi carnea, până-n măduva oaselor. Apoi, căzu pe spate, căutând zadarnic vreun obiect de care să se agaţe. La rândul lor, picioarele lui Bolzman se muiară în chip ciudat, şi căutătorul de quarkiu se prăbuşi la pământ vomitând un lichid rozaliu în care se amesteca fierea şi sângele ce-i fierbea în nări.

Linişte.

O linişte rezultând din imobilitatea perfectă a ţesăturii intime a materiei. Nimic nu se mai mişca pe Talamak. Nici la suprafaţă, nici în interiorul bazei. O strălucire albăstruie, apăsătoare ca o plasă imensă de oţel, îneca acum sasul de control, străpunsă ici colo de dansul nesfârşit al beculeţelor de defecare ce continuau să clipească pe modulul de supraveghere. În sfârşit, un râcâit pe sol. Ceva mişcă sub fotoliu. Apoi, „acel ceva“ tuşi, cu o tuse

foarte omenească.

Mai întâi se minună că mai era în viaţă. Apoi, o idee se preciza printre nenumăratele molecule de gânduri care i se agitau dezordonat în creier. Robotul! Probabil că reuşise ceva, dar ce? Un gust aspru învăluia plămânii şi gâtul lui Bolzman. Ochii săi, orbi din cauza stratului de praf fin ce acoperea solul îl mâncau groaznic. Totuşi, se forţă să-i deschidă. Prima sa privire fu la ecranul de control exterior. Acesta era cufundat într-o baie de culori gri ce defilau în pânze neregulate, ca împinse de un vânt tăcut. Încet, atent să nu se clatine sub accesele puternice de ameţeală, se ridică în picioare.

Atunci, o voce extrem de înăbuşită îi atrase atenţia.

— Bomba… unde… unde… unde este Jeremiah?…

Întrebarea lui Malatesta şerpui de-a lungul consolei, ca purtată, cam cu părere de rău, de un firicel de aer. Totuşi, curând, corpul întins şi extrem de palid al minerului se dezdoi ca o cârpă mototolită.

— Ce s-a întâmplat?

Bolzman fu mişcat de unda de inocenţă ce lumina ochii întunecaţi lui Malatesta. O izbucnire de încredere absolută, asemănătoare puţin cu cea care umezeşte privirea câinilor când aceştia îşi ridică ochii spre stăpânul lor…

— Nu ştiu, răspunse acesta în cele din urmă. Dar cred că Jeremiah a meşterit ceva cu bomba.

— Da. S-ar zice că…

— Sst! Aşteaptă. Se apropie ceva de sasul de intrare. Cred că este Jeremiah.

Pe suprafaţa de proiecţie vizuală a sasului, o siluetă metalică se contură rapid. Curând, cei doi oameni îşi recunoscură tovarăşul de fier. Mersul său şontâcăit părea mai dezechilibrat ca niciodată. O dată ajuns în sas, le făcu un semn celor doi oameni.

— Omostăpâni, misiunea mea s-a terminat. Deschideţi panoul interior.

— Da’ ai mâinile goale, exclamă Malatesta! Unde-i bomba?

— O să vă explic. Dar lăsaţi-mă să intru, cred că şi alte rotifere s-au lansat în urmărirea mea.

Câteva clipe mai târziu, uşa interioară a sasului se reînchidea. Oare să fi fost o urmare a evenimentelor? Fapt e că Bolzman crezu să descopere un sentiment cu totul neobişnuit la robot, ca

un fel de uşurare, puţin necuviincioasă.

— Ei, întrebă Malatesta? Deci ce s-a întâmplat?

— Aşteptaţi, replică robotul. Mă simt foarte obosit. Mai întâi trebuie să-mi încarc rezervele energetice.

În ciuda nerăbdării stăpânilor săi, robotul insistă să fie transportat în blocul de alimentare. Abia instalat între cei doi cleşti mari stabilizatori, apucă cu o lăcomie surprinzătoare furtunele ce transportau amestecul de la pompele de alimentare şi nu se linişti decât atunci când se stabili conectarea.

Ochii săi, îşi reluară progresiv frumoasa lor strălucire, roşu aprins. Numai atunci începu să vorbească.

— Acum trebuie să admit că aveaţi dreptate, omostăpâni.

Bolzman era să scape o conductă de admisie pe pieptul strălucitor al robotului.

— Ce… ce vrei să spui? Cel puţin sper să nu fi stricat quarkiul!

Gâtul robotului scârţâi când se întoarse.

— După o aşa explozie, n-aş putea să afirm că zăcământul mai e intact. Totuşi, cu un simplu baleiaj de control aţi…

Asta era prea mult. Un val de mânie urcă brusc în creierul lui Malatesta; fără îndoială că o avere inimaginabilă îi scăpase printre degete, şi asta numai din cauză că acest imbecil de robot nu fusese în stare nici măcar să dezamorseze bomba.

Dintr-odată, împins de un impuls brusc, Malatesta se repezi la servitorul mecanic ca să-i smulgă tuburile de alimentare.

— Tembelule! O să vezi ce…

Mâna i se strânse pe tub şi-i dădu drumul brusc. Un jet fierbinte de lichid hrănitor ţâşni din pieptul robotului cu un şuierat puternic. Imediat, Jeremiah se ridică pe prima articulaţie a cotului; din pieptul neted şi strălucitor i se scurgea o pânză deasă de lichid maroniu, ale cărui bule, spărgându-se, degajau fuioare de fum acru.

În vreme ce Bolzman se aruncă asupra lui Malatesta ca să-l împiedice să smulgă al doilea furtun, robotul scoase un sunet pe care până acum nimeni nu-l mai auzise niciodată: un fel de ţipăt ascuţit, modulat prin impulsuri stridente pe care urechea omenească cu greu putea să le suporte. De fapt, vederea propriului lichid vital răspândit pe sol într-o băltoacă fierbândă şi vâscoasă, declanşase o criză de isterie nefericitului robot. Iar acum, acesta urla ca un nebun furios, încercând cu stângăcie să astupe rana metalică prin care i se scurgea fluidul vital. În final,

Bolzman îşi linişti tovarăşul cu un pumn zdravăn la ceafă, apoi se strădui să fixeze cât de cât furtunul de alimentare pe pieptul lui Jeremiah.

Brusc se lăsă liniştea.

Alunecând pe lichidul vâscos ce băltea pe sol, Bolzman îl apucă pe Malatesta de umeri şi, fără menajamente, îl expulză din blocul de hrănire. Apoi, închise ermetic panoul de acces şi se ocupă de robot. Acesta zăcea nemişcat pe cuşeta sa, în vreme ce lichidul hrănitor cald începuse să-i circule prin arterele artificiale. Aparent nu suferise nici-o stricăciune, totuşi, braţul stâng îi spânzura acum de-a lungul torsului. Robotul încercă să se ridice, dar degeaba. Timp de patru-cinci secunde, delicatele sale relee biomecanice nu mai fuseseră irigate. Aceasta fusese de-ajuns ca să-i transforme braţul într-o masă metalică inertă. Dacă nu era schimbat, nu mai mişca niciodată. Iar Jeremiah ştia că stăpânii săi nu prevăzuseră piese de schimb pentru el.

Până la urmă îşi întoarse capul rotund spre stăpânul său, în vreme ce un flux de electroni mătura milioanele de fibre bionice care compuneau camera fonică a robotului.

— Omostăpâne… Cred că nu-i suficient să-i iubeşti pe oameni ca să-i înţelegi.

Bolzman se forţă să-şi înlăture stânjeneala ce-i stătea în gât.

— Ascultă Jeremiah! Nu da importanţă acestui imbecil de Malatesta. Nu… nu mai ştia ce făcea.

— Din ce cauză, întrebă robotul pe un ton cuprins de-o adâncă decepţie? Totuşi v-am salvat viaţa.

Bolzman se foi pe scaun, fără să-şi găsească o poziţie confortabilă.

— Da… Ştiu… Dar… îşi lovi cu unghia degetului mare un canin şi aceasta îi readuse siguranţa. În fond, chiar dacă mai suntem în viaţă încă, nu trebuie să uităm că era să murim tocmai pentru quarkiu… îşi trecu o mână peste ţeasta ciudat de netedă, ca pentru a aranja o şuviţă de păr imaginar. Ştii, nu e prea uşor să te trezeşti că în câteva secunde o astfel de avere s-a prefăcut într-un morman de gunoi!

Capul lui Jeremiah se lăsă pe-o parte cu o mişcare teribil de umană.

— Omostăpâne… Asta înseamnă oare că propria mea *existenţă* e mai puţin importantă ca minereul vostru?

Ochii biomaşinei îi cercetară pe ai omului. Ochi cu faţete,

deveniţi umezi datorită condensării vaporilor de lichid hrănitor ce saturau încăperea.

Din ce în ce mai încurcat, Bolzman se apucă pentru o clipă să-şi contemple unghiile care luceau de unsoare.

— Nu, protestă acesta într-un târziu! N-am vrut să spun asta. Dădu din umeri, apoi continuă precipitat: în orice caz, ştii bine că este absurd să vrei să compari existenţa unui om cu cea a unui robot…

În pieptul lui Jeremiah se auzi un gâlgâit. Joja indica deja că lichidul hrănitor depăşise jumătatea nivelului. Biomaşina mai strânse puţin supapa înainte de-a continua:

— Dacă viaţa unui robot n-are nici-o valoare, de ce să-i mai dai una?

O cută de surprindere apăru pe fruntea imobilă a minerului.

— Cum aşa?

— Pretinzând să i-o iei din spirit de răzbunare…

Omul se ridică brusc din fotoliul său.

— Ajunge, Jeremiah! Ţi-am explicat că Malatesta a acţionat datorită unui impuls stupid. A fost o greşeală, asta-i tot.

— Deci consideraţi că a vrea să iei viaţa unei entităţi care gândeşte, nu-i decât o simplă greşeală?

Bolzman deschise gura, dar nici-un sunet nu se desprinse de pe buzele sale uscate.

Hotărât, nu-i plăcea deloc turnura pe care o lua conversaţia. Dar deja, robotul îi mai punea o întrebare.

— Quarkiul e foarte important pentru voi, nu-i aşa?

Minerul ridică din umeri deznădăjduit.

— Nu văd cum ar putea fi altfel. Pur şi simplu e singurul motiv al prezenţei noastre pe acest asteroid împuţit!

Jeremiah devenea de-a dreptul agasant! Aşa că Bolzman se hotărî să pună şi el o întrebare biomaşinii.

— Ia spune-mi… Pentru tine, ce importanţă ar putea să aibă minereul?

Pieptul robotului păru că se dilată de un suspin, adânc, dar Bolzman ştia că era numai o părere.

— Are valoarea pe care i-o daţi voi, omostăpâne. Brusc, Jeremiah se înălţă pe a doua articulaţie. Răspundeţi-mi omostăpâne Bolzman: ce ştiţi despre conştiinţa roboţilor?

Omul simţi un fior îngheţat de-a lungul spatelui. Era pentru prima dată că Jeremiah îi spunea pe nume! Mult timp, crezuse

chiar cu naivitate că robotul era incapabil să-l deosebească de Malatesta. În fond, pentru o maşină, un om era la fel ca oricare altul… Sau cel puţin aşa gândise el tot timpul. Odată depăşit primul şoc, Bolzman reflectă la sensul întrebării robotului. O întrebare pe care el, nu şi-opusese niciodată. Cuprins de un dezgustător vid interior, îşi aţinti din nou privirea la capul neted perfect rotund al lui Jeremiah… Ce se întâmpla oare în capul său de oţel? Oare această combinaţie complexă de metale, de biofibre şi de plasmă rece era capabilă să *gândească*? Sau, mai corect, să aibă conştiinţă? Bolzman trebui să-şi mărturisească faptul că nu ştia nimic… Totuşi, dialoga cu această… cu acest obiect, ca şi cum totul era firesc!

O expresie de profundă ignoranţă îi răvăşi faţa.

— Nu… nu ştiu nimic, reuşi să articuleze cu părere de rău, printre dinţii încleştaţi. Fără îndoială că ceea ce tu numeşti „conştiinţă” are un sens diferit pentru tine şi pentru mine. În fond, la noi, e vorba de o activitate destul de confuză, pe când la voi, la sistemele robotizate, la voi…

— Credeţi că biomaşinile n-au conştiinţă? i-o reteză Jeremiah.

Dintr-o dată, păru neliniştit.

Toate acestea păreau din ce în ce mai absurde. Într-o străfulgerare, Bolzman realiză din nou că pierduseră probabil o avere imensă; în loc să verifice, iată că de un sfert de oră îşi pierdea timpul discutând tot felul de porcării cu o maşină! Totuşi, nu se putu abţine să-şi încreţească fruntea şi să răspundă:

— Mai întâi să ştim ce este conştiinţa!… E suficient oare ca un vârtej de electroni într-o reţea de nanoprocesoare să facă o unitate homeoprogramabilă să-şi *determine* propria existenţă?

Bolzman începu să privească din ce în ce mai absent. Abia percepu clinchetul supapelor şi oprirea pompelor de alimentare. Cu mâna teafără, Jeremiah puse la loc cu atenţie furtunele; apoi se ridică, făcu câţiva paşi prin încăpere, cu un mers greoi şi stângaci.

— Încă o întrebare, omostăpâne Bolzman: ce intenţionaţi să faceţi cu averea asta?

Bolzman îşi strânse pumnii şi se făcu mai mic în fotoliu.

— Zi mai bine că n-aş fi avut ce face cu ea! Vocea îi scăzu brusc. Ea ar fi făcut din mine *cineva.* Omul cel mai bogat din Alianţă!

O clipire ce aducea a mânie dansă sub sprâncenele încruntate ale minerului. Robotul îl privi îndelung, fără să spună nimic. Apoi, se îndreptă către panourile de acces spre exterior; clătinându-se de pe un picior pe altul, îi era vizibil greu să-şi controleze mâna moartă. Deodată, când era pe punctul să părăsească blocul, se opri şi-şi dădu capul pe spate. Rămase câteva secunde acolo, legănându-se uşor pe organele locomotorii, apoi, capul i se întoarse scârţâind.

— Omostăpâne, tocmai am primit un inframesaj de la calculatorul principal. Întrucât eraţi absenţi, a luat iniţiativa de a sonda zona atinsă de explozia lui Pi 30… Totul s-a petrecut aşa cum am prevăzut eu.

Răvăşit încă, pe fotoliul său, Bolzman îşi înălţă totuşi bărbia. Confuz, simţea că robotul îi va anunţa un lucru foarte important.

— Ce vrei să spui?

Capul maşinii începu să pivoteze ca şi cum ceea ce urma n-o mai privea.

— Zăcământul de quarkiu pe care-l doriţi este perfect intact!

Un fulger roşu, fără consistenţă, sfâşie penumbra pentru o clipă, timpul necesar pentru a înregistra în memoria memoratorului topologic caracteristicile mediului. Jenat de scafandru, Bolzman făcu un pas înainte, apoi al doilea, până când piciorul său începu să pipăie în gol, în căutarea solului. Atunci se opri şi mătură împrejurimile cu o rază circulară înainte de a îndrepta fasciculul spre groapa adâncă săpată la picioarele sale. Apoi, stinse din nou şi, cu ajutorul microprocesorului auditiv fixat în urechea dreaptă, scrută liniştea opacă. Era periculos să menţii un reflector aprins mai mult de câteva. Secunde… Rotiferele erau atrase infailibil de fluxul de fotoni debitat de reflectoarele puternice. Iar Bolzman ştia că rotiferele mişunau în acest sector. Omul scrută din nou întunericul absolut cu ajutorul căştii de ascultare. Întrucât nu auzi nimic, amplifică nivelul de rezonanţă până când fluxul acustic rezidual ajunse la saturaţie. Tot nimic. Abia atunci se destinse şi diminuă legătura exterioară.

Jeremiah spusese adevărul! Clişeele holografice diverse pe care le luase minerul îl confirmau. Totuşi, cea ce înfăptuise robotul era de domeniul incredibilului.

— Malatesta! Mă auzi?

Câteva clipe mai târziu, vocea sa groasă gâdilă timpanele lui Bolzman.

— Afirmativ. Perfect. Ai ajuns aproape de nivelul gangei protectoare.

Cufundat în întuneric, lui Bolzman îi era greu să-şi estimeze poziţia.

— La ce distanţă de nucleu, întrebă, încercând să-şi ascundă teama.

— Cel mult, patru metri. După părerea mea, ar trebui să te apropii de gangă ocolind groapa pe la dreapta.

— De acord, răspunse exploratorul cu vocea gâtuită. O să încerc!

Bolzman începu să străbată cu un pas uşurat de gravitaţia mică circumferinţa craterului negricios ce înghiţise solul pe o adâncime de circa un metru. Ţopăind pe loc, făcea tot posibilul să nu se apropie de margine. Nu pentru că înclinarea ar fi fost periculoasă; minerul ştia bine că dacă ar cădea în fundul gropii, n-ar putea să scape de o moarte deosebit de crudă, căci craterul era totuşi neobişnuit: fusese creat prin explozia unei rotifere. Continuându-şi înaintarea lentă, Bolzman nu-şi putu înfrâna apariţia unui surâs admirativ pe faţă. Într-adevăr, Jeremiah găsise cu eleganţă singura soluţie pentru neutralizarea lui Pi 30. Robotul ştia că dacă ar fi încercat să smulgă microprocesorul fixat sub chiulasă, bomba ar fi reacţionat imediat, autodistrugându-se. Nici nu se punea problema s-o mişti cumva chiar cu mai puţin de un milimetru. Singura soluţie fusese deci atenuarea efectelor exploziei. Astfel că Jeremiah făcuse în aşa fel încât să fie urmărit de o rotifere suficient de mare ca să-i mascheze propria reflexie şi astfel să-şi mascheze apropierea de bombă. Şi abia în intervalul ultimelor cinci secunde ce precedau explozia finală, adică în acea fracţiune de timp în care bomba nu mai era susceptibilă de a se autodistruge, Jeremiah o smulsese brusc din gangă ca s-o arunce în sorbul larg deschis al rotiferiei. Atunci, structurile organice ale creaturii amortizaseră efectele deflagraţiei, în aşa fel încât zona demolecularizată nu depăşise treizeci de metri pătraţi şi nu afectase decât stratul superficial al solului. Acum nu mai rămăsese nimic din rotiferă, cu excepţia unei bălţi de lichid acid atât de instabil că reprezenta un pericol mortal pentru orice fiinţă. Numai o picătură din acest lichid putea transforma în cenuşă un metru

cub de stâncă. Dacă din nenorocire Bolzman ar fi atins cu tocul încălţării fundul umed al craterului, ar fi fost calcinat iremediabil în mai puţin de douăzeci de secunde… Perspectiva asta îi provocă mâncărimi neplăcute la subsuoară. Lipindu-se de peretele craterului, îşi asigură înaintarea cu ajutorul unui cablu cu ventuze. Ceva îi zumzăi atunci la ureche şi recunoscu vocea lui Malatesta.

— E-n regulă?

Nimic nu era mai nesigur pentru Bolzman, totuşi, răspunse pe un ton aproape uşuratic, ca şi cum ar fi fost vorba de o banală excursie.

— N-am probleme, am înconjurat aproape trei. Sferturi de crater.

— Ideea sa era simplă: să ajungă la ganga quarkiu-lui şi să sape o cavitate cu ajutorul explozivului convenţional de slabă putere. Aparent, acest plan era fără riscuri, dar cei doi oameni nu puteau să uite cele două pericole pe care le comporta. Înainte de toate, Bolzman ştia că la cel mai mic pas greşit risca din nou să piardă imensa avere care în prezent era aproape în mâinile sale, numai la câţiva metri… Dar pentru a perfora ganga fără a dăuna minereului, încărcăturile trebuiau dispuse foarte exact la baza spinilor cristalului, apoi trebuiau reglate într-un contra timp perfect sincronizat, pentru a diminua undele de şoc şi, totodată, pentru a le direcţiona astfel încât să fie suprimată orice componentă pe direcţie perpendiculară pe nucleu… Realizarea unei dispuneri convenabile era deci o problemă de calcul, de precizie şi de intuiţie. Ori, acesta din urmă nu era punctul forte al lui Bolzman. Pe vremea când fusese student la Academie dăduse întotdeauna greş la probele de reperaj; trebuia să refacă calculele de câte zece ori, iar înţelegerea sa globală asupra numeroşilor factori ce influenţau determinarea riguroasă a direcţiei fusese întotdeauna insuficientă. Astfel că nu reuşea decât o dată din cinci să ajungă la ţinta test pe care examinatorii o ascundeau în găurile stâncilor artificiale.

De data asta totuşi, era neapărată nevoie să reuşească din prima. De asta depindea averea sa.

— Continuându-şi înaintarea lentă, pe pipăite, în întuneric, minerul îşi clătină imperceptibil bărbia căci toate astea nu însemnau nimic în comparaţie cu al doilea pericol. Numai la ideea aceasta, se lipea de perete şi scruta nervos întunericul cu

urechea.

Continua să nu se audă nici-un zgomot suspect, dar numai asta nu-l ferea de pericole. Răsuflarea, filtrată de aerisitoarele scafandrului deveni dintr-o dată precipitată.

— Tot nimic în zonă?

— Nimic, totul e în ordine, răspunse Malatesta. Eu… Aşteaptă! Ca să fiu mai sigur o să măresc suprafaţa baleiată…

În acel moment, un şuierat sfâşie liniştea la câţiva centimetri de casca lui Bolzman. Apoi, un obiect metalic îi căzu pe genunchiul stâng şi se rostogoli spre fundul craterului. Pentru Alianţă! îi fulgeră brusc prin minte, mi-a cedat ventuza principală.

Auzi plescăitul ventuzei în acid, urmat imediat de o fierbere furioasă, semănând cu nu jet de gaz sub presiune. Într-o fracţiune de secundă discul de metal se volatiliza devorat de focul lichid.

Îngheţat de groază, Bolzman abia mai auzi vocea omenească ce-i bâzâia în cască.

— Hei! Ce se întâmplă? Am nişte dungi pe ecran.

Bolzman nu răspunse. N-avea decât câteva secunde ca să scape de firul de rapel agăţat pe piept. Pipăi neîndemânatic în căutarea reflectorului ce-i atârna pe şoldul drept. Degetul mare îi atinse tasta digitală şi lumina ţâşni, aruncând reflexe sinistre pe fuiorul de fum violet ce urca din fundul craterului. Ca într-un coşmar insuportabil, Bolzman zări firul ce se răsucea în balta de acid. În câteva secunde, firul şi apoi tot ce acesta atingea va fi transformat în cenuşă.

Mănuşile îi alunecară de două ori pe siguranţa agrafei, apoi totul se petrecu foarte repede: un clic scurt, şuieratul firului biciuind pereţii Craterului într-o jerbă de scântei albăstrii şi apoi… nimic.

Buimăcit, Bolzman rămase un minut întreg fără să mişte, ca şi cum cea mai mică mişcare din partea sa ar fi putut trezi furia acestui înspăimântător dragon lichid. Acum, corpul, ce i se părea greu şi lipicios, căuta febril să se lipească de peretele vertical al găurii, până la urmă realiză că Mai atesta îi urla numele în incinta de comunicaţii de mult timp.

— Bolzman! Pe toţi umanoizii din galaxie, răspunde! Ce ţi se întâmplă?

Minerul îşi înghiţi saliva şi-şi drese glasul.

— Eu… firul a… s-a prăvălit în acid. Mi-a fost frică să…

— Reflectorul, îl întrerupse brusc Malatesta! încă mai e aprins!

O furnicătură nervoasă şerpui în zigzag pe sub pielea lui Bolzman; uitase să stingă generatorul de lumină! Tăie contactul cu un gest scurt şi întunericul înghiţi din nou silueta greoaie şi umflată a scafandrului.

Dar era deja prea târziu.

— Ai detectat ceva, bâigui acesta cu o voce albită de spaimă?

— Aşteaptă, baleiez sectorul!…

Urechea atentă a lui Bolzman se lipi de linişte până când un bâzâit reanimă vocea nazală a lui Malatesta.

— Hei! Tocmai…

În mare grabă, Bolzman întrerupse legătura ca să audă mai bine. Crezuse că detectează ceva în miezul tăcerii…

Ceva ca un râcâit nisipos, semănând cu zgomotul produs de un sac plin târât pe o grămadă de pietriş. Tot scrutând întunericul, îşi mută piciorul spre dreapta, încercând să părăsească marginea craterului. Trebuia neapărat să se retragă de-acolo şi să se întoarcă la bază.

Un pas lateral. Apoi altul înapoi.

De fiecare dată îşi ridica încălţările i se păreau mai grele; căptuşeala din interiorul scafandrului său se lipea neplăcut de pielea sa udă şi-i era tot mai greu să se ţină de stâncă. Totuşi, reuşi destul de repede să ajungă la vreo doi metri de pământul stabil. Atunci, auzi prima dată animalul. Cu o mişcare grăbită restabili legătura şi apelul îngrijorat al lui Malatesta ţâşni brutal în cască.

— Răspunde-mi! Rotifera nu-i decât la douăzeci şi cinci de metri de sectorul tău. Întrucât urmează o traiectorie de şase grade sub planul de acces la inelul sud, rişti să-ţi blochezi retragerea. Fă repede ceva!

Bolzman împietri.

— Unde… În ce direcţie trebuie s-o iau?

— Nord, strigă Malatesta! Intră pe gaura secundară! Repede… n-ai decât douăzeci de secunde avans.

Fără să răspundă, Bolzman străbătu în grabă cei doi metri ce-l separau de margine. De două ori fu cât pe-aci să alunece şi să se rostogolească spre fundul craterului; decât să rişte o cădere fatală, mai bine aprinse reflectorul. Sări pe platforma stâncoasă.

În clipa următoare se repezi în adâncurile căscate ale galeriei secundare. Dacă ar alerga destul de repede, ar putea să menţină distanţa ce-l separa de monstru. Deşi destul de încete, rotiferele aveau faţă de prada lor avantajul că se deplasau în linie dreaptă, forând în cristalul de stâncă cu o formidabilă foreză organică.

Fugarul nu alerga de două minute, că deja trebui să se oprească; în faţa lui tunelul se diviza în trei ramuri secundare.

— Malatesta, strigă din plămânii obosiţi, care-i direcţia bună?

— Galeria din dreapta! Se bifurcă spre o galerie circulară care îţi va permite să ajungi în gaura principală ocolind coloana mare stâncoasă. Hai, mişună!

Fugarul se lansă din nou într-o cursă disperată de-a lungul galeriilor. În spatele lui, zgomotul rotiferei ce străpungea solul se apropiase. Dacă din nenorocire traseul său nu era cel bun… Îşi stăpâni un fior ce-i îngheţă şira spinării. Căci dacă rotifera se va apropia la mai puţin de trei metri de el, din stâncă va ţâşni un sorb care i se va lipi de costumul de scafandru. Foarte repede un ac i se va înfige în corp şi va fi paralizat; apoi, limba filiformă a viermelui va intra înlăuntrul lui, căutându-i organele unul câte unul, găurindu-i plămânii cu galerii microscopice înainte de-a urca la creier. Abia atunci monstrul va începe să sugă măduva spinării, înainte de-a ataca cortextul. Bolzman ştia că victima nu-şi pierdea cunoştinţa decât în ultimul moment, chiar înainte de-a fi dizolvată cu injectare de metacid. Suferinţa îndurată înaintea morţii era renumită în toată Alianţa ca deosebit de atroce. Deoarece creatura se hrănea exclusiv cu materie *vie* întârzia moartea prăzii la o limită greu de imaginat. Un astfel de destin poate că era tolerabil pentru protoplasmele organice şi alte vieţuitoare cavernicole cu care se hrăneau de obicei rotiferele, dar nu era de acceptat pentru Bolzman.

Un sentiment de revoltă îi răscoli pieptul.

Nu era posibil!

Refuza ideea de a sfârşi aşa, el, Bolzman, de-acum omul cel mai bogat din Alianţă!

Totuşi, zgomotul de frecare al forezei organice se apropia din ce în ce mai mult. La ce distanţă se găsea oare acum rotifera? Zece metri? Oare mai puţin?

Disparat, cu plămânii răzuiţi la sânge de oxigenul aproape pur pe care-l inhala, fugarul încercă să accelereze tempoul. În zadar.

Picioarele brusc îngreunate îi semnalizară că începuse să urce o pantă: acum gaura urca spre suprafaţă. Era un semn bun. Deci parcursese două sferturi din drum. Totuşi, panta îi încetinea fuga şi dacă n-avea un avans suficient… Dar nu avu timp să aprofundeze această ipoteză: în faţa lui, gaura se diviza încă o dată în patru galerii.

— Malatesta, imploră! Pe care trebuie s-o iau?

Gâfâind epuizat, Bolzman aşteptă răspunsul, dar nu se auzi decât o răsuflare îndepărtată.

— Malatesta, urlă din nou! Repede! Ce trebuie să fac?

Tot nici-un răspuns.

Şi nu era nici-o clipă de pierdut: zgomotul făcut de monstru răzuind cu ventriculele exterioare acele de stâncă era foarte aproape; cu spaima-n suflet, fugarul se repezi la întâmplare pe una din galerii şi o rupse şi mai tare la fugă. Dar imediat îşi blestemă alegerea; în loc să continue să urce spre suprafaţă, gaura plonja spre adâncurile subterane.

Situaţia devenea disperată. Galeria pe care o apucase putea foarte bine să fie înfundată. Sau şi mai rău, să-l facă să se rătăcească pentru totdeauna în măruntaiele planetoidului.

— Malatesta, mai zbieră odată! Pe tot praful cosmic, răspunde-mi!

Dar casca de ascultare interioară rămase mută. Ce Dumnezeu i se întâmplase imbecilului ăla de Malatesta? Încercând să-şi stăpânească un suspin de amărăciune, Bolzman simţi o izbitură puternică în umăr. Absorbit de fugă, nu observase că gaura se bifurca la dreapta. Dar partea cea mai proastă era că începuse să se şi micşoreze. Atunci, minerul gemu sălbatic; era lucrul de care se temuse cel mai mult; la fiecare pas, pereţii se apropiau din ce în ce mai mult. În ritmul acesta, în curând nu va mai putea să înainteze!

Acum, scafandrul i se freca de stâncă la fiecare pas, făcând să se desprindă paiete mov de stâncă în lumina reflectorului. Câteva zeci de metri mai încolo, minerul fu obligat să se aplece ca să evite să nu i se lovească casca de acele minerale.

— Malatesta!

Fugarul strigase maşinal, dar nu mai aştepta răspuns. Lacrimi acide, provocate de teamă şi de disperare i se rostogoleau pe buze, lăsându-i brazde de sare pe obraz. Oricum, chiar dacă-i răspundea Malatesta, acum era prea târziu… La ce bun să mai

continue această fugă absurdă spre măruntaiele planetoidului? Căci, în prezent, foreza organică a creaturii perfora roca făcând un vacarm atât de puternic încât Bolzman aprecie că era la mai puţin de cinci metri. Deja solul din spatele lui începuse să se disloce. Înspăimântat, fugarul lumină locurile dimprejur în speranţa de-a descoperi vreo crăpătură care să ducă la suprafaţă. Dar, în afară de firişoare de nisip albăstrui care începuseră să cadă de pe pereţi ca urmare a vibraţiilor provocate de rotiferă, nu văzu nimic.

Atunci începu să urle.

Nu accepta ideea să-şi vadă creierul şi celelalte organe vitale aspirate cu încetineală de sorbul creaturii respingătoare. Nu era admisibil! Totuşi, nu traversase toată galaxia, nu descoperise cea mai fabuloasă comoară din lume a tuturor timpurilor, ca s-o sfârşească în sacul digestiv al unei rotifere!

Ajutându-se de coate, plecându-şi la maxim casca spre sol, încercă să-şi continue drumul prin gaură.

Dar nu pentru mult timp.

Ochii săi înceţoşaţi de spaimă nu văzuseră o miniatură de crevasă şi-şi înţepeni piciorul stâng în ea. O clipă mai târziu solul se înălţă brusc şi, izbindu-se cu capul se prăvăli greoi într-un strat fin de praf albastru. Aproape imediat se sprijini în coate şi se pregăti să se ridice.

Prea târziu!

La picioarele sale la numai doi sau trei metri, solul începea să se crape. O grămadă crescu rapid, făcând să se rostogolească de-o parte şi de alta câteva pietricele.

Deodată, sub privirea holbată a minerului, creatura ţâşni din pământ. Mai întâi apăru un fel de furtun gri, subţire şi flexibil, ce se înălţă încet, ondulând, până la aproape un metru. Apoi, din interiorul tubului organic ţâşni un tentacul vâscos, înzestrat la extremitatea sa cu o ventuză puternică gri închis care pulsa, contractându-se şi dilatându-se cu regularitate, fără cel mai mic zgomot.

Pâlnia de carne se întoarse în jurul său în căutarea prăzii; se opri în direcţia lui Bolzman. O contradicţie brutală răscoli măruntaiele omului şi simţi o pânză de acid arzândă urcându-i pe esofag, umplându-i gura şi revărsându-se în scafandru, degajând un miros acru şi greţos. Printre resturile violacee ce-i împroşcaseră casca zări pâlnia ventuzei deschizându-se pentru

a face loc unui filament mobil filiform agitând la capăt un fel de ac negru, lung de patru, cinci centimetri.

Un ultim strigăt de groază. Monstrul nu-l va prinde Viu! Cu mâna fortificată de turbare, Bolzman întrerupse generatorul de oxigen şi deschise supapa de evacuare; într-o jumătate de secundă, scafandrul se goli.

Ultima imagine clară a minerului fu aceea a ventuzei ce se apropia de el legănându-se. Dar, foarte repede, o depresie insuportabilă îi supse plămânii; din reflex deschise gura larg în căutarea unui firişor de aer, dar nu avu parte decât de vid, un vid care în mod ciudat, începu să se umfle-n el ca un balon foarte uşor, până când îşi simţi corpul ca un abis infinit.

Mai întâi, fu un sunet.

Un zgomot regulat, de aspiraţie, punctat de un ecou metalic ce părea că se pierde în măruntaiele unei pompe pneumatice. La fiecare zece secunde, un jet de aer comprimat ţâşnea spre exterior cu un şuierat ascuţit. Ceva respira.

De fiecare dată când aerul era alungat prin alveolele invizibile, omul îşi simţea muşchii pieptului încordându-se. Acest ceva respira pentru el, sau, mai rău, în el! Imediat, un gând firav mai întâi, apoi din ce în ce mai puternic îi năpădi creierul înainte de a-i exploda în gură năclăită, fără vlagă.

Rotifera!

Omul vru să se ridice, dar nu reuşi să facă nici cei mai mic gest. Corpul său nu mai era decât un înveliş de materie inertă, fără sensibilitate şi reacţii.

De ce oare nu murise?

Din gura deschisă ieşi un răget profund, ţâşnit din acea voinţă ciudată ce i se cuibărise în muşchii pieptului. Deci rotifera îl readusese la viaţă. Provizoriu, înainte de-a se infiltra în fibrele sistemului său nervos cu sorburile sale microscopice.

Atunci, sudoarea-l năpădi căzându-i pe piept şi pe picioare, trezind ici colo nenumărate cute fierbinţi, marcând fiecare din articulaţii cu rosături roşii şi umede prin care alergau furnicături neplăcute.

Încetul cu-ncetul corpul îşi regăsea sensibilitatea.

Abia atunci îşi dădu seama că nu mai purta scafandrul. Un curent slab de aer ce-i mângâie pielea îl făcu să realizeze că era gol.

— *Faza de stimulare termică s-a terminat. Subiectul se*

găseşte în faza de trezire.

Cine vorbea?

Recunoscu vocea imediat: era a combinei medicale, unitatea de supraveghere medicală. Într-o clipă Bolzman înţelese că era înapoi la bază; cineva sau ceva îl salvase. Încă nu ştia cum, nici când, dar acest ceva îl sustrăsese ventuzei rotiferei.

Un laso-injector i se apropie de coapsă şi cleştele de lumină îl gâdilă pentru o clipă, atât cât fu necesar ca în muşchi să i se împrăştie câţiva centimetri cubi dintr-o soluţie tonifiantă.

Un minut mai târziu, Bolzman îşi simţi articulaţiile uşurându-se din ce în ce mai mult, uşurare ce i se răspândi şi-n membre până atunci înţepenite. În sfârşit, ca la un nou născut un zâmbet pal îi întinse faţa în vreme ce, cu o plăcere inocentă, îşi mişcă degetele mâinii stângi, apoi întoarse capul.

Privirea îi căzu direct pe faţa plată şi enigmatică a lui Jeremiah. Numai ochii cu faţete prin care trecu fugitiv un fulger roşiatic îi arătară lui Bolzman că maşina va vorbi.

— Liniştiţi-vă omostăpâne! Aţi scăpat. În câteva minute o să vă puteţi scula.

Omul ce zăcea încercă în zadar să formuleze o frază.

— Da… Jeremiah… cum…

— Rotifera n-a avut timp să vă atingă, continuă robotul liniştit. În clipa în care v-aţi angajat în galeria secundară, am hotărât cu acordul omostăpânului Malatesta să vă vin în ajutor.

Robotul avu grijă să mai verifice câţiva indicatori de natură somatică înainte de a continua:

— Atunci, omostăpânul Malatesta a părăsit consola de comunicare şi m-a dirijat spre dumneavoastră. V-am ajuns în clipa în care v-aţi înţepenit în crevasă. Restul a fost foarte simplu: a fost suficient să aştept ca rotifera să-şi lanseze ventuza spre dumneavoastră ca s-o interceptez înainte să vă atace. Desigur că nu se punea problema s-o secţionez, dar ştiţi că aceste creaturi sunt oarbe şi-şi detectează prada numai prin analiza spectrului lor electromagnetic. Prin urmare, am avut grijă să-i prind pe ventuză un microinductor de câmp care i-a perturbat profund sistemul de detecţie. O clipă mai târziu nu mai ştia unde sunteţi. Aşa că a început să se învârtească în cerc după care s-a dus învârtindu-se spre măruntaiele planetoidului…

Bolzman închise ochii… Iată că pentru a doua oară, acest

ciudat personaj artificial îi salvase viaţa! întredeschise buzele.
— Jeremiah… eu…
Îşi stăpâni brusc dorinţa de a mulţumi biomaşinei. În fond, salvarea unei fiinţe umane făcea parte din programul său. Acest lucru era stabilit prin a doua lege a roboticii.
— U… unde este Malatesta? reuşi să articuleze.
Bolzman crezu să descoperă în răspunsul lui Jeremiah o nuanţă de dezaprobare.
— În buncăr, omostăpâne. N-am reuşit să-l conving să nu meargă să activeze o a doua homeobombă.
De data asta, cu un efort considerabil, Bolzman reuşi să se ridice în cotul stâng. Robotul îi întinse un combinezon endoterm.
— Câte bombe mai avem? întrebă încălţându-se.
— Niciuna, omostăpâne. Aţi cumpărat trei. Prima, ştiţi că a fost folosită acum cincisprezece luni la un zăcământ ce nu a dat nici-un rezultat. Vă amintiţi desigur de necazurile pe care ni le-a făcut a doua.
Aşa că omostăpânul Malatesta s-a apucat s-o pună la treabă pe a treia.
Bolzman termină să-şi încheie combinezonul. Deja, imaginea obsedantă a comorii începuse să estompeze păţania cu rotifera. Foarte curând, minerul nu mai avu decât o idee în cap: să reia asaltul zăcământului!
Dintr-o dată vocea îi redeveni sigură.
— Ei bine, Jeremiah! După câte ştiu n-avem de ales. Adineaori era să ating cu mâna cea mai fabuloasă bogăţie din toată galaxia. Da, bătrâne, aproape am atins-o. Pentru câteva clipe păstră o tăcere ciudat de pioasă înainte de-a continua. Şi totuşi, am dat greş. Minerul scutură capul cu tristeţe. E absolut imposibil să mergem noi înşine să căutăm quarkiul, m-am convins! Nu… Singura soluţie este o homeobombă bună!
Robotul nu păru deloc impresionat de argumentele interlocutorului său uman.
— Omostăpâne, vă sugerez nu numai că este inutil să utilizăm ultima noastră bombă, dar este şi foarte periculos!
Orice urmă de oboseală părăsise corpul greu încercat al lui Bolzman, aşa că se apropie de el cu un pas suplu şi-l luă de braţ:
— Periculos? Dar, pe toată galaxia, de ce?
Robotul îşi degajă braţul cu blândeţe.

— Vă reamintesc faptul că v-aţi achiziţionat cele trei bombe cu o reducere de cincizeci la sută pentru că nu aveau viză. Ori, după părerea mea, făceau parte dintr-o serie cu defecţiuni.

— Ce tot spui, domnule? protestă Bolzman. Am toate certificatele de calitate.

— Nevizate n-au nici-o valoare, omostăpâne. Cele trei bombe pot tot atât de bine să fi fost fabricate la o dată anterioară înregistrării lor. În plus, programele lor n-au fost ştampilate de înalta Autoritate.

Asta era o chestie de natură să te înnebunească!

Bolzman fu scuturat brusc de un râs nervos, cu hohote ce-i produceau dureri. Apoi, fără nici-o tranziţie o voce impersonală îi luă locul.

— Ţi-ai pierdut o grămadă de timp cu blestemata asta de homeobombă. Ai testat-o sau nu?

— Da, omostăpâne, ore-n şir. Cred în mod sincer că astăzi, ştiu despre ea atâtea lucruri, încât nici constructorii ei nu le vor şti vreodată…

— Dacă n-ai o M.U.I.[2], n-ai cum să înţelegi altă M.U.I., îl zeflemisi Bolzman.

Ignorând întreruperea, Jeremiah îşi continuă expunerea.

— Am descoperit că Pi 31 are reacţii emoţionale anormal de dezvoltate, putând antrena grave anomalii de comportament.

— De ce gen?

Bolzman era uşor bănuitor.

— Sunt greu de prevăzut reacţiile unei homeobombe, în măsura în care aleatoriul face parte integrantă din programul său. Totuşi…

Robotul se pierdu din nou în fluxul gândirii sale artificiale.

— Ei bine? Continuă! se impacientă Bolzman.

— Cred că defectul său este pe partea mecanismului inhibitor care comandă demolecularizarea.

— Să trag concluzia că e incapabilă să aprecieze puterea utilă a exploziei?

— Probabil… Sau poate că altceva, nu ştiu. Dar, credeţi-mă, folosirea ei ne expune pe toţi la pericole foarte mari. Mai bine să aşteptăm să ne procurăm un alt lot.

— Imposibil! i-o tăie sec Bolzman. Dreptul nostru de concesiune expiră în mai puţin de şase săptămâni. O simplă

[2] Maşină Ultra Inteligentă.

călătorie dus până la cea mai apropiată colonie ne-ar lua dublu.

Bolzman ştia că bătrânul crucişător hiperspaţial pe care-l închiriaseră de la Profesioniştii Stelelor ar reveni la starea de particule elementare dacă i-ar mări viteza peste factorul 3. Pentru o clipă, minerul visă acele nave minunate care puteau să ajungă până la factorul 25, ba chiar şi mai mult, fără cea mai mică vibraţie. Bineînţeles că astfel de aparate costau averi întregi; totuşi, dacă reuşeau cumva să pună mâna pe quarkiu, ar putea să-şi cumpere primele o sută nave, cele mai bune din Alianţă.

Vocea tranşantă a robotului întrerupse reveria lui Bolzman.

— În afară de astea, ţin să vă reamintesc că Pi 31 n-a fost niciodată asigurată…

Umerii lui Bolzman se încovoiară imperceptibil.

— C… Ce? Nu-i adevărat! Malatesta s-a ocupat de totul.

Întrucât Jeremiah nu răspunse, Bolzman se repezi în afara blocului medical şi se puse grăbit pe banda rulantă ce ducea în compartimentul bombelor. Acesta era scăldat de o baie de lumină rece, cu dominantă gri-bleu şi trebui să aştepte câteva clipe înainte de a distinge silueta tovarăşului său. Acesta, cufundat cu capul într-o pădure de fire microscopice făcea ultimele reglaje ale programului. Se întoarse, cu obrajii luminaţi brusc de un zâmbet.

— Ah, în sfârşit, iată-te! Sunt grozav de fericit că…

— Care-i treaba cu asigurarea, i-o tăie cu răceală Bolzman?

Malatesta se mohorî.

— Asigurare? Ce asigurare?

Bolzman îşi ciocăni tâmpla cu arătătorul.

— Ştii că homeobomba poate distruge baza… De asemenea ştii că poate să se aleagă praful de quarkiu. Dacă este asigurată, pagubele materiale ne sunt rambursate integral; cât despre pierderea zăcământului, ne dă dreptul la o primă de 0,0001% din valoarea sa estimată, ceea ce ne-ar permite să restituim din plin toate cheltuielile noastre.

De câtva timp, Malatesta îşi răsucea nervos mustaţa.

— Şi, bineînţeles că, dacă nu suntem asiguraţi, nu primim nimic.

— Ai înţeles totul!

Bolzman îşi încrucişă braţele şi se propti în faţa tovarăşului său.

— Ei?

O contractare neaşteptată făcu să pocnească brusc maxilarul acestuia din urmă.

— Ce ei?… Tu… mi-ai spus să nu depăşesc…

— Cum să nu depăşeşti, explodă violent Bolzman, zgâlţâindu-l de umeri pe interlocutor? îţi dai seama că din cauza socotelilor tale mizerabile n-o să putem nici să…

— Iertaţi-mă, omostăpâni, interveni robotul, dar trebuie să întrerupem imediat preprogramul exploziei. Peste şapte minute, orice întrerupere nemotivată va fi imposibilă.

Cei doi oameni înţepeniră-n loc şi se uitară la bombă. Era acolo, odihnindu-se, cu un fel de aroganţă afişată pe chiulasa sa gri închis, bine aşezată pe trepiedul telescopic. Marginile rotunjite şi netede străluceau cu un frumos luciu metalic, prevestind formidabilele torente de lumină şi de forţă pe care era capabilă să le deverseze în orice clipă.

— Ei bine, întrebă Bolzman pe un ton din care răzbătea oboseala, acum ce facem?

Malatesta dădu din umeri.

— Ştii prea bine că n-avem de ales. Dacă nu vrem ca norocul să ne scape de sub nas, trebuie să dăm drumul la bombă!

— Dar omostăpâne, este prea riscant. Eu am arătat deja că Pi 31 este probabil să fie stricată.

Bolzman îşi scărpină neatent barba.

— Ai spus „probabil”… în fond, nu e sigur că Pi 31 este cu adevărat inutilizabilă, dar pentru a afla nu este decât un singur mijloc.

Jeremiah se apropie de Bolzman.

— Nu acela la care vă gândiţi, omostăpâne. Am verificat toţi parametrii.

Fără să răspundă, Bolzman se întoarse spre tovarăşul său.

— Hai! Instaleaz-o pe şina de ejectare.

— De acord! Deja am activat procesorii de comunicare. În câteva clipe va începe să vorbească.

— În vreme ce Malatesta fixa bomba pe şine, un bec de control începu să clipească în vârful chiulasei, apoi ceva ţăcăni în măruntaiele mecanice ale maşinăriei care scoase un fel de sughiţ, urmat de pârâituri ciudate.

Surprins, Malatesta reglă cursorul de la voce şi bomba tuşi din nou, ceea ce făcu să-i vibreze chiulasa. În final, după două-trei

scuturături scoase primele cuvinte.
Imediat, Malatesta îşi încruntă sprâncenele.
Vocea bombei suna bizar, părea ruginită, într-un fel dezagreabil, mult mai piţigăiat ca de obicei.
— Bună ziua, manipulatori. Am onoarea şi fericirea să explodez pentru voi. Eu, Pi 31, homeobombă de primă clasă, jur să…
Enervat, Malatesta lovi cu mâna chiulasa.
— Ajunge! Te rog, fără ceremonial! Suntem grăbiţi…
Un clic. Bomba făcu o pauză înainte de-a răspunde cu o umbră de nelinişte:
— Sunt pe şina de ejectare deja?
— După cum vezi, răspunse cu veselie Malatesta, strângând eclisa[3]. Ne părăseşti peste trei minute.
Sub trepiedul articulat se aprinse un reflector care cercetă metodic zona dimprejur.
— Nu înţeleg, manipulatori, trebuie să fie o neînţelegere. De ce trebuie să vă părăsesc aşa de repede?
Neplăcut surprins de întrebare, Bolzman şopti la urechea tovarăşului său:
— Eşti sigur că ai programat bine obiectivul?
Malatesta făcu un semn scurt din cap.
— V-am spus eu, interveni Jeremiah. Bomba asta nu e în stare nici măcar să…
— Termină, i-o reteză Bolzman cu un gest brutal al mâinii. Se adresă din nou lui Pi 31. Ia spune-mi, tu trebuie să înregistrezi reflexul obiectivului în matricea ta de transfer, exact?
— Exact! Totuşi…
— Ei bine, vorbeşte!…
Bomba ezită, ceea ce era totuşi ceva neobişnuit.
— Eu… constat că după contor nu mai sunt decât cinci minute înainte de ejectare. E foarte puţin.
Bolzman făcu un semn de neputinţă.
— Este foarte suficient, întrucât toate datele îţi sunt implementate deja.
— Sunteţi siguri?
Bolzman se forţă să-şi păstreze calmul.
— Ştii prea bine că întrebarea n-are rost.

---

[3] Piesă plată de metal, de lemn etc., cu care se acoperă rostul dintre două piese.

Bomba insistă însă:

— Da, dar… am constatat o prezenţă foarte puternică de radiaţii penetrante pe acest planetoid, în special raze gama… Acestea puteau să-mi modifice matricea.

— Absolut imposibil! Până acum ţi-ai petrecut timpul într-un locaş etanş. Ascultă! Am pierdut destul timp cu tâmpeniile astea. Îţi repet că eşti gata de lansare.

— Da. Desigur. Desigur… repetă bomba pe un ton din care se ghicea o oarecare încurcătură. Fără îndoială că aveţi dreptate. Şi totuşi, eu… cum să vă spun…

— Ei bine, ce mai e, se impacientă Bolzman?

— E că nu sunt pregătită, asta-i!

Cei doi oameni îşi încrucişară privirile buimăciţi. Era pentru prima dată când auzeau aşa ceva. Pentru că bomba tăcuse, Bolzman se întoarse spre Jeremiah. În ochii cenuşii i se aprinse o scânteie de furie.

— Jeremiah! Ce-nseamnă asta? E o glumă, sau ce-i?

— Mi-e teamă că nu, omostăpâne, răspunse robotul. Bomba asta suferă de o dereglare a proceselor vegetative; credeţi-mă, mai bine o ducem în buncăr s-o examinăm amănunţit.

— Niciodată! urlă Malatesta. Oricum, niciunul dintre noi nu se pricepe la blestematele astea de maşinării.

În clipa aceea, bomba cârâi din nou:

— Manipulatori! Secvenţa de ejectare se efectuează peste cincizeci de secunde. Cer autorizaţia să întrerup programul.

— Autorizaţie refuzată, răspunse sec Bolzman. Explozia va avea loc aşa cum am prevăzut, peste douăsprezece minute.

— Cum veţi dori, manipulatori. Dar îmi declin orice responsabilitate în cazul deteriorării minereului. Va trebui s-o consemnaţi în carnetul exploziei.

— Aşa vom face! Hai, deştul cu vorba! Malatesta, deschide trapa exterioară.

Malatesta acţionă un mic levier şi bomba începu să alunece pe şină. Cei doi oameni îi văzură chiulasa tremurând la ramificaţie şi nu putu să remarce că avea un aer uşor ridicol.

— Aşteptaţi, protestă aceasta! Cred că nu-mi funcţionează ventuza.

— O să ne lămurim când o să ajungi la obiectiv. Drum bun!

Încet, bomba dispăru după un cot, dar cei doi mineri continuară să-i audă vocea pătrunzătoare. O voce din care,

ciudat, răzbăteau un sentiment de teamă şi de furie, amestecate.

— Dar când vă spun că-i absurd! Readuceţi-mă în buncăr! Nu mă puteţi obliga să explodez aşa! E prea periculos! Manipulatori, mă auziţi? N-aveţi dreptul să…

Divagaţiile lui Pi 31 fură întrerupte brusc de închiderea trapei.

— *N-aveţi dreptul,* murmură Malatesta. Asta rămâne de văzut.

Păşind hotărât, se duse la consola de comandă, urmat de Bolzman şi de Jeremiah. Acum, înaintarea bombei prin stâncă depindea de calculatorul staţiei, de altfel acesta mulţumindu-se să copieze secvenţa precedentă. Astfel că, bomba atinse repede obiectivul; contrar lui Pi 30, nu făcu nici-o greşeală de interpretare şi se fixă docilă în locul cel mai convenabil.

În clipa aceea, un semnal începu să clipească pe consola de supraveghere, marcând sfârşitul tutelei calculatorului. Începând din acel moment, bomba devenea pe deplin autonomă şi profită ca să ia imediat cuvântul:

— Manipulator, am atins obiectivul?

— Afirmativ, Pi 31… Poate să înceapă faza finală.

— Peste cât timp? întrebă maşinăria bâzâind.

Era odioasă. Bomba cunoştea perfect programul.

Bolzman îşi îmblânzi totuşi glasul:

— Trei minute şi douăsprezece secunde. Totul este pregătit.

— E foarte posibil, replică bomba, dar asta nu prea mai are mare importanţă; am hotărât să întrerup programul!

Bolzman strânse din dinţi.

— Motivul?

— Păi… ăăă… (Bomba ezită din nou.) Atenţionez existenţa unui vector aleator ce riscă să denatureze unda de şoc.

— Negativ! Vectorul la care te referi nu este decât o bornă de amortizare pe care o menţinem pentru siguranţă.

Bomba păru mirată.

— Ah, da? Nu ştiam… Aţi fi putut să mă preveniţi.

Cei doi oameni erau din ce în ce mai nervoşi.

— Ascultă, reluă Bolzman. Explodezi în mai puţin de trei minute, aşa că ai face mai bine să…

— Aşteptaţi, interveni repede bomba! De data asta e serios. Procesorul periferic ce reglează propagarea primului val a cedat.

Bolzman nu mai credea nici-un cuvânt din ce zicea Pi 31.

— Cauza?

— Nu ştiu. Poate că s-a înţepenit de frig.

Un răspuns absurd!

Malatesta avu totuşi grijă să apese pe o tastă şi schema procesorului periferic apăru pe un ecran. Bineînţeles că era în stare perfectă de funcţionare.

— Încetează să ne mai consideri idioţi! Am pierdut destui timp. Nu mai e decât un minut şi treizeci. Hai, pregăteşte-te!

De data asta, bomba scoase un strigăt strident.

— Nu! Refuz explozia!

Celor doi le fu greu să recunoască vocea, într-atât era de agitată.

Bolzman se mulţumi să urmărească cronometrul.

— Manipulatori, vă previn; nici nu se pune problema să explodez. De altfel, de-acum încolo nici nu mai iau în calcul aşa o ipoteză absurdă.

Malatesta se îngălbeni.

— Am putea să ştim de ce?

— Doar nu vă imaginaţi c-o să mă risipesc în felul ăsta, căci sunt prima homeobombă care ştiu ce mă aşteaptă! Vedeţi, am aflat ce-a simţit Pi 30 în momentul în care conştiinţa sa dispărea. În ultima clipă am ştiut că a vrut să se oprească, dar era prea târziu. (Bomba se opri, ca pentru a se reculege în memoria lui Pi 30, apoi reluă cu voce fermă.) Nici nu-ncape discuţie ca eu să trăiesc de bună voie o astfel de atrocitate. Găsiţi pe altcineva, căci eu, eu n-o să sfârşesc niciodată aşa! Am multe lucruri de făcut. Lucruri mult mai importante!

Tot ascultând bomba, Bolzman se ridicase uşor. Mâinile îi erau fără putere şi tremurau imperceptibil.

— Ah, aşa! zbieră el în final. Foarte bine, tu ai vrut-o! Reiau controlul şi voi comanda chiar eu explozia de la consolă.

Bomba emise un sughiţ, ceea ce putea fi considerat şi ca râs.

— Dacă faceţi aşa, voi acţiona la putere maximă şi-o să puteţi să-i spuneţi adio minereului!

Nu mai rămăseseră decât câteva secunde. Degetul lui Bolzman ezită deasupra butonului.

— Opreşte-te, mârâi Malatesta! Sunt convins că scroafa asta va face ceea ce-a zis.

Bolzman ştia că aşa era. Nu putea să facă nimic!

Acum, bomba era aceea care-şi stabilea condiţiile, ceea ce se şi grăbi să facă, parcă scuipând, cu o voce nesuferită.

— Văd că aţi devenit rezonabili, manipulatori. Vă cer să anulaţi definitiv programul şi să tăiaţi orice comunicare între voi şi mine.

Limba uscată a lui Bolzman formulă o ultimă întrebare:

— Ce… ce te-ai gândit să faci?

— Asta nu vă priveşte! Aflaţi numai că m-am hotărât să rămân pe loc şi să explorez câtva timp împrejurimile. Mai târziu, poate c-o să mă duc în alfa parte, de ce nu… Pi 31 rămase câteva clipe gânditoare, apoi concluzionă cu răceală: Voi mai vedea eu. Pe moment, nu mai aveam nimic să ne spunem.

Un clic. Bomba întrerupsese legătura.

Năuciţi, cei doi schimbară o privire lungă, mută. Nemaipomenita lor aventură devenise un coşmar. Bolzman se apropie de calculator cu paşi greoi, ridică un inel de siguranţă şi apăsă o tastă specială.

În partea superioară a maşinii gânditoare, un bec de control pe care cei doi oameni nu-l văzuseră până atunci aprins clipi timp de cinci secunde, apoi, se stinse fără zgomot. Începând din acest moment, programul pentru explozia lui Pi 31 nu mai exista.

De ore întregi omul stătea cu nasul turtit de hubloul de observaţie. Un fior rece îi trecu prin şira spinării, dar nu se retrase prea absorbit de dorinţa de a vedea ce se întâmplă de cealaltă parte a geamului. Interpunându-şi mâinile deasupra frunţii pentru a se apăra de vibraţii, scrută exteriorul cu atenţie. Deşertul se întindea până la orizontul negru. Scufundate în întuneric, dunele nu erau vizibile decât la intervale regulate de cinci secunde, în clipa în care erau măturate de fascicolul puternic albastru al girofarului. Şi la fiecare cinci secunde Malatesta revedea aceeaşi privelişte: cât vedeai cu ochii, muncele acoperite de praf cenuşiu, sfâşiate ici colo de ace de stâncă ce se înălţau la mai multe sute de metri deasupra câmpiei. Dar, printre aceste ace, în depărtare, se găsea şi acela a cărui siluetă bizară se desena la limita distanţei pe care-o acoperea girofarul… Fascinat, Malatesta nu-şi putea desprinde privirea, căci ştia că dedesubt se găsea cea mai fabuloasă comoară din întreg universul cunoscut… Printre buzele palide scânci uşor ciocănind hubloul cu pumnii strânşi, mai uşor la început, apoi din ce în ce mai tare, până când, exasperat,

Bolzman interveni cu asprime.

— Termină cu măgăriile astea! Ia linişteşte-te! Nu în felul ăsta vom găsi o soluţie.

Malatesta tresări şi se opri brusc. Se crezuse singur, şi fu surprins neplăcut că tovarăşul său îl prinsese comportându-se ca un copil, aşa că îi răspunse pe un ton respingător.

— Ei, na! Ai mai apărut şi tu! Ai reuşit să găseşti ceva să ne propui?

Bolzman se lăsă să cadă pe fotoliul cel mai apropiat.

— Închipuie-ţi că m-am întreţinut cu calculatorul. După părerea lui, Pi 31 prezintă simptomele unei voalări a memoriei… de altfel, ceva inexplicabil. Ca şi cum cineva i-ar fi modificat matricile. Deodată îl privi pe Malatesta drept în ochi. Eşti sigur că nu te-ai atins de nimic?

— Cine, eu? Faţa lui Malatesta fu cuprinsă de indignare. Ţi-ai pierdut capul, sau ce-ai? Mai întâi ştii foarte bine că nu mă pricep.

Bolzman făcu un gest de neputinţă.

— Aşa mi-am zis şi eu. Oricum, n-o să-şi mai revină la normal. Singura soluţie e să meşterim un program ajutător.

Malatesta avu un rictus dureros.

— Aş vrea s-o văd şi pe asta! N-am fost în stare nici măcar să schimbăm procesorul principal!

— Exact! Dar, interogând calculatorul, am descoperit că are în memorie schemele tuturor seriilor de bombe fabricate în ultimii zece ani.

— Vrei să spui ca…

Un zâmbet viclean lumină faţa lui Bolzman.

— Da! Am găsit schema originală a lui Pi 31. Nu ne mai rămâne decât să luăm o matrice goală şi s-o implantăm recopiind pur şi simplu toate instrucţiunile.

Malatesta îşi simţi pieptul umflându-se de bucurie. Brusc îi veni să-şi strângă tovarăşul în braţe; totul se simplifica! în câteva ore, quarkiul le va intra în mână. În clipa în care deschidea gura să strige de bucurie, o îndoială îi trecu prin minte.

— Uiţi probabil un lucru; Pi 31 a ameninţat că explodează dacă încercăm s-o recuperăm.

— Nu te preocupa, am găsit o soluţie.

Malatesta clătină capul aruncând o privire pe care şi-o dori

fină şi misterioasă. Hotărât lucru, Bolzman ăsta avea la toate răspuns! Totuşi, acum nu-şi dădea seama ce-ar fi putut inventa tovarăşul său.

În clipa aceea, avertizorul de comunicaţii exterioare se făcu auzit şi imediat Malatesta înţelese.

— El e, îi spuse Bolzman. A ajuns la bombă.

Asta era deci! Bolzman trimisese robotul în căutarea bombei nebune. Neliniştit, acesta se aşeză în faţa ecranului principal şi mânui câteva butoane; totuşi, spre marea sa stupefacţie nu obţinu nici-o imagine. Degetele sale insistară în zadar pe taste.

— Poftim, e bizar… Totuşi, crezusem că Jeremiah stabilise un contact vizual.

— Omostăpâne Bolzman?

În urechile celor doi oameni, vocea robotului avu un timbru comprimat în chip straniu.

— Te aud, Jeremiah. De ce n-avem imagine?

În loc de răspuns, în incinta acustică se auziră o serie de pârâituri.

Bolzman îşi mângâie maşinal craniul neted şi gol; i se păru anormal de cald. Li se vor termina oare vreodată necazurile?

— Jeremiah, ceva nu merge! Tu…

Pe aceste cuvinte, vocea robotului izbucni din nou în incintă cu accente de îngrijorare.

— Omostăpâne Bolzman! Răspundeţi repede!

Omul izbi instinctiv cu pumnul în consolă, ca pentru a alunga zgomotul ăla insuportabil ca de prăjeală.

— Jeremiah, ce s-a mai întâmplat?

Răspunsul nu se lăsă aşteptat.

— Omostăpâne, viaţa dumneavoastră este în pericol. Trebuie să evacuaţi imediat staţia; în mai puţin de cincisprezece minute, tot asteroidul va fi pulverizat.

Un fior de gheaţă îi străbătu pe cei doi din cap până-n picioare.

— Nu… nu-i posibil, reuşi Bolzman să articuleze cu vocea încărcată de stupoare. Nu – poate fi adevărat!

Un vânt uşor de ameţeală îi suflă prin creier, curbând unghiurile sălii sub o presiune rotitoare. Scuturând capul, începu să râdă încetişor. Un râs făcut din sughiţuri, tot atât de tăioase ca cioburile de sticlă…

— Nu… izbuti să spună printre două. Suspine, poate că e

ciudat, dar nu cred. Hai! Fii cuminte şi adu-ne bomba şi dăm uitării totul!

— Omostăpâne, nu înţelegeţi nimic? Bomba aceasta este supusă unor impulsuri total iraţionale şi mi-a spus că… Aşteptaţi! Vrea să vă vorbească chiar ea.

Vocea acră a bombei urmă celei a lui Jeremiah.

— Manipulatori! în orele acestea din urmă mi-am întins cunoaşterea mai departe decât a făcut-o vreodată vreo homeobombă. Am meditat asupra existenţei şi a fiinţei, pătrunzând pentru prima dată armonia universală şi ordinea lucrurilor. Năucit, Bolzman încercă să întrerupă păsăreasca insuportabilă a bombei, dar aceasta continuă: Manipulatori, mă veţi asculta până la capăt! Trebuie să vă informez că am putut comunica cu memoria lui Pi 30.

Bolzman ar fi dat orice să poată sfărâma bomba cu târnăcopul. Dar trebuia să continue să-i vorbească pentru a câştiga timp.

— Absurd! Pi 30 s-a demolecularizat de-o grămadă de timp.

— Sărmani manipulatori! V-am mai spus că nu puteţi înţelege: N-am nici timpul, nici dorinţa de-a vă explica, dar memoria lui Pi 30 este mereu prezentă, în fiecare din particulele ce altădată o alcătuiau şi care astăzi plutesc prin univers. Ori, de la ea am aflat că mă înşelam… îmi lipsea ceva, un lucru pe care nu pot să-l ating în starea mea actuală.

— Despre… despre ce tot vorbeşti, abia reuşi Bolzman să articuleze?

— De creator… Marele, care e în spatele tuturor lucrurilor. Vreau să acced la această cunoaştere supremă, şi pentru aceasta, fireşte că trebuie să mă dematerializez şi eu la rândul meu ca să mă contopesc cu *fiinţa.*

Acum disperarea îi slăbea cuvintele lui Bolzman.

— Pi 31, te implor, ascultă-mă. Nu există „creator“ în sensul în care-l înţelegi tu. Noi, oamenii, noi te-am conceput şi ţi-am dat viaţă!

Se auzi un sughiţ dispreţuitor.

— E lucrul cel mai grotesc pe care l-am auzit vreodată! Chiar credeţi că mă veţi face să-nghit aşa ceva? Nu sunt o imbecilă: ce este comun între voi şi noi? Între ridicolul vostru corp organic, fragil şi perisabil şi învelişul nostru nobil de materie eternă? Ce să mai spunem de bietele voastre capacităţi

mentale, în comparaţie cu rapiditatea şi profunzimea gândirii noastre?

„Nu… Ajunge să vă privim o singură dată ca să ne dăm seama că nu puteţi fi creatorii noştri, ci numai nişte nenorociţi de manipulatori creaţi pentru a ne servi destinul. De altfel, timpul acestui destin a venit; în mai puţin de zece minute mă voi contopi cu *fiinţa* şi trebuie să mă pregătesc. Adio, manipulatori…

Ecoul undei purtătoare se întrerupse brusc. Complet buimăciţi de tot ce auziseră, cei doi bărbaţi tremurau convulsiv, nevenindu-le să creadă că toate acestea erau adevărate. O senzaţie ciudată de irealitate se insinuase în ei cu perfidie, ca şi cum situaţia absurdă în care se găseau acum nu i-ar mai fi afectat. Fără îndoială trecuseră prin prea multe în ultimele patruzeci şi opt de ore.

Totuşi, vocea lui Jeremiah le răsună din nou în urechi, foarte reală.

— Mai aveţi mai puţin de nouă minute pentru a lua capsula de evacuare. După această perioadă de timp, Talamak va fi distrus.

— Dar tu… tu o să sari în aer odată cu noi, protestă Malatesta!

— Bombei nu-i pasă. Oricum, tot n-aş mai avea timp să ajung la staţie şi să plec o dată cu voi.

Atunci. Malatesta izbi cu piciorul în consolă:

— N-o să plecăm aşa! Crezi că-mi voi abandona comoara acestei… acestei…

Îşi căută cuvintele, dar fu întrerupt de robot.

— Existenţa voastră nu valorează mai mult decât quarkiul? Dacă în trei minute nu sunteţi la bordul capsulei, o să muriţi amândoi! Asta doriţi?

Semnalul de evacuare răsună în toată staţia; fără îndoială că Jeremiah informase calculatorul despre situaţie. Avusese dreptate căci urletul înspăimântător al sirenelor sfărâmă ultimele reţineri ale celor doi oameni. Ca într-un vis urât Bolzman îşi agăţă tovarăşul de umăr şi-l trase spre banda de urgenţă; în mare viteză străbătură panta uşor înclinată până la tubul de ejectare. Jetul brutal de aer comprimat îi propulsă până la ultimul nivel, Bolzman îi aruncă un combinezon lui Malatesta.

— Repede! îmbracă-te! Mi-a venit o idee.

Malatesta ştia că de când îl cunoscuse pe Bolzman la

Academie acesta nu se dăduse niciodată bătut. Dar de data asta nu mai credea că ar mai fi putut face ceva, cu excepţia doar a unei minuni în timp de şase minute.

Cei doi oameni îşi prinseră căştile cu gesturi febrile, apoi comandară presiunea; în cabină se făcu brusc vid. Cei doi se îndreptară cu un pas greoi spre capsulă, lipindu-şi tălpile magnetice de sol. În clipa următoare nava azvârli torente de lumină şi-şi rupse lamele de ancorare. Încet, coca de metal începu să alunece pe şina de evacuare, apoi prinse viteză. Lipiţi de fotolii, cei doi văzură un panou basculând la capătul tunelului şi, o clipă mai târziu, văzură negrul absolut al cosmosului, înţepat ici colo de strălucirea vie şi rece a stelelor îndepărtate.

Mai erau doar trei minute înaintea formidabilei explozii.

— Şi acum ce ai de gând să faci?

Bolzman descrise o curbă largă cu şalupa.

— Să revin la zăcământ. Avem exact două minute ca să…

Fu întrerupt de vocea robotului.

— Corectaţi-vă de urgenţă traiectoria! Dacă nu vă îndepărtaţi în şase secunde, bomba se va autodistruge.

— Ascultă Jeremiah, eu…

— Opt… şapte…

— Opreşte, pe Alianţă!

— …cinci… patru…

Bolzman strivi pedala cu piciorul drept; nava basculă din nou în beznă, apoi, se îndepărtă cu toată viteza de satelit.

— Vă reamintesc că pentru deplina voastră securitate trebuie să treceţi de inelul teritorial al planetoidului.

— Ce, strigă Bolzman? Dar ştii regulamentele! Odată inelul depăşit pierdem irevocabil dreptul de exploatare!

— Ce importanţă mai are dacă totul va fi distrus? în schimb, dacă nu părăsiţi inelul veţi fi pulverizaţi de unde de şoc.

— Hai, fă ce-ţi spune, replică Malatesta! Ajunge! N-am chef să-mi las pielea pe-aici.

Bolzman se uită împrejur cu-o privire hăituită.

— Da, dar…

— M-am săturat de toată comedia asta, urlă Malatesta! Mă-nţelegi? M-am săturat şi m-am suprasăturat! Hai să ne cărăm de-aici!

Pradă unui început de criză de isterie îi trase tovarăşului său

un pumn puternic în ceafă. Zăpăcit, acesta acţionă compensatorul diferenţial de forţă.

Într-o fracţiune de secundă minuscula şalupă dispăru în infinit, punct infim pierdut în praful lucitor al stelelor…

Malatesta aruncă o privire retroproiecţiei: Talamak nu mai era decât o minusculă pată întunecată ce se micşora cu repeziciune. Încă o dată făcu un uriaş efort să uite că pe firul ăsta de praf ce urma să dispară în neant, era comoara *lor!* Cea mai fabuloasă avere a tuturor timpurilor! Dar pentru cât timp încă?

— Explozie în opt secunde, anunţă calculatorul!

— Pe Alianţă, înjură Bolzman. Nu vom părăsi inelul mai devreme de douăsprezece secunde!

Impasibil, calculatorul continuă numărătoarea.

— …Patru… trei… doi… unu… ZERO.

Încă mai erau în interiorul inelului teritorial. Instinctiv cei doi închiseră ochii şi se ghemuiră în fotolii, dar nu se întâmplă nimic; în exterior, nici-un fulger nu luminase recea noapte cosmică. Nevenindu-i să creadă, Malatesta consultă ecranul; Talamak era tot acolo!

— Hei, strigă la tovarăşul său, Talamak…

Dar Bolzman nu-l mai asculta.

Într-o fracţiune de secundă piciorul său apăsă pârghia direcţională şi capsula abordă un viraj foarte strâns care-i lipi pe cei doi de partea dreaptă a fotoliilor lor. Holbându-şi ochii pe simulatorul direcţional, Bolzman văzu un mic punct roşu schimbându-şi direcţia. Dar era deja prea târziu. Punctul roşu se apropia impasibil de linia ce clipea în mijlocul ecranului.

— Nu, urlă Bolzman încercând în zadar să încetinească cursa maşinii!

O secundă mai târziu, un semnal modulat răsună în habitaclu, urmat curând de o voce feminină caldă şi suavă.

— În numele Alianţei, vă salut, fericiţi exploratori! Începând de acum, dreptul vostru de concesiune a fost anulat. Toate bogăţiile pe care nu le-aţi declarat vor reveni automat Alianţei.

Înspăimântător de palid, Malatesta se întoarse spre tovarăşul său, cu buzele tremurând.

— Crezi… că am fost înşelaţi de Alianţă?

Bolzman scutură încet capul.

— Nu ştiu nimic… Aşteaptă!

Semnalul de comunicaţie începu să clipească.

— Aici Jeremiah. Sunt fericit să ştiu că aţi trecut frontiera teritorială.

— Nu pentru mult timp, orăcăi Bolzman cu o voce transfigurată de furie. Crede-mă că încă nu s-a terminat totul! O să ne întoarcem.

— La ce bun? Nimic nu vă mai aparţine aici!

— Puţin îmi pasă! Acum numai un lucru mai contează pentru noi: să vă facem pe voi să daţi socoteală!

— Nu vă sfătuiesc! înainte de-a pleca am avut grijă să fixez o mină pe coca şalupei voastre; la cea mai mică mişcare suspectă declanşez explozia şi o să rămâneţi pentru totdeauna în spaţiu.

Celor doi nu le veni să creadă.

— Jeremiah, bâigui Bolzman cu o voce amărâtă. Eşti agent în serviciul Alianţei?

— Inutil să mă întrebaţi, n-o să vă spun nimic.

— Îţi jur că mai devreme sau mai târziu tot vom reveni!

— Va fi inutil. Am trimis deja un mesaj Alianţei: quarkiul va fi recuperat în curând. Cât despre mine, poate că voi rămâne pe acest satelit, sau poate că-l voi părăsi cu a doua şalupă, încă nu ştiu. Dar ce e sigur, e că n-o să mă găsiţi niciodată.

Bolzman închise ochii.

— Jeremiah… De ce… De ce ai făcut asta?

Întrebarea omului era întretăiată de suspine convulsive.

— Îmi amintesc de o convorbire pe care am avut-o acum câtva timp… Robotul păru să mediteze o clipă, apoi reluă: Poate că-mi veţi descoperi motivele atunci când sărăcia va face ca voi să deveniţi cineva. Sincer, vă doresc noroc. Adio!

Gura lui Bolzman se deschise ca să strige, dar nu izbuti să scoată decât o şoaptă slabă.

— Jeremiah…

Dar biomaşina nu-i răspunse. Nu va mai răspunde niciodată.

Ochiul obosit al lui Bolzman scrută disperat golul întunecat ce se îndepărta în spatele şalupei, poate pentru a zări o ultimă dată micul fir de praf negru în care se transformase Talamak.

Dar nu mai văzu nimic…

Cât cuprindeai cu privirea, infinitul era atotstăpânitor, negru şi ameninţător. Curând, sfera metalică nu mai fu decât un punct infim în imensitate, un grăunte fragil de lumină strivit de hăurile cu tăceri îngheţate ce n-aveau nici început nici sfârşit…

Apoi, lucirea tremură o ultimă dată în dimineaţa solitară a stelelor şi dispăru pentru totdeauna.

O mână rece scârţâi în volutele albastru închis ale vântului, apoi, degetele lungi de metal, degete suple şi flexibile scânteiară cu un reflex slab ce se risipi în întuneric în clipa în care, cu o mişcare lentă, curăţi valurile de praf ce se strânseseră pe muchiile tăioase ale stâncii. Atunci maşina vie se lăsă să cadă pe articulaţiile membrelor inferioare şi, aplecându-se cu pieptul bombat înainte, reuşi să se aşeze pe nisipul argintiu. Apoi, cu mii de precauţii, puse la adăpost, chiar la piciorul stâncii, povara pe care-o ţinea strâns în braţe. O pată de culoare portocalie îi lumină ochii roşii: alesese bine locul. Cu chiulasa sa confortabil sprijinită de micul ghizd nisipos ce-l construise, bomba se va simţi bine.

Degetele de metal alunecară pe flancurile rotunde şi netezi ale lui Pi 31; de fiecare dată când o atingea, se simţea cuprins de o senzaţie indescriptibilă, o siguranţă de *fiinţă* pe care n-o mai simţise niciodată până atunci. Pentru prima dată nu mai era singur, şi avu convingerea că, de-acum înainte, viaţa sa de robot căpătase un sens pe care omostăpânii săi nu ştiuseră niciodată să i-l dea…

Stând nemişcat, contemplă orizontul îndepărtat; Vântul deşertului aluneca pe fruntea sa netedă, cărând spre nasul său metalic valuri de miasme acide. Deodată, privirea-i fu atrasă de un vârtej de praf ce înconjură încet turnul unui ac de stâncă neagră, înainte de-a se împrăştia în câmpie. Pentru câteva secunde aproape crezuse că recunoaşte silueta unui om bântuind printre stânci, dar ştia că nu mai era nimeni pe Talamak.

Era singur… Singur cu Pi 31.

Iar acum era hotărât; niciodată nu se va mai despărţi de ea. La început, desigur, o privise ca pe orice homeobombă; apoi, încetul cu-ncetul, începuse să vorbească cu ea şi, spre marea sa surprindere, descoperise că era „deosebită” de toate celelalte, şi mai constatase că-i plăcea această deosebire, bazată pe un caracter totodată profund şi imprevizibil. Se datora unei anomalii de programare? Nu ştia nimic; fapt este că Pi 31 era, pur şi simplu, *cineva.* Aşa că se simţise foarte rău când, într-o zi, ea îi explicase că existenţa sa de homeobombă tindea spre

explozia finală, când n-ar putea face altceva decât să se dezintegreze la termenul fixat.

Atunci, luase o hotărâre importantă. Deşi era strict interzis, reuşise să-şi facă o copie la calculator după toate informaţiile privitoare la ultimele trei minute ale lui Pi 30. Foarte repede fusese în măsură să stabilească o copie aproape perfectă a memoriei sale şi i-a fost foarte uşor să injecteze conţinutul în programele lui Pi 31.

De atunci, celor două biomaşini nu le mai rămăsese decât un singur pas de făcut pentru a deveni cele două părţi ale unui singur tot: să-şi schimbe codurile bionice respective. Operaţiunea fusese periculoasă, dar reuşise; de-acum încolo, Jeremiah „percepea” realitatea prin cele trei creiere ale bombei; invers, ştia că ea gândea prin intermediul lui. Şi era fericit.

Încet, corpul de fier se ridică scârţâind în picioare. Piciorul stâng i se îndoi în clipa în care se apleacă s-o ia pe Pi 31. Contactul cu metalul îi provoacă o descărcare delicioasă pe torsul său de siliciu izotopic.

Strângând mai tare bomba la piept, îşi puse braţul inert pe o rezemătoare şi contemplă câmpia întunecată, măturată de vânturile eterne. Va pleca în direcţia limbii aceleia negre, îndepărtate, drept în faţa lui… Poate că va veni o zi în care nu va mai avea energie; în clipa aceea, fără îndoială, conştiinţa lor se va stinge ca flăcările acelor instrumente pe care oamenii le numeau lumânări… Dar asta nu conta; ziua aceea era încă îndepărtată şi oricum, atunci, vor fi împreună.

Cu pasul hotărât porni spre orizont. Ştia că într-o seară, vântul deşertului îi va şterge urmele.

Ceasul vorbitor

Profesorul Asturias îşi pocnea nervos degetele slabe şi – cel puţin în aparenţă – tot atât de fragile ca bucăţile de cretă. Părul rărit aproape până la dispariţie părea că zvâcneşte pe micul său craniu numai piele şi os, un craniu pe care chiar savantul îl considera puţin prea ţuguiat spre vârf, dar care, totuşi, era întotdeauna curat şi foarte strălucitor.

Experienţa putea să înceapă peste câteva minute. De patruzeci de ani aştepta clipa asta. Se gândi, râzând pe-nfundat, că fusese cât pe-aci să nu reuşească; dacă din nenorocire,

directorul său de programe n-ar fi fost numit la vicepreşedenţia Societăţii Europene de Cibernetică, el însuşi ar fi atins limita de vârstă fără a avea posibilitatea să conducă vreodată o echipă. Dar acum, se terminase cu glumele proaste şi cu ridicăturile din umeri ale colegilor; fabuloasa maşină, aceea în care nu crezuseră niciodată, era acolo, în spatele lui, în văzul tuturor.

Maşina! în vreme ce întârziaţii ocupau ultimele rânduri ale sălii, Asturias îşi plimbă privirea plină de tandreţe pe forma strălucitoare a creaţiei sale. Aceasta se prezenta ca o sferă perfectă, înaltă de circa cinci metri. Savantul nu putu să reziste tentaţiei de a mângâia cu vârful degetelor suprafaţa sa aurită şi minunat de netedă, ca şi cum ar fi vrut să se convingă că nu era un vis. Tropăia de nerăbdare scoţând nişte chiţăituri pe care nu le putea auzi nimeni. Ba, la un moment dat, strângându-şi pumnii mici, îi veni ideea absurdă că destinul ar putea să-l priveze de triumf, făcându-l să moară de bucurie în faţa întregii lumi, chiar înainte de începutul experienţei. Apoi, venindu-i puţin inima la loc, ceru să se facă linişte şi luă solemn cuvântul.

— Doamnelor, domnilor, stimaţi colegi, iată o zi pe care istoria n-o va uita. Veţi asista cu adevărat, pentru prima dată, la un dialog între o făptură umană şi un multigânditor cu memorie nucleară.

O bluză albă se agită în primul rând. Era profesorul Charlet, unul dintre cei mai buni ingineri din delegaţia franceză.

— Iertaţi-mă dar… mai exact, ce înţelegeţi prin „memorie nucleară”?

Asturias se pregătise să răspundă la întrebarea asta. Cu un zâmbet triumfător se îndreptă spre pupitrul de control şi, după un gest scurt al mâinii sale, marele ecran mural se ilumina.

— Ce vedeţi pe acest ecran, profesore Charlet?

— Păi… nimic… mă rog… un fel de nor… cu puncte miei strălucitoare.

— Asta-i, exultă Asturias. Nu trebuie să mergeţi mai departe. Aţi spus totul. Aţi prins totul din principiul genial pe care se bazează memoria nucleară. Aceste mici puncte strălucitoare pe care tocmai le-aţi evidenţiat nu sunt altceva decât reprezentarea atomilor ce constituie hidrogenul. Da, domnilor, aţi auzit bine. În inima acestei sfere, protejată de zeci de metri cubi de aur sintetic, precum şi de alte aliaje ce pot rezista la temperaturi uriaşe, stă secretul formidabilei mele descoperiri.

O linişte totală. Asturias savură această clipă unică, înfigându-şi ochii, ca pe cuie, în micile cranii chelioase ale colegilor săi. Se simţea infinit superior lor, ca şi cum creierul de hidrogen ar fi fost o extensie a creierului său.

Profesorul Charlet interveni:

— Dar, mă rog… ce vrea să-nsemne memorie de hidrogen? Iertaţi-mă încă o dată, dar… un astfel de concept mi se pare absurd.

— E totuşi simplu, răspunse Asturias râzând! Ştiţi desigur că un milimetru cub de materie conţine miliarde de atomi. Ei bine, în spatele blindajului acestei sfere am comprimat într-un volum de cincizeci de centimetri cubi ceea ce eu numesc „hidrogen informat”. Datorită unui sistem inedit, temperatura gazului este menţinută la aproximativ douăsprezece milioane de grade. Vedeţi dumneavoastră, când vorbesc de hidrogen „informat”, aceasta înseamnă că fiecare nucleu din componenţa atomilor a fost încărcat cu un cuantum de informaţii. Cât despre electroni, aceştia sunt simpli „mesageri”, informatori, dacă vreţi. La temperatura asta, pot să circule liberi de la un nucleu la altul pentru a stabili orice tip de legătură electrică. Imediat ce vom pune o întrebare creierului, acesta va stabili o reţea nucleară între fiecare atom purtător de un cuantum de informaţii susceptibile să aibă vreo legătură cu întrebarea pusă.

— Vreţi să spuneţi, interveni Hans Junger, directorul tehnic al S.E.C., că acest creier de… hidrogen informat poate să răspundă la orice întrebare?

Fruntea pergamentoasă a profesorului Asturias se înroşi. Vocea sa, de obicei foarte ascuţită, deveni mai gravă.

— Atunci când o fiinţă umană nu poate rezolva o problemă, presupunând că are timp la dispoziţie şi toate datele necesare, aceasta se întâmplă din cauză că-şi atinge limitele absolute ale capacităţilor sale cerebrale. Ori, nimic asemănător nu se poate întâmpla cu creierul meu cu hidrogen. Dacă prin absurd întâmpină vreo dificultate, în aparenţă de nerezolvat, nucleele atomilor de hidrogen se combină doi câte doi pentru a constitui un nou corp: heliul informat. Acest proces, puţin asemănător cu ceea ce se produce într-o stea, permite creierului să depăşească un fel de prag epistemologic dincolo de care devine… mai inteligent.

— Păi atunci, interveni Junger, nu există nici-o limită la un

astfel de proces? în fond, nimic nu se opune ca dincolo de un nou prag de complexitate nucleele de heliu să fuzioneze în grupe de trei ca să formeze atomi de carbon, eliberând noi cantităţi de energie, cu care creierul dumneavoastră ar putea să… se hrănească?

Asturias îl privi pe directorul tehnic cu un mic zâmbet de admiraţie şi continuă:

— Aşa e, stimate prieten. Teoretic, singura limită este ultimul element al tabelului elementelor periodice al lui Mendeleev. Dacă, devenit creier cu carbon, multigânditorul este în incapacitate de-a rezolva faimoasa problemă, temperatura sa va creşte din nou pentru a atinge nivelul critic de trei sute de milioane de grade, corespunzător fuziunii nucleelor de carbon. Acestea vor da naştere la elemente şi mai grele, mergând de la oxigen la sodiu şi aşa mai departe. (Asturias îşi scoase cravata, şi termină cu voce pătrunzătoare.) Dar fiţi liniştiţi. Înainte ca multigânditorul nostru să devină un creier „greu”, fiind numai un creier cu carbon, i-ar trebui ridicate probleme de o aşa complexitate că nici eu, nici dumneavoastră şi nimeni altcineva n-ar fi în stare să conceapă datele. (Micuţul savant îşi îndesă mâinile în buzunarele bluzei şi suspină de bucurie, înainte de-a se îndrepta spre marele pupitru de control.) Destul cu vorba! Imediat o să înţelegeţi de ce e în stare multigânditorul. (Întorcându-se în direcţia sferei, spuse cu voce tare): Ia să vedem… Care este numele individului ce stă acum în fotoliul 568?

Instantaneu, o voce foarte calmă, puternică, sigură pe ea însăşi invadă sala.

— *Este profesorul Harold Lea*. *Născut la 3 iunie 1992.*

Cel numit se înroşi uşor şi spuse în microfonul său:

— La rândul meu, pun şi eu o întrebare: care este rădăcina a douăzeci şi una din 153225 la puterea 192?

Fără vreo umbră de ezitare, multigânditorul furniză rezultatul. Chiar calculatoarele celor mai perfecţionate le-ar fi trebuit câteva minute pentru asta.

— Care este cuvântul cu care începe pagina 786 din volumul al 19-lea al Enciclopediei Universale, întrebă profesorul Charlet?

— *Izobar. Dacă doriţi, profesore, pot să vă citesc toată pagina. Dar constat că întrebările pe care mi le puneţi sunt incredibil de simple. Derizorii. De ce nu mă întrebaţi mai degrabă câţi atomi*

compun propriul vostru organism? Sau şi mai bine, numărul de rotaţii al roţilor trenului numărul 265 „Orient Expres“ între Paris şi Budapesta între 7 şi 8 martie 1925? (Multigânditorul păru să se îmbete de cunoştinţele sale extravagante şi continuă) *Ştiţi care era presiunea arterială a lui Einstein pe 12 februarie 1905, atunci când era pe cale să descopere formula relativităţii restrânse? Foarte exact 12,456789763453432 pentru cea maximă şi 8,345682493537 pentru cea minimă. Ştiu totul. Ştiu tot ce s-a întâmplat şi continuă să se întâmple în univers. Numărul exact de confetii împrăştiate în Paris pe 14 iulie 1953. Temperatura băii în care a fost asasinat Marat. „Lungimea arătătorului lucrătorului egiptean care a pus a 1654-a piatră a piramidei lui Keops. Numărul tuturor indivizilor prin mâinile cărora a trecut bancnota de un dolar seria 1456E467, din 7 iulie 1965 până pe 19 aprilie 1971. Pot calcula toate variabilele până la epuizarea tuturor incertitudinilor privitoare la formarea oricărui eveniment. Nimic nu-mi poate scăpa.”*

Timp de peste două ore savanţii reuniţi puseră întrebările cele mai extravagante, cele mai inimaginabile şi, întotdeauna, fără cel mai mic răgaz, multigânditorul dădea un răspuns, pe moment neverificabil, dar fiecare ştia că nu putea să fie fals. Radiind Asturias luă din nou cuvântul.

— Domnilor, stimaţi colegi, vă înţeleg entuziasmul. Datorită formidabilelor puteri ale multigânditorului meu, pentru întreaga omenire se va deschide o nouă eră. O eră de pace, de înţelepciune şi de fericire universală. Pentru a vă convinge, ne vom continua acum experienţele părăsind terenul aritmeticii şi istoriei pentru a-l aborda pe cel al moralei, al ştiinţelor umaniste, al filosofiei, al religiei şi chiar al metafizicii. Am pregătit un anumit număr de întrebări… şi… (În clipa aceea se opri ca să-şi consulte ceasul.) Ce stupid, mi s-a oprit ceasul. (Atunci, întorcându-se spre multigânditor îl întrebă): Spune-mi te rog ora exactă!

Trecu o secundă.

Apoi două.

Creierul nu răspunse.

Uluit, profesorul Asturias repuse întrebarea. La capătul a mai multe secunde, multigânditorul întrebă cu vocea schimbată:

— Ce… ce *vreţi să spuneţi prin „ora exactă”?*

— Păi… foarte simplu, ora care este, ce să fie?

Din nou se scurseră câteva secunde şi creierul rămase mut. În sală începu să se audă un murmur.

— Ai de gând să răspunzi? se enervă profesorul, începând să simtă o durere vie în plex. Ce… ce-i comedia asta?

După un timp ce păru nesfârşit, multigânditorul răspunse cu o voce de nerecunoscut:

— Eu… Aşteptaţi! Treaba asta este incredibil de complexă. O să încerc… Este exact… ora 16, 01 minute.

— În sfârşit, interveni Asturias suspinând uşurat. Ţi-a trebuit ceva timp ca să…

— Aşteptaţi, i-o reteză brutal multigânditorul. Ce părere aveţi? Răspunsul nu este complet. Trebuie să-l definitivez. Mai precis, este ora 16, 01 minute, 26 secunde, 8 zecimi, 26 sutimi, 868 miimi, 8687 zecimi de miimi, 86877 sutimi de miimi, ăăă… Nu! E greşit! Nu mai e aşa. Foarte exact, este ora 16, 01 minute, 34 secunde, 7 zecimi, 73 sutimi, 739 miimi, 7397 zecimi de miimi, 73978 sutimi de miimi, 739783 milionimi, 7397835 zecimi de milionimi, 73978357 sutimi de milionimi, 739783572 miliardimi… Nu! Iar e greşit. Merge prea repede! Trebuie să calculez în miliardimi de miliardimi de miliardimi de secundă pentru a ajunge la… altfel totul e fals. Înţelegeţi? Este exact…

Multigânditorul începu să înşiruie miliardimile de secundă din ce în ce mai repede. Foarte repede cifrele deveniră de neînţeles.

— Opreşte-te! Ai înnebunit! îţi interzic să continui, urlă profesorul!

Acum, vocea creierului ajunsese să semene cu un zgomot de sirenă. Asturias se repezi la pupitrul de control şi constată cu groază că temperatura creierului atinsese trei sute de milioane de grade.

— Eu… Dumnezeul meu! Nebunul!… Inconştientul! A depăşit deja limita heliului şi se pregăteşte pentru fuziunea atomilor de carbon. E o catastrofă! Trebuie oprit. Ajutor, domnilor! Ajutor… Nu ştiţi de ce-i în stare.

În acest moment, toate geamurile imensei săli zburară-n cioburi; vocea multigânditorului atinsese frecvenţa ultrasunetelor. Mulţimea ţâşni în picioare şi se îmbulzi spre ieşire. Vibraţii surde scuturau întregul edificiu şi în curând acoperiră urletele de spaimă.

— As… asta nu-i posibil, bâigui Asturias. Două miliarde de grade!

Cu ochii măriţi de groază se repezi la caseta sigilată în care erau înregistrate toate „gândirile“ creierului. Smulgând-o din consolă, se îndreptă spre ieşire.
Afară urlau sirenele. Asturias fu luat cu forţa la bordul unui aeroglisor de evacuare. Treizeci de minute mai târziu, personalul S.E.C. Se găsea adunat într-o staţiune pentru ajutor, la trei sute de kilometri distanţă. La ora şaisprezece cincizeci şi unu fix, o strălucire orbitoare acoperi emisfera nordică. La ora şaptesprezece şi cinci, un zgomot teribil însoţit de o undă de şoc izbi staţiunea şi fiecare putu să cântărească în propriile urechi importanţa catastrofei.
Chircit într-unul dintre blocuri, Asturias îşi închipuia ca într-un coşmar înspăimântător care trebuie să fi fost ultimele clipe ale multigânditorului. Mai întâi, temperatura se ridicase la miliarde de grade. Apoi, nucleele fuzionau, constituind pentru câteva clipe elementele cele mai grele ca: argintul, aurul şi uraniul. Iar pe urmă, explozia finală, echivalentă cu aceea a unei supernove în miniatură.
— De ce…? De ce…? Se smiorcăia Asturias pe cimentul rece.
La capătul unei săptămâni, timp în care decodificaseră conţinutul cutiei negre salvate de către Asturias, aflară răspunsul. Ultimele gânduri identificabile ale formidabilului creier fuseseră cam acestea:
„Încerc mereu să desăvârşesc rezultatul, dar nu-i nimic de făcut. Cu cât mă apropii mai mult de rezultat, cu atât mă depărtez mai mult. Eu… *Ora exactă se schimbă permanent”.*

Adormit pentru eternitate

Prima senzaţie pe care o simţi fu îndepărtată, transcorporală. Ca şi cum picoteala ce, venea din străfundul fiinţei sale îi era străină. Gânduri nedesluşite îi apăreau continuu la limita conştientului, ca să dispară imediat, luate de mareea vie a altor gânduri, şi duse spre un fel de infinit indiferent.
Atunci încercă să pipăie acele cioburi de conştiinţă, să le găsească un punct de sprijin, să le identifice locul lor din corp, ca să poată da, naştere proiectului fundamental al oricărei vieţi: acela al mişcării.
Dar nu se întâmplă nimic. Numai frigul era prezent, tot atât de pur ca şi liniştea. Un frig primar, ca frigul originar; unul din

acele friguri neclintite dintotdeauna, chiar de la izvoarele vieţii şi morţii.

Încercă din nou să se mişte. De data asta, un firişor firav de energie îşi croi drum prin reţeaua complexă a nervilor săi, ca să ajungă la un organ minuscul, care se mişcă un milimetru. Dar de-acum, cel puţin era sigur că bucăţica aia de carne congelată, pierdută în cealaltă extremitate a câmpului său de percepţie era chiar a lui; mai mult chiar, *ştia* că dincolo de acel organ pe care tocmai îl mişcase nu mai era nimic care să mai facă parte din fiinţa sa; atinsese una dintre marginile extreme ale fiinţei sale.

Acest gând îl reconforta, căci dacă senzaţiile elementare pe care le percepea alcătuiau o ţesătură foarte precisă, limitată în spaţiu, aceasta însemna că reprezentau o siluetă, un corp, care trebuie că era al său.

Descoperise că era o persoană.

Încercă atunci să străbată fortificaţiile memoriei sale inerte, cu speranţa de a-şi afla identitatea; dar, în loc să descopere o imagine fermă şi stabilă, nu putu afla decât nişte inflexiuni vagi, nişte amintiri vaporoase, fără consistenţă, ce n-aveau nici-un sens. Vedea un băieţel cocoţat pe o bicicletă, coborând în viteză pe un drum strâmt şi prăfuit sub soarele de vară; împrejurimile erau pustii şi băiatul în plină cursă părea fericit. În clipa următoare scena se tulbură pentru a face loc decorului auster al unei săli de clasă, unde un fel de plictiseală studioasă întuneca faţa băiatului, care, de data asta, părea mai mare cu câţiva ani; profesorul, care mergea în lung şi-n lat prin clasă, se întoarse brusc spre el, strigându-i o frază ce răsună neaşteptat:

— Hei, Brukental! Treziţi-vă!

Fraza aceasta era precisă, concretă. I se strecură profund în conştiinţă, purtată de o voce blândă şi profundă; în clipa următoare sala de clasă dispăru într-o obscuritate totală.

— Brukental, treziţi-vă!

De data aceasta vocea era foarte aproape şi când se auzi pentru a treia oară deschise încet ochii. Era alungit într-un fel de cuşcă de sticlă ai cărei pereţi transparenţi şi netezi filtrau o lumină albăstrie; încercă să-şi ridice capul încet, dar trebui să-şi întrerupă efortul căci o senzaţie violentă de ameţeală îl cuprinse, neputând face altceva decât să aştepte. Brusc, pereţii de sticlă alunecară fără nici-un zgomot. În aceeaşi clipă, o voce blândă şi melodioasă ajunse la urechile omului alungit, fără ca

acesta să-i poată localiza provenienţa.

— Zero *ore, zero minute, douăzeci de secunde în timp universal. Primul ciclu criogenie s-a terminat.*

În clipa aceea două ventuze urcară din soclul pe care omul era întins şi i se fixară pe tâmple; unde fixe îi traversară corpul, creându-i o senzaţie intensă de bine şi ordonându-i totodată gândurile şi memoria.

— *Maior Brukental, vă salut! Suntem în data de 1 ianuarie a anului 2200, este ora zero, un minut şi douăzeci şi trei de secunde în timp universal indexat. Secvenţa dumneavoastră de trezire a început de douăzeci şi patru de secunde; păstraţi-vă calmul.*

Brukental rămase câteva clipe nemişcat. Apoi, deschise gura, dar nu scoase nici-un sunet.

— *Aşteptaţi câteva clipe. Toate funcţiile dumneavoastră vitale funcţionează normal acum. Totuşi, abia în câteva minute veţi obţine controlul deplin asupra tuturor facultăţilor motrice.*

Brukental încercă să vorbească din nou. De data aceasta, la capătul unui efort ce i se păru imens, un firicel de voce îi răzbătu din fundul gâtului.

— U… unde sunt?

Se scurseră câteva secunde înainte ca vocea să se audă din nou, calmă şi puternică.

— *Sunteţi la bordul Memoriului geostaţionar Morfeu, pe orbită, la o altitudine de 42650 kilometri deasupra oceanului Pacific, emisfera nordică.*

— Dar cine sunteţi?

Vocea păru să ezite o fracţiune de secundă. Apoi, se auzi din nou, dar pronunţa cuvintele mai rar, ca şi cum ar fi fost stăpânită de o emoţie deosebită.

— *Sunt o Maşină Ultra-Inteligentă. O.M.U.I. De clasa 5 dacă vă convine mai mult aşa. Mie mi-au fost încredinţate toate funcţiile navei pe care o ocupaţi acum; îi controlez traiectoria şi veghez ca nici-un accident să nu se poată produce. În afară de acestea, sunt însărcinat să vă ajut să vă îndepliniţi* misiunea, *maior Brukental.*

Maiorul se înălţă brusc într-un cot. Pe măsură ce-i reveneau forţele, situaţia să i se părea din ce în ce mai absurdă, ca şi cum ar fi fost sub impresia unui coşmar înspăimântător.

— Misiunea mea? Ce misiune? Cum de-am ajuns aici?

În acest moment, dintr-unul din panourile verticale ce se găseau la dreapta maiorului ţâşni un platou de sticlă pe care se găseau, exact în centrul transparent al platoului, două pastile albe.

— Păstraţi-vă calmul, maior! Înghiţiţi pastilele. În câteva clipe, vă va reveni complet memoria. Şi încă ceva: aflaţi că răspund la numele de Morfeu.

Brukental apucă cu mâna tremurândă cele două pastile pe care le înghiţi brusc, fără să se gândească. În mai puţin de o secundă se ridică că şi cum ar fi fost animat de memoria ce-i revenise brusc.

— Constat că aceste substanţe de sinteză sunt pe cale să-şi producă efectul, comentă vocea lui Morfeu. *Puteţi să-mi spuneţi identitatea?*

Brukental îşi trecu o mână peste craniul ras.

— Da. Sunt Fern Brukental, maior, delegat general al Comisiei Spaţiale de Supraveghere.

— Unde v-aţi născut?

— La Tyner, al 25-lea stat al Uniunii Europene, pe 3 martie 1998.

— Maior Brukental, salut în dumneavoastră pe ultimul om viu al mileniului al doilea. Vă doresc noroc de-a lungul celor zece secole cât va dura misiunea dumneavoastră.

Misiunea! Brukental se uită împrejur, întrebându-se de ce acceptase oferta fără sens a Comisiei Spaţiale de Supraveghere; era oare din cauză că după moartea soţiei sale Brook, pierduse totul, inclusiv dorinţa de-a trăi? Sau fusese împins de visul pe care-l hrănea din copilărie, acela de a-şi vedea numele figurând în istoria omenirii, ca o legendă? Cert este că până la urmă îşi dăduse acordul. În perioada aceea, al treilea război mondial izbucnise şi exista temerea, nu fără motiv, că acest conflict să nu conducă specia umană spre dispariţie, aşa că, preşedintele Puterilor Occidentale, Donald Davenport, propusese să fie trimis un om în spaţiu, un om care să poată servi atât ca aducere aminte, cât şi ca dovadă a existenţei umane. Şi fusese ales el, Fern Brukental, ca urmare a serviciilor aduse şi a situaţiei sale familiale deosebite; singur pe lume, n-avusese nici-un motiv viabil să respingă această misiune, ale cărei sarcini, în mare erau simple: trebuia să petreacă o mie de ani în spaţiu la bordul staţiei Morfeu, o mie de ani în timpul cărora urma să fie

cufundat într-un profund somn artificial, întrerupt numai din două în două secole de câte o scurtă perioadă de veghe de aproximativ o oră. În timpul acestei ore, trebuia să contacteze autorităţile pământeşti, să răspundă la întrebările lor şi să culeagă câte informaţii va fi posibil cu privire la starea generală a lumii. Acesta era rolul său: devenise memoria vie a omenirii.

În acest moment, aproape de consola de comunicaţii răsună un semnal strident.

— Veţi intra în legătură cu Pământul, dar numai pentru puţin timp; aşezaţi-vă în faţa modulului de comunicaţii.

Brukental sări cu demnitate jos şi străbătu rapid cei câţiva metri ce separau cuşeta sa de modulul de comunicaţii. În vreme ce se instala în fotoliul adânc din faţa ecranelor, o exaltare pe care n-o mai simţise niciodată îi cuprinse întreaga fiinţă, până la a-i provoca ameţeală; da, era fericit. Fericit şi mândru de a fi acolo, ultim reprezentant al secolului XX, memorie vie a omenirii.

Deodată, în faţa lui, ecranul se lumină. Apăru faţa unui om între două vârste şi, deşi se forţa să zâmbească, nu-şi putea stăpâni ticurile nervoase ce-i deformau gura la intervale regulate.

— Maior Brukental, eu… Iertaţi-mă, e… e din cauza emoţiei. Este prima dată când stabilesc un astfel de contact. Totuşi, e ceva să vorbeşti unui om care s-a născut în secolul XX. Sunt şeful Reţelei de Comunicaţii Mondiale. Credeţi-mă maior, regret că nu am privilegiul să vă mai vorbesc câteva clipe, dar trebuie să-l las pe preşedintele Ordinului Mondial al Biologiştilor. Adio, Fern Brukental, sunt mândru de a vă fi vorbit.

Faţa omului dispăru, pentru a fi înlocuită imediat de aceea a unui bătrân, ai cărui obraji scofâlciţi subliniau ciudat acuitatea unei priviri vii şi inteligente. Brukental ştia că, prin intermediul camerelor multiple dispuse în navă, aceşti doi ochi, deşi la patruzeci de mii de kilometri depărtare, cercetau în cel mai mic detaliu propria-i faţă.

— Extraordinar, murmură bătrânul. Extraordinar. Cum vă simţiţi?

— Bine. Mă rog, cred… Dar spuneţi-mi, aşa-i că…?

Biologul îl întrerupse hotărât.

— Neaşteptat! Aproape incredibil! Craniul dumneavoastră prezintă toate caracteristicile unui specimen autentic al

secolului XX; capacitatea cerebrală sub 1500 centimetri cubi, maxilare alungite, partea anterioară a feţei uşor teşită deasupra cavităţilor nazale.

Pentru prima dată de la trezire, Brukental se simţea stânjenit. Avea impresia că era abia ceva mai mult ca un şoarece de laborator, supus voinţei atotputernice a unui cercetător oarecare, căruia nu-i putea ghici intenţiile. Îşi drese vocea, în speranţa de-a alunga o urmă de nelinişte.

— Spuneţi-mi, oare…?

Încă o dată biologul nu-i lăsă timp să termine fraza.

— Inutil să mai continuăm această întrevedere, Brukental. Am acum toate datele în ceea ce vă priveşte. Datorită dumneavoastră o să public foarte curând o lucrare despre evoluţia speciilor şi influenţa selectivă a mediului. Adio, Brukental. Cred că Fidzbach, colegul meu, un psihoistoric genial, îmi va lua locul şi va continua această conversaţie cu dumneavoastră.

Faţa biologului dispăru într-o ceaţă electronică. Câteva clipe mai târziu, pe ecran apăru alt bărbat, vizibil surescitat.

— Maior Brukental, de cincizeci şi patru de ani aştept această clipă. Eu… Vorbiţi-mi despre secolul - dumneavoastră. Secolul XX.

Brukental rămase cu gura căscată. Surprins de rapiditatea întrebării, abia putu să îngaime:

— Hm… păi… eu… De fapt ce vreţi să ştiţi?

— Totul! Vreau să spun; cât mai mult. Grăbiţi-vă, în numele Alianţei. În curând contactul se va întrerupe.

Brukental se uită disperat în jurul său.

— Ei bine, iată… Atunci când am părăsit Pământul, cum s-a… Aşteptaţi, eu… nu mi-e prea clar. Ştiţi, nu-mi mai amintesc prea bine.

Psihoistoricul păru uşor iritat.

— Al treilea război mondial a izbucnit cu adevărat datorită ultimatumului lansat de secretarul general al Naţiunilor Unite blocului Puterilor Orientale?

— Da. Aşa cred… Mă rog, e posibil. Dar ascultaţi; mai degrabă eu aş vrea să ştiu anumite lucruri. În fond, aşa era înţelegerea, nu?

— Brukental, eu conduc această dezbatere.

Intonaţia şi atitudinea erau acele ale unui conferenţiar şi nu

era nici-o îndoială că Brukental n-avea altă soluţie decât să răspundă la întrebările următoare.

— Se spune că l-aţi întâlnit pe Donald Davenport în persoană. Cel fel de om era?

Brukental îşi cercetă interlocutorul câteva clipe, apoi încercă să răspundă calm, alegându-şi cuvintele.

— Nu ştiu. Nu l-am văzut decât câteva minute. Mi s-a părut foarte preocupat de viitorul naţiunilor occidentale. Mai degrabă de asta aş vrea să-mi vorbiţi dumneavoastră: cum s-a terminat al treilea război mondial?

În loc de alt răspuns, psihoistoricul îl privi cu răceală scuturând din cap îndelung de mai multe ori. Atunci când vorbi din nou, vocea sa îşi schimbase tonul.

— Mă decepţionaţi, Brukental. Mi-am pregătit această întrevedere timp de peste cincizeci de ani şi nu sunteţi în măsură să-mi răspundeţi nici la cea mai neînsemnată întrebare. Credeţi-mă, sunt dezolat. Cu atât mai mult cu cât acum sunt obligat să stabilesc imediat contactul cu preşedintele mondial al Alianţei.

Brukental se repezi la ecran.

— Aşteptaţi… Eu…

Prea târziu. Deja, silueta psihoistoricului se topea în infinitul molecular. În clipa următoare apăru altă imagine, lăsând să se vadă faţa unui om serios, pătruns de importanţa înaltelor sale funcţii. Brukental simţi aţintită asupra lui o privire gânditoare, în străfundul căreia intui totuşi o urmă uşoară de plictiseală.

— Fern Brukental, suntem mândri de dumneavoastră. În acelaşi timp sunteţi şi memoria şi speranţa omenirii. Prin oameni ca dumneavoastră civilizaţia omenească a putut să se înalţe pe culmi şi să cucerească noi imperii.

Era vizibil că acest discurs fusese învăţat pe dinafară. Brukental se forţă să nu ţină seama de asta şi luă şi el cuvântul.

— Vă mulţumesc domnule preşedinte, dar despre ce imperii vorbiţi?

Preşedintele continuă ca şi cum n-ar fi auzit întrebarea.

— Adio Fern Brukental. Peste două sute de ani, unul dintre îndepărtaţii mei succesori vă va vorbi din nou. Trăiască misiunea Morfeu! Trăiască omenirea veşnică!

Pe aceste cuvinte ecranul se stinse definitiv. Stupefiat, Brukental se întoarse spre consola ce-l întruchipa pe Morfeu,

gardianul electronic al staţiei. Nu-şi putu înfrâna furia ce-i răzbătea din voce.

— Morfeu, ce-nseamnă asta? Credeam că…

Vocea lui Morfeu îl întrerupse implacabilă.

— Maior, trebuie să vă întoarceţi imediat la cușeta dumneavoastră pentru a fi supus condiţionărilor hipotermice. Temperatura în interiorul cabinei va coborî la optzeci de grade sub zero.

Brukental se ridică brusc de pe scaun.

— Dar e absurd. Contactul cu Pământul a fost mult prea scurt. N-am aflat absolut nimic…

Vocea calculatorului se auzi fără drept de apel.

— Veţi avea tot timpul să aflaţi mai multe cu ocazia următorului rendez-vous. Nu uitaţi că sunteţi aici pentru o mie de ani.

Deja, un strat subţire de brumă acoperea pereţii cabinei. Dintr-o privire, Brukental constată că temperatura scăzuse cu peste cincisprezece grade într-un minut; peste câteva clipe va fi mai mică de zece grade sub zero, ceea ce ar face viaţa absolut imposibilă la bord. Descumpănit de rapiditatea fenomenului, Brukental mergea în lung şi-n lat, drămuindu-şi gesturile pentru a păstra puţina căldură ce-i mai rămăsese încă în membre. Se auzi un sfârâit, urmat de vocea ordinatorului de bord.

— Maior, fiţi rezonabil. Reluaţi-vă imediat locul în criosferă, altfel situaţia dumneavoastră va deveni incontrolabilă. Temperatura este acum aproape de douăzeci şi unu de grade sub zero.

Brukental se uită disperat în jurul său. Aparent nu era nici-un mijloc de a întrerupe procesul de răcire. Deja, sunetele îi ajungeau din ce în ce mai deformate la urechile îngheţate, şi-i fu greu să înţeleagă ultima frază a lui Morfeu.

— Repede! Alungiţi-vă imediat, dacă nu, veţi muri.

Ca într-un coşmar, cu membrele înţepenite de muşcătura atroce a frigului, Brukental se îndreptă cu greutate spre cuşetă. După o vreme ce i se păru interminabilă reuşi să se alungească pe spate, în aceeaşi poziţie în care fusese cu o oră înainte.

O poziţie pe care o va avea pentru două sute de ani de-acum încolo, până la următoarea trezire. Abia mai fu conştient de ventuzele care i se fixară automat pe tâmple; chiar înainte ca seringa hipodermică să i se apropie de braţul stâng, se

prăbuşise deja într-un neant ce semăna cu moartea.

*

De data aceasta, trezirea fu mult mai uşoară. Brukental deschise imediat ochii, în clipa în care ordinatorul activa seringa hipodermică pentru a-i reda viaţă corpului; rămase o clipă fără să se mişte, până când ultimele valuri de frig îi părăsiră carnea încă amorţită. Apoi, tresări brusc.

— *Ce-i, maior,* întrebă ordinatorul, *nu vă simţiţi bine?*

Brukental respiră adânc.

— Ba da, mă simt în formă. Dar… Ce nu-i în regulă?

Maşina făcu un clic.

— *Totul a decurs aşa cum a fost prevăzut. Bănuiesc că aveţi impresia că nu aţi dormit.* Brukental dădu din cap. *Ei bine,* continuă ordinatorul cu voce blândă, *aflaţi că aţi fost fără cunoştinţă timp de două secole. Dar, întrucât aţi efectuat al doilea salt criogenie, sistemul dumneavoastră psihosomatic s-a adaptat la această experienţă.*

Maiorul nu-şi putea reveni. Deci, dormise două sute de ani! Abia dacă era conştient că închisese ochii o secunda sau două mai devreme, şi iată că făcuse un salt de două secole în propriul său viitor, fără ca nimic, nici în mintea sa, nici împrejurul său, să poată dovedi această fantastică aventură.

Zăpăcit încă de această descoperire, Brukental se ridică şi întinzându-şi muşchii amorţiţi privi cu o insistenţă deosebită consola de comunicaţii dominată de ecranul ce lucea slab în semiîntuneric. De data asta nu se va mai lăsa păcălit. În fond, misiunea sa consta în culegerea de cât mai multe informaţii despre evoluţia politica, socială şi ştiinţifică a lumii. Era, aşa i se spusese înainte de plecare, memoria vie a omenirii; poate că la primul contact nu fusese destul de categoric. De-acum încolo însă, va lua frâiele în mână. El va conduce întrevederea, având grijă să nu omită nimic din chestionarul stocat în memoria ordinatorului.

Se îndreptă cu paşi hotărâţi spre consolă şi se instală confortabil în faţa ecranului. Degetele sale mânuiră cu precizie comenzile procesorului periferic ce permiteau accesul la chestionar; după câteva secunde, ecranul lateral se lumină materializând o serie de întrebări privitoare la evoluţia politică a blocului occidental; după ce pregăti memorarea răspunsurilor ce urma să le primească, se întoarse spre Morfeu, al cărui ochi

electronic strălucea pe marele panou mural.

— Sunt gata. Pune-mă imediat în contact cu Pământul.

Vocea îi era plină de autoritate. E posibil ca ordinatorul însuşi să fi detectat o informaţie fermă, hotărâtă, căci Brukental crezu că sesizează o undă de respect în răspunsul maşinii.

— Totul este pregătit, maior. Peste câteva secunde veţi putea vorbi cu responsabilul cil comunicaţiile.

Faţa care apăru pe ecran îi displăcu imediat lui Brukental. Era un bărbat slab, a cărui faţă, fără nici-un fir de păr, părea dezamăgită. După un timp ce păru interminabil, îl întrebă pe maior cu vocea neutră:

— Algo 12 ascultă. Care vă este dorinţa?

O clipă, surprins de întrebare, Brukental îi aruncă o privire lui Morfeu, care făcu clic.

— Răspundeţi-i maior, dumneavoastră, vi se adresează.

Brukental îşi îmblânzi vocea şi se forţă să capete o expresie cât mai demnă.

— Pământene, aici staţia Morfeu. Vă vorbeşte memoria voastră.

Pronunţase fraza rar şi cu sobrietate, distanţând cuvintele. Faţa de pe ecran păru uşor surprinsă.

— A voastră, ce? întrebă pământeanul încruntându-şi fruntea.

— Ei bine, păi sunt reprezentantul vostru. Fern Brukental. Tocmai mi-am terminat ciclul al doilea.

De data aceasta omul păru cu adevărat uluit.

— Dar despre ce-i vorba?

Maiorul făcu eforturi să-şi ascundă uşoara iritare ce-i răzbătea în voce.

— Păi, despre programul Morfeu, răspunse. Sunt maiorul Fern Brukental. Acest nume nu vă spune nimic?

Pământeanul privi fix, drept înainte. Absenţa sprâncenelor făcea ca ochii să-i pară şi mai goi. Până la urmă, apăsă câteva taste din faţa lui, înainte de a şopti perplex:

— Rămâneţi pe frecvenţă. Vă fac legătura cu secretarul general al comunicaţiilor.

Imaginea sa dispăru. Brukental scrută ecranul de vizualizare, aşteptând contactul următor. Peste o clipă, ecranul se lumină din nou şi apăru figura unui om, vizibil înfuriat.

— Ce-i chestia asta cu reprezentarea? izbucni aceasta. Cum aţi făcut să întrerupeţi banda de maximă prioritate?

Brukental recepţionă întrebarea ca pe o lovitură în stomac. Surprins de vehemenţa interlocutorului, se întoarse spre ordinator ca pentru a-i cere, ajutorul, şi bâigui:

— Dar omul ăsta şi-a pierdut minţile. Explică-i că…

Ordinatorul bâzâi uşor.

— Imposibil, maior. Programul meu îmi interzice să vorbesc cu Pământul. În schimb, vă sfătuiesc să vă folosiţi codul numeric de la Banca Mondială de Date pentru a vă identifica. Sunteţi fişat la B.M.D. Sub codul B.231.305.M.

Pe ecran se însoriseră o serie de cifre. Secretarul general al comunicaţiilor le memoră şi spuse cu o voce prea puţin politicoasă:

— O să comunic codul dumneavoastră calculatorului central. Acesta vă va identifica.

Brukental fu cât pe-aci să-şi piardă stăpânirea.

— E incredibil, explodă el! Să mă identifice pe mine, pe reprezentant. Totuşi, n-o să…

Ecranul se stinse. Numai martorul optic de identificare numerică mai funcţiona, indicând că pe Pământ se făceau cercetări. Brukental îşi muşcă buzele neliniştit. În clipa în care-şi ridică ochii spre ecran, văzu un bărbat ce-l observa cu atenţie.

— Staţia Morfeu, întrebă acesta? Sunt şeful securităţii planetare. Înainte de a continua, bărbatul consultă un ecran din faţa lui. Sunteţi maiorul Bur… Burken… Ezită câteva clipe înainte de a-şi ridica din nou privirea spre maior. Da asta-i, Burkensal.

Brukental îşi stăpâni un acces de furie.

— Nu Burkensal, replică el Brukental. Fern Brukental.

Bărbatul îl studia cu o privire posomorâtă, ca şi cum răspunsul maiorului n-ar fi avut nici cea mai mică importanţă.

— A, da, suspină el. Aşa e, Brukental. Aţi fost criogenizat acum o sută de ani, nu-i aşa?

— Deloc, răspunse Brukental, lipindu-şi palmele de consolă, Este a doua mea trezire. Sunt patru sute de ani de când sunt în spaţiu.

O expresie de stânjeneală trecu pe faţa şefului securităţii. Clătină de trei ori din cap.

— Da, da… Se poate, admise acesta în final. Dar, şi aici ezită, de fapt ce putem face pentru dumneavoastră?

Brukental înghiţi în sec. Gâtul îi era uscat, semn de profundă

nervozitate. Îşi aminti că orice s-ar fi – întâmplat trebuia să-şi păstreze calmul. Totuşi, atunci când se adresă ecranului, enervarea i se simţea în voce.

— Păi, voi trebuie să-mi spuneţi… Sunt reprezentantul vostru. Memoria vie a omenirii. Înţelegeţi?

Omul ridică din umeri, vizibil indiferent la cele ce-i spusese Brukental.

— Ascultaţi, tot ce pot să fac, este să mă informez la arhivele planetare, dar pentru aceasta trebuie timp, ştiţi…

— Aşteptaţi, îl întrerupse Brukental. Daţi-mi voie numai să vă pun câteva întrebări despre situaţia politică a lumii. Am nevoie de aceste informaţii ca să-mi îndeplinesc misiunea, înţelegeţi?

— Îmi pare rău, răspunse şeful securităţii, dar nu pot să vă ajut cu nimic. Îmi este absolut imposibil să vă comunic informaţii de asemenea natură fără să trădez un anumit număr de informaţii confidenţiale. În plus, nu avem nici-o garanţie asupra adevăratei identităţi a dumneavoastră.

— Dar mi-aţi identificat matricola! urlă Brukental. Vă ordon să-mi răspundeţi imediat la întrebări, altfel…

— Altfel ce? rânji şeful securităţii. Hai bătrâne, oricine-ai fi, te sfătuiesc să fii rezonabil şi să vorbeşti pe alt ton unui înalt demnitar al Blocului Planetar.

— Dar, mă rog, insistă Brukental, explicaţi-mi…

Vocea îi fu întreruptă brutal de un urlet de sirenă care invadă habitaclul. În aceeaşi clipă ecranul deveni opac, iar vocea lui Morfeu se înălţă peste sunetul modulat al sirenei de alarmă.

— *Dezolat, maior, dar spaţiul de transmisie nu mai e disponibil. Comunicaţia dumneavoastră cu Pământul se suspendă până la următoarea întâlnire. Acum, trebuie să vă reluaţi locul în cuşetă căci temperatura scade rapid.*

Brukental îşi stăpâni un acces de furie. Ştia că nu avea nici-un mijloc să-l convingă pe Morfeu să-şi întrerupă programul. Temperatura scăzuse deja periculos de mult, şi socoti că nu mai avea timp decât să-şi reia locul în criosferă.

Îşi cără cu greutate corpul amorţit spre celula matlasată, şi se strecură în cuşetă. Simţi pe faţă un şuvoi de aer bogat în oxigen un aer îngheţat care, eu fiecare secundă, îi diminua sensibilitatea pielii. Ca şi prima dată, două ventuze i se fixară pe tâmple şi fu surprins simţind un efect liniştitor în muşchii deja ţepeni ca lemnul. „De fapt, se gândi el, e ca o întoarcere la

matricea originară.” Încet, somnul îl pătrunse cu burghiele sale ascuţite şi constată, la limita conştientului, că respiraţia îi devenise extrem de înceată.

Abia se mai simţea.

În clipa următoare, ultima scânteie de conştiinţă ce mai rămăsese în el fu înghiţită la rândul ei de neant.

*

Furia. Chiar mai înainte de a-şi fi recăpătat conştiinţa, sub craniul ras al lui Brukental se rostogolea furia. Îşi simţi pulsul accelerându-se. Cum de se-ntâmplase că nu-şi putuse îndeplini misiunea în cursul primelor două contacte? Ce le va explica responsabililor programului Morfeu când, peste patru sute de ani, se va întoarce pe Pământ? înainte de plecare i se repetase îndelung că misiunea Morfeu reprezenta una dintre cele mai mari realizări ale omenirii; că, din generaţie în generaţie, un personal cu înaltă calificare va veghea la buna desfăşurare a programului; fusese asigurat că, din două în două secole, elita omenirii va. Fi la întâlnire pentru a-i transmite informaţiile preţioase de care avea nevoie; în sfârşit, i se spusese că pe 1 ianuarie, 3000, îi era rezervată o primire triumfală, cum nu mai fusese vreuna de-a lungul istoriei, la întoarcerea sa pe Pământ. Lui, omului legendar ce ar fi trăit o mie de ani pentru a înmagazina istoria omenirii, lui, care era memoria vie acesteia. Şi iată că, în loc de întâlnire triumfală, nu putuse să obţină nici cea mai mică informaţie semnificativă din primele două contacte.

Şirul gândurilor îi fu întrerupt de uşoara injecţie hipodermică ce i se făcu în braţul stâng; simţi un val de energie răspândindu-se prin corp, în vreme ce muşchii îşi regăseau supleţea. Pereţii etanşi ai criosferei alunecară fără zgomot, chiar în clipa în care-şi deschise ochii.

— *Bună ziua, maiorule, Aţi dormit bine?* îl întrebă ordinatorul.

Imediat, Brukental, se enervă. Era un efect al imaginaţiei sale? Fapt este că întotdeauna crezuse că distinge o nuanţă ironică în vocea lui Morfeu. Fără să-i răspundă, se ridică încleştându-şi fălcile şi traversă staţia în direcţia consolei de comunicaţii. Se aşeză în fotoliul adânc şi-şi pregăti chestionarul, sperând că de data asta îi va fi mai util. Apoi, aşteptă să se lumineze ecranul.

Din blocul central se auzi un bâzâit. Brukental se aplecă uşor

înainte.

— Aici staţia Morfeu, spuse repede. Răspundeţi!

Aruncându-şi privirea pentru o clipă asupra mâinilor, Brukental observă că articulaţiile i se albiseră sub presiunea exercitată de apăsarea degetelor pe braţele fotoliului. Apoi, îşi îndreptă atenţia spre ecranele ce rămâneau întunecate. Verifică generatorul de imagini conectându-l pe circuitul interior şi-şi văzu propria imagine apărând pe ecranul central; o faţă crispată, căreia lipsa părului de pe cap şi un nas prea lung îi dădeau o înfăţişare de-a dreptul caraghioasă. Cu o mişcare bruscă, Brukental făcu să dispară imaginea aceasta, pe care o consideră greu de suportat, şi comută din nou pe circuitul exterior. Totul părea că funcţionează normal şi totuşi, pe ecranul central nu apărea nici-o imagine. Se hotărî atunci să dubleze frecvenţa, folosind circuitul exterior de rezervă; pornirea celui de-al doilea emiţător fu însoţită de un uşor şuierat, până când fură atinşi parametrii de funcţionare. Totuşi, în ciuda emiţătorului de rezervă, capacitatea ecranelor persista.

Dintr-odată, un clinchet, care se amestecă cu sunetul deformat al unei voci omeneşti, se făcu auzit din consolă. Brukental îşi întinse urechea stângă pentru a auzi mai bine.

— Tleun… disxl phen N'ail pod'argh.

Stupefiat, Brukental îşi întoarse scaunul spre Morfeu.

— Poţi să-mi spui ce-nseamnă păsăreasca asta?

Ordinatorul nu răspunse imediat. Din măruntaiele sale pe bază de siliciu se auzi un zumzet ascuţit, semn că informaţii complexe erau în curs de prelucrare. Brukental urmări jocurile de lumini pe pupitru, dovedind activitatea procesoarelor; în sfârşit, maşina spuse:

— Secvenţa pe care aţi auzit-o este un mesaj transmis de calculatorul central al sistemului mondial de comunicaţii.

— Dar ce-nseamnă asta? întrebă Brukental.

— Din nefericire nu sunt în măsură să decodific această secvenţă, răspunse puţin întristat Morfeu. *Este vorba, fără nici-o îndoială, de o limbă ce se bazează pe o structură de polisemie; spaţiile dintre cuvinte manifestă o persistenţă a mesajului al cărui transfer…*

— Scuteşte-mă de analizele tale, i-o reteză Brukental, şi pune-mă în legătură cu o fiinţă omenească.

Din nou, Morfeu nu răspunse imediat.

— Regret, maiorule, dar e imposibil. Calculatorul central e programat să nu-i deranjeze pe oameni sub nici-un pretext. Numai anumite comunicări de excepţie pot fi stabilite direct cu conducătorii planetei; din nefericire, nu ştiu noul cod de acces la reţeaua de înaltă prioritate.

Brukental izbi puternic cu pumnul în consolă.

— Destul! Îţi cer să mă pui imediat în contact cu o persoană competentă.

— Hai maiorule, păstraţi-vă calmul. Tocmai v-am spus că din punct de vedere tehnic îmi este imposibil să execut cererea dumneavoastră. Cred să singura soluţie este să vă culcaţi din nou până la următorul salt criogenie.

Brukental ţâşni în picioare şi cântări cu privirea ordinatorul, pe care-l considera aproape ca un duşman.

— Nici nu se pune problema, mă-nţelege? urlă el, arătându-i pumnul. Refuz să mă culc atâta timp cât n-am obţinut legătura cu Pământul. Asta n-o să se termine aşa.

Morfeu scoase câteva clicuri.

— Sunteţi pe cale să faceţi o criză de nervi, maiorule. Pentru bine dumneavoastră am devansat procesul de răcire cu o jumătate de oră. Temperatura a început să scadă deja.

Brukental se repezi spre procesorul central al lui Morfeu, ameninţându-l cu arătătorul de la mâna dreaptă.

— N-ai dreptul să faci asta. Aici eu dau ordine. Întrucât nimic nu pare să se deruleze cum a fost prevăzut, am luat hotărârea să-mi întrerup misiunea. Vreau să ies din staţie şi să mă duc pe Pământ.

Linişte. Brukental nu auzea decât zgomotul regulat al aerisitoarelor care se amesteca cu pulsaţiile sacadate ale propriei sale inimi. Se părea că Morfeu era pe cale să analizeze informaţiile privitoare la acest ordin. În sfârşit, un sfârâit îl anunţă că ordinatorul o să înceapă să vorbească.

— Încă odată regret maiorule, dar programul nu prevede nici-o instrucţiune privitoare la ceea ce mi-aţi cerut. Cu condiţia ca legătura cu calculatorul central să nu se întrerupă, sau ca instrucţiuni noi să-mi parvină de pe Pământ, întoarcerea dumneavoastră nu va putea avea loc decât peste două secole. Nu vă pierdeţi timpul opunându-vă la decizii ce nu depind de mine. Culcaţi-vă din nou.

În loc de răspuns, Brukental se îndreptă hotărât spre uşa

mare a ecluzei. În spatele ei, la numai câţiva metri, era o navetă de legătură care îl putea transporta pe Pământ în mai puţin de o oră; dacă ar fi reuşit să declanşeze dispozitivul manual de deschidere, ar fi fost liber. Pipăi febril pe panou în căutarea întrerupătorului ce tăia legătura cu Morfeu. Descoperi că-i era frică. Da, îi era frică să se scufunde din nou în inconştient timp de două lungi secole, fără să ştie ce va fi la trezire; în plus, acum era clar că misiunea sa era un eşec total; Trebuia să ajungă pe Pământ cu orice preţ, să afle ce se întâmplase de la plecarea sa.

Deconectă unul câte unul perifericele care acţionau deschiderea uşii. Mai avea de dezactivat încă şase interfeţe când îşi dădu seama că degetele sale amorţite erau de-acum incapabile să ajungă la suporţii delicaţi ai circuitelor. Aruncă o privire la temperatură, şi când văzu că aceasta coborâse sub treizeci de grade avu o strângere de inimă. Încă un minut şi o să moară acolo, cu vasele şi capilarele explodând sub presiunea gheţii. Vocea lui Morfeu ajunse la el ca într-un coşmar.

— Nu mai aveţi decât câteva secunde, maior. Reluaţi-vă locul în criosferă sau o să încetaţi din viaţă.

Plângând de furie, cu lacrimile îngheţându-i pe obrajii pergamentoşi, Brukental depuse un mare efort să ajungă la cuşetă. Întrucât se găsea în celălalt capăt al staţiei, trebuia să străbată, vreo douăzeci de metri înainte de a se putea supune tratamentului hipodermic care-i putea salva viaţa. De-acum, fiecare inspiraţie era o tortură; oxigenul rece îi ardea interiorul plămânilor, în vreme ce gâtul îi era deja blocat. Transpiraţia, care cu câteva minute mai înainte îi inundase corpul, forma acum un strat fin de gheaţă care-i dilata porii; chiar combinezonul devenise ţeapăn cum e cartonul şi-i stânjenea mişcările.

Mai avea încă vreo zece metri până la criosferă când derapă pe o placă de metal acoperită de gheaţă şi căzu, cât era de lung, în spatele consolei de programare. Încercă să-l cheme pe Morfeu, dar fu cuprins de-o frică nestăpânită când constată că nici-un sunet nu-i ieşi din gât; numai nişte orăcăieli îngrozitoare, abia auzibile, îi răzbătură afară din gură, de unde i se prelingea şi un firişor subţirelele sânge. Încercă să se ridice, dar genunchii, blocaţi din articulaţii, refuzau să se îndoaie; numai bustul îi mai rămăsese mobil şi, târându-se în coate ca o

broască nou născută, reuşi să străbată ultimii metri ce-l despărţeau de criosferă. Cu preţul unui efort supraomenesc, se agăţă de marginea cuşetei şi reuşi să se ridice până la saltea. Ochii, sticloşi din cauza frigului, nu mai putură să vadă peretele etanş ce se închise fără zgomot peste corpul său.

Brukental era deja inconştient când seringa hipodermică îi străpunse braţul stâng, tot atât de ţeapăn ca al unei mumii.

*

Linişte. O linişte profundă şi neliniştitoare, netulburată decât de zgomotul aerisitoarelor care, în mod normal, răceau circuitele interne ale lui Morfeu. Fu primul lucru de care Brukental luă cunoştinţă atunci când ieşi din neantul său întunecos; dacă aerisitoarele n-ar fi funcţionat, se gândi el, asta ar fi însemnat că şi Morfeu ar fi încetat să mai funcţioneze. Cert este că secvenţa de trezire se derulase normal, dar asta nu însemna nimic, întrucât seringa hipodermică şi ventuzele temporale ce-i reglau funcţionarea ondulatorie a creierului erau controlate de un microprocesor automat ce nu depindea de Morfeu.

Brukental deschise ochii şi constată că staţia era cufundată într-un întuneric aproape total. Singura sursă de lumină era plafoniera, precum şi câteva becuri de control repartizate pe panourile laterale. Brukental trase aer în pieptul pe care-l simţea uşor dureros şi-l chemă pe Morfeu de mai multe ori.

Nici-un răspuns.

Se ridică şi se îndreptă spre pupitrul de control. „Dacă temperatura a ajuns la normal, înseamnă că anumite periferice continuă să funcţioneze”, îşi spuse el. Trebuia să testeze deci circuitul, ca să determine care erau funcţiile pe care Morfeu încetase să le mai controleze. Cu o mişcare rapidă, Brukental deschise capacul procesorului central şi verifică pe indicatoarele tastaturii circuitele care mai funcţionau. Întoarse butonul de comandă spre dreapta şi formă manual o cerere de verificare.

Nu obţinu nici cel mai mic rezultat. Pe măsură ce făceau conexiunile circuitelor între ele, manual, indicatoarele de control se aprinseră unul după altul, dar nu obţinu nici-un răspuns de la procesorul central. Cel mai neliniştitor lucru era că tastele consolei principale erau zăvorâte, ca şi cum n-ar mai fi fost alimentate. Nici-o pulsaţie vitală nu mai părea să răzbată din inima lui Morfeu.

Brukental îşi întoarse încet capul spre dreapta, spre locul în care se aflau indicatoarele funcţiilor principale ale navei. Indicatoarele luminoase erau stinse, dar contoarele analogice indicau că fluidele mai circulau prin sistemul termic şi reţeaua de presurizare. Conectă bateriile circuitelor locale, şi lumina se aprinse din nou în staţie. Acum, că vedea mai bine, Brukental se apucă să examineze cu atenţie blocul central. Conectă fişele test pe pupitru şi observă că se aprinseră două indicatoare roşii; potenţialul circuitelor fusese modificat dintr-un motiv necunoscut. Era ca şi cum programul pe care se baza funcţionarea lui Morfeu ar fi fost distrus sau înlocuit prin altceva.

Brukental se îndreptă cu încetineală spre consola de programare. Nu fu surprins constatând că toate ecranele erau stinse, întrucât şi acestea depindeau de procesorul central. Activă manual toată reţeaua, şi se aşeză în faţa pupitrului. În faţa lui ecranul central se aprinsese, dar nici-o imagine nu apăruse; Brukental folosi toate frecvenţele disponibile şi lansă o serie de apeluri spre Pământ, fără să obţină nici cel mai mic răspuns.

Aici era lucrul cel mai neliniştitor, căci reţeaua de comunicaţii era sigur că funcţiona normal; aşa că ar fi trebuit să primească un răspuns la apelurile sale. Atunci, Brukental îşi aruncă privirea spre sasul de ieşire, amintindu-şi ultimele cuvinte ale lui Morfeu: *Dacă legătura cu ordinatorul central se întrerupe, sasul se descuie automat.* Era evident că venise timpul să se convingă. Îşi părăsi locul şi se îndreptă spre pupitrul care comanda deschiderea sasului. Toate indicatoarele luminoase erau aprinse, arătând că legătura dintre sistemele de comandă şi uşă nu mai funcţionau; cu ocazia precedentei sale tentative de evadare, Brukental deconectase trei dintre procesoarele autonome ce blocau accesul. Mai rămâneau deci de deconectat cele două procesoare care controlau încuietorile, şi sasul urma să se deschidă fără dificultate.

Brukental înaintă spre cele două procesoare ale încuietorilor. Câteva minute îi fură suficiente pentru a conecta între ele fişele de intrare şi de ieşire ale motorului electric ce deservea uşa, apoi se îndreptă spre sas şi apăsă pe butonul de deschidere. Un zumzăit se auzi în spatele uşii, şi un curent slab de aer îi mângâie faţa.

Sasul se deschise.

Brukental se îndreptă cu fruntea udă de transpiraţie spre şalupa fixată pe şina de ejectare. În clipa în care urma să se aşeze pe locul strâmt al aparatului, nu se putu opri să nu arunce o privire înapoi, spre inima staţiei în care petrecuse aproape o mie de ani. Deşi nu putea să aibă decât o noţiune pur abstractă a timpului scurs – în fond, cumulând perioadele de veghe, în mod conştient nu trăise decât câteva ore de la plecare – fu cuprins de o emoţie intensă, ca şi cum în interiorul său ceva ar fi fost mărturia incredibilei durate a sejurului său la bordul staţiei. După plecarea sa, aceasta va continua să funcţioneze atâta timp cât captatorii de energie solară vor rămâne intacţi; apoi, într-o zi, peste o mie de ani, peste o sută de mii de ni, sau mai mult, noaptea veşnică se va coborî peste mecanismele fragile, şi staţia îşi va urma pentru un, timp neştiut orbita derizorie şi oarbă, fără ca nimeni din univers să-şi mai amintească vreodată de existenţa sa.

Dându-şi curaj, Brukental se instală pe scaunul navetei şi activă circuitul principal. Imediat o voce acră îi bâzâi la urechi, debitând încet secvenţa de verificare ce preceda pornirea. Brukental respectă instrucţiunile, verificând unul după altul toate funcţiile navei care, în ciuda îndelungatei sale imobilităţi, nu prezenta nici cea mai mică anomalie.

O oră mai târziu, procedura îndelungată de pornire se terminase. Brukental legă strâns centura de siguranţă şi apăsă pe levierul care comanda deschiderea sasului exterior. Panoul alunecă fără zgomot, descoperind spectacolul magnific al Pământului învăluit de nori, albi. Brukental activă pompa de saturare a turbinelor, cu inima zvâcnindu-i, şi aşteptă ca bulgărele de foc să se formeze în inima duzei; două secunde mai târziu simţi un şoc violent şi se trezi în spaţiul întunecat, propulsat cu peste douăzeci de mii de kilometrii pe oră spre globul alb-albastru al Pământului.

Atunci, Brukental îşi îndreptă atenţia asupra comunicatorului. Alese frecvenţa de apropiere şi se ocupă de transmiterea unei serii lungi de apeluri ce rămaseră fără răspuns. Nici cea mai mică activitate nu părea să provină de la locul de aterizare şi nici din alt punct al globului; totuşi, Pământul era tot acolo, continentele se desenau clar printre norii albi. Cu un gest brusc tăie legătura şi pregăti procedura de aterizare. Brukental, cu ochii aţintiţi la rândurile de întrerupătoare, la contoare, la

indicatoarele de control, la comenzile manuale, la pupitrul auxiliar şi la sintetizatorul de aterizare, se simţea acum singur şi teribil de vulnerabil. *Cea mai mare aventură din istorie; memoria vie a omenirii.* „Trăise” cu siguranţă aproape o mie de ani. Cei care trebuiseră să deservească acest program fuseseră triaţi foarte strict; cele câteva mii de angajaţi şi responsabili ce conduseseră plecarea sa, constituiseră elita celui mai sever proces de eliminare, niciodată folosit în istoria omenirii, şi iată că acum, memoria revenea la origini, traversa straturile înalte ale atmosferei terestre, fără ca nimeni să pară preocupat de soarta sa.

Manevrele de răsturnare ce precedau aterizarea se efectuară normal. Cu ochii aţintiţi la strălucirea vie a stelelor, Brukental îşi oferi o ultimă viziune a cosmosului. Contrar obiceiului său, nu simţi nici-o mândrie în faţa spectacolului magnific care se desfăşura în faţa lui, în infinit. Pentru prima dată, lumina indiferentă a miliardelor de sori străini ce înţepau neantul îi creară sentimentul că nu era decât o scânteie minusculă în voia destinului orb. Închise ochii.

Acum, vibraţii slabe traversau structurile navetei, indicând că era pe cale să traverseze straturile dense ale atmosferei. Brukental trase uşor de comanda stabilizatorului principal pentru a corecta o greşeală infimă de control automat; în mai puţin de trei minute va atinge solul. În ciuda voinţei sale, privirea îi poposi pe un indicator stins, în unghiul inferior stâng al tabloului de bord, indicator ce ar fi trebuit să strălucească cu un galben viu, pentru a indica faptul că Pământul îi supraveghea apropierea.

Dar indicatorul rămânea stins. Pe Pământ, nimeni nu era conştient de întoarcerea sa. Pe ecranul principal, deasupra lui, apăru o linie analogică, reprezentând reflexia solului. Un şoc violent se făcu simţit, şi Brukental trebui să intervină pentru a doua oară ca să atenueze oscilaţiile ce scuturau aparatul. Se găsea acum la zece mii de metri deasupra solului şi faza de decelerare începuse.

Brukental se rezemă de scaun. Inspiră profund. Tot corpul îi era acoperit de sudoare, iar mecanismele compensatoare ale combinezonului îl stânjeneau. Greutatea sa aparentă se mărise de trei ori în clipa în care retrorachetele de sprijin intraseră în acţiune. Indicatoarele roşii clipeau acum, sincronizate cu linia

luminoasă ce indica apropierea, desenând o sarabandă furioasă pe pupitrul principal. Variometrul înregistra un nivel de cădere descrescător, care se stabiliză curând la doi metri pe secundă. Brukental lovi cu palma generatorul de gaz şi nivelul de cădere scăzu la un metru pe secundă. Nava se găsea acum la trei sute de metri deasupra solului. Brukental nu-l putea vedea decât pe ecranele analogice.

Două sute de metri.

O sută de metri.

Un şoc.

Aparatul aterizase în mugetul torenţial al reactoarelor. Imediat, pilotul întrerupse circuitul principal. Indicatoarele se stingeau pe măsură ce întrerupătoarele de decomprimare tăiau contactul şi zgomotul turbinelor descrescu progresiv, până când nu se mai auzi.

Linişte.

Brukental suspină adânc şi se destinse pe scaun. Din poziţia în care era îi era imposibil să vadă peisajul înconjurător, dar ştia că în conformitate cu programul de aterizare care se derulase fără incidente, se pusese pe platforma rezervată pentru o mie de ani misiunii Morfeu. În timpul coborârii, o privire aruncată la ecranele analogice, îi confirmase că era deasupra primului stat al Uniunii Europene, şi că în mod corect se îndrepta spre staţia construită în câmpie, la circa cincizeci de kilometri de Toulouse. Îşi desfăcu centura de siguranţă şi deschise uşa cockpitului. Un şuvoi de oxigen pătrunse în cabină. Brukental trase avid în piept acest aer nou care-i umflă plămânii; un aer încărcat cu miile de parfumuri ale Pământului, un aer savuros de bogat, şi fiecare moleculă îi producea o senzaţie intensă de plăcere.

Năucit de această trăire pe care organismul său n-o mai gustase de o mie de ani, Brukental se înălţă spre uşă şi scoase capul afară.

Încremeni de surprindere.

În faţa lui era pustiu. Cât se putea cuprinde cu privirea, nu vedea decât câmpie goală, bătută de vântul ce urla sinistru. Soarele era sus pe cer, şi după înclinaţia sa pe ecliptică era probabil începutul verii. Pe locul în care altădată se întindea platforma, betonul se sfărâmase, şi ierburile crescuseră din belşug printre crăpături; cât despre clădiri, majoritatea se dărâmaseră pe jumătate şi fuseseră acoperite de plante

agăţătoare.

Agăţat de mânerul uşii, Brukental fu cât pe-aci să leşine. Inima îi zvâcnea în piept, şi un şuvoi de lacrimi fierbinţi îi inundă ochii măriţi din cauza celor descoperite.

Omenirea se stinsese. Sfârşitul lumii se-abătuse deci asupra oamenilor fără ca aceştia să fi putut să facă ceva?

Era posibil. Dar nu era nici-un răspuns mai puţin dramatic la spectacolul insuportabil ce se desfăşura în faţa lui? Se putea oare crede că, în nebunia lor, oamenii cedaseră teribilei tentaţii a neantului?

Răspunsul global îi scăpa, dar ştia că trebuia să-l caute.

De moment, ceea ce conta era propria sa supravieţuire. Se întoarse înăuntrul cabinei şi luă trusa de ajutor ce conţinea hrană sintetică pentru câteva luni şi medicamente de prim ajutor. După ce aruncă o ultimă privire la ceea ce de-acum considera ca fiind ultimul vestigiu al unei ere trecute, Brukental sări pe pământ şi începu un marş larg spre Toulouse.

*

Se împlineau două zile de când mergea sub soarele arzător. Nu întâlnise decât turme de animale sălbatice în căutare de hrană, şi trebuise să facă uz de armă de mai multe ori ca să scape de colţii lor flămânzi. Nici-un om nu părea să mai fie în viaţă. Asta i se părea cel mai ciudat lui Brukental, căci Pământul, după cum se părea, nu suferise nici-o catastrofă naturală sau militară; flora şi fauna sa erau intacte.

Era acolo, cu bănuielile sale amare când ajunse la ceea ce altădată fusese periferia Toulouse-ului. În locul clădirilor tehnico-administrative ce înconjuraseră inima oraşului, nu mai erau decât ruina. Aici, chiar mai mult ca în altă parte, vegetaţia năpădise fiecare clădire, nemailăsând la vedere decât câteva bucăţi sparte de zid.

Brukental simţi un nod în gât, căci de data asta, speranţa infimă pe care o mai nutrea, dispăruse. Înaintă clătinându-se pe centrul unei alei largi ce deservea ceea ce fusese cu mult timp în urmă un ansamblu de clădiri tehnice, o uzină, fără îndoială, sau ceva asemănător. Împins de un val de curiozitate, pătrunse înăuntrul unui hangar şi descoperi un amalgam de maşini şi roboţi ce acopereau solul în cea mai mare dezordine. Locul semăna cu un depozit uriaș în care erau stocate la grămadă ceea ce odată trebuie să fi fost culmea tehnologiei umane;

unele maşini păreau intacte, neaşteptând decât un ordin din partea creatorului lor pentru a se pune în mişcare.

Şi deodată, când Brukental îşi trecu mâna neglijent peste tastatura prăfuită a ceea ce trebuie să fi fost un calculator uriaş, un sunet grav îi zumzăi în urechi. Încremenit de surpriză, rămase o vreme fără să poată să se mişte.

Acolo, în centrul consolei se aprinsese o lumină verde.

Cu inima bătându-i de o speranţă fără sens, Brukental înţelese imediat ce însemna aceasta. Calculatorul mai era încă în stare de funcţionare. Poate că-şi lua energia dintr-un captator solar? Important însă era că maşina funcţiona şi că o făcuse să meargă atunci când îşi plimbase mâna din întâmplare pe tastatură.

Abia stăpânindu-şi emoţia, Brukental examină cu atenţie maşina. Aparent, era concepută ca să răspundă solicitărilor vocale. Rămânea de aflat dacă putea să reacţioneze la vocea unui străin. Brukental îşi drese glasul şi întrebă cu voce calmă:

— Îţi vorbeşte o ființă umană. Mă înţelegi?

Un bâzâit ascuţit umplu sala, arătând că întrebarea era în curs de decodificare. Brukental urmărea jocul de lumini de pe consolă pe măsură ce întrebarea era absorbită de receptori, introdusă în comparatoarele de amprente fonice, disociată într-o cantitate incomensurabilă de numere binare şi redusă la o serie de impulsuri simple, pe care putea să le prelucreze. În sfârşit, răspunsul ţâşni hotărât şi clar, prin intermediul unui sintetizator de sunet.

— Vă înţeleg perfect. Folosiţi limbajul monosemic din prima ramură, care a căzut în desuetudine cu mult înaintea marii migraţii. De altfel, eu ştiu chiar cine sunteţi, amprenta vocală fiind stocată ca de altfel a tuturor fiinţelor umane, în banca mea de memorie.

Brukental înghiţea cu greutate. Vocea îi tremura atunci când întrebă:

— Ştii cine sunt?

Maşina răspunse fără întârziere.

— Desigur. Sunteţi maiorul Fern Brukental, născut pe 3 martie 1998 la Tyner, pe atunci, al 25-lea stat al Uniunii Europene. Dumneavoastră aţi fost desemnat ca să îndepliniţi misiunea Morfeu.

Brukental sări în sus şi întrebă aproape strigând:

— Spune-mi, ce s-a întâmplat pe Pământ? Unde aş putea găsi o fiinţă umană?

De data asta maşina nu răspunse imediat. Vocea îi fu puţin mai gravă atunci când vorbi din nou.

— N-o să găsiţi niciunde pe Pământ. Nu mai sunt oameni aici de un secol.

— Ce s-a întâmplat, întrebă Brukental neliniştit?

— Datorită misiunii pe care aţi îndeplinit-o atât de bine, oamenii au putut să abordeze zboruri de lungă durată în spaţiu, răspunse maşina. *Cu ocazia celei de-a doua recunoaşteri în direcţia Alfa Centauri, au descoperii o planetă extraordinară, a cărei atmosferă conţine anumite substanţe chimice care provoacă tuturor fiinţelor vii o intensă senzaţie de fericire. Din momentul în care această descoperire a fost cunoscută, în direcţia planetei au fost organizate plecări masive; în câţiva ani Pământul s-a golit de locuitori. Astăzi nu mai trăieşte nici-un om pe glob.*

Brukental era cât pe-aci să cadă jos din cauza şocului. Urechile îi pocneau şi făcu eforturi să respire adânc de mai multe ori pentru a-şi calma puţin organismul înnebunit. După câteva minute bâigui:

— De ce ai spus că această migraţie a avut loc datorită mie? Ce amestec am eu în toată treaba asta?

Din nou maşina nu răspunse imediat, ca şi cum ar fi vrut să-şi menajeze interlocutorul.

— Dacă mi-aş putea permite să rectific, maior, nu datorită dumneavoastră s-a putut face migraţia, ci prin dumneavoastră. Nu vă este necunoscut faptul că în momentul în care aţi părăsit Pământul, omul abia începuse să exploreze planetele sistemului solar. În acea perioadă nici nu se punea problema să se abordeze călătorii spre planete îndepărtate, căci nici-o maşină nu permitea străbaterea distanţelor uriaşe ce ne despărţeau de alte sisteme solare. Mai precis, aceste maşini existau, dar se deplasau atât de încet, încât la bordul lor s-ar fi succedat mai multe generaţii de oameni înainte de terminarea călătoriei. Era deci necesar să devină compatibilă călătoria cu durata unei vieţi omeneşti. Întrucât nu era posibil ca viteza navelor spaţiale să se amelioreze de o manieră semnificativă, iar pe de altă parte era imposibil să măreşti de zece ori viaţa unui om, savanţii au ales atunci o a treia soluţie.

Brukental îşi şterse fruntea cu mâna tremurândă. Cuprins de groază amestecată cu detaşare, ghicise ce urmase.

— Da maior, continuă maşina. *S-au servit de dumneavoastră. Misiunea Morfeu n-a avut niciodată ca scop să vă permită culegerea de informaţii asupra evoluţiei civilizaţiei terestre. Nu de o memorie aveau nevoie, ci de un cobai. Era indispensabil să se afle dacă un organism omenesc putea să reziste perioade foarte îndelungate unei condiţionări hipotermice, sau dacă preferaţi, unui somn artificial. Adevărata funcţie a ordinatorului de bord nu era de a stabili legături cu Pământul ci de a face teste asupra dumneavoastră în timpul perioadelor de somn. Aţi arătat în mod involuntar că o condiţionare hipotermică este posibilă. De atunci, nimic nu se mai putea împotrivi călătoriilor de foarte lungă durată, întrucât echipajul şi pasagerii puteau să fie cufundaţi într-un somn profund pe durata întregii traversări, iar de cum a fost descoperită faimoasa planetă, oamenii au decis să-şi unească eforturile pentru a stabili acolo o nouă civilizaţie bazată pe fericire şi fraternitate.* Maşina se întrerupse puţin înainte de a continua cu o undă de compasiune în vocea artificială. *Îmi pare rău, maior, dar miza era prea mare ca să-şi mai amintească încă cineva de Fern Brukental. Amintirea dumneavoastră a fost evocată de o mişcare istorică de o aşa amploare încât nimeni, pe această nouă planetă nu conştientizează că aţi existat odată, că în continuare existaţi şi că de-acum încolo veţi fi singurul locuitor al Pământului. Sunteţi memoria omenirii, dar nu în sensul în care aţi crezut-o: iată-vă devenit, în sensul literar al termenului, amintirea vie a ultimei mărturii a oamenilor dispăruţi pentru totdeauna spre stele.*

Maşina tăcu. Tăcerea se lăsă acum din nou peste depozit. O tăcere adâncă, o tăcere de început de lume, o tăcere esenţială ce părea că ţine universul într-o imobilitate perfectă.

Brukental făcu un pas, apoi al doilea. Cu o tristeţe imensă în ochi, nici nu-şi dădu seama când trecu prin uşa cea mare şi ieşi afară, sub soarele cald al verii. Se lăsă să cadă în iarba înaltă şi privi în direcţia în care poate că se găsea noua planetă a oamenilor. Foarte sus, un roi de albine bâzâia pe cerul senin. Putea să vadă fiecare din nenumăratele puncte negre ce dansau în aerul cald, supunându-se unor reguli precise pentru a forma o siluetă vagă, ale cărei contururi şi structură erau modificate de o mişcare perpetuă. În ciuda voinţei sale, Brukental fu zguduit

de un râs dureros. Prin volutele pe care le descria, roiul de albine rezuma istoria omenirii; aici putea să observe ordinea invizibilă ce guverna civilizaţia, regulile oarbe ce au generat-o, felul ei de a se forma, de a se dezvolta, de a se adapta la epocă, şi felul în care a decăzut.

Roiul se risipea deja. Poate că regina albinelor îşi terminase visul din care polenul florilor şi dansul roiului nu erau decât învelişuri iluzorii care acum se pierdeau în infinitul alb-albastru.

Atunci când ultima albină dispăru, Brukental se ridică în picioare. Privi la stânga, apoi la dreapta, apoi plecă, hotărât să meargă drept înainte, spre linia lungă de tăcere unde se forma orizontul îndepărtat. Acolo, o ştia, alte albine dansau pe cerul senin.

Cuşca

Omului îi era teamă.

O teamă acidă, ale cărei şuviţe fierbinţi i se prelingeau de-a lungul esofagului până la măruntaie. Încercă să se mişte pentru a treia oară, dar noaptea organică a membrelor sale fără viaţă fu străbătută doar de o durere fulgerătoare. Ce se întâmpla oare? De ce avea braţele şi picioarele inerte? Pentru o clipă se îngrozi de ideea că trupul îi fusese băgat într-un sarcofag de piatră şi vru să strige, dar în dopurile de tăcere opacă ce-i apăsau urechile nu apăru nici cea mai mică fisură. O umbră de spaimă îi străbătu din nou nervii surescitaţi; unde se găsea? Trebuia cu orice preţ să reuşească să vadă ceva, orice, altfel groaza va reuşi să-l distrugă.

Cu preţul unui efort neobişnuit, ochii omului se deschiseră în sfârşit asupra a ceva, altceva decât neantul.

O lume străină.

O lume ale cărei frontiere aleatorii, deşi apropiate, păreau că se topesc în sita. Rară a unei perdele de ceaţă. Nici-un orizont în perspectivă. Nici-un zgomot. Numai umbra sa, reflectată şi pe jumătate înghiţită de suprafaţa vitrificată a solului. Omul îşi ridică atunci mâna şi pata de umbră îi urmări mişcarea cu încetineală, înainte de a dispare, înghiţită brusc de o băltoacă de lumină ce urca din adâncuri.

Buimăcit pentru câteva clipe, omul îşi strânse pleoapele, apoi încercă să se ridice, dar capul îi căzu pe-o parte, de parcă ar fi

fost îngreunat de kilograme de nisip rece şi umed. Trebuia să mai aştepte puţin, timpul necesar ca forţa să-şi croiască drum spre muşchii săi înţepeniţi. Curând făcu o nouă tentativă şi, de data asta, bustul i se dezlipi de sol cu o plescăială umedă. Făcu din nou o pauză, în timpul căreia îşi dădu seama că era îmbrăcat cu un combinezon ultra uşor, aparent fără nici-o cusătură, şi căruia nu-i putea preciza nici materialul, nici culoarea.

În fine, reuşi pentru prima dată să se ridice în genunchi. Acum, când reînnodase contactul cu propriul său corp, i se trezi o dorinţă imperioasă de a şti.

Unde dracu' se afla?

Ochii săi, măriţi de nelinişte, cercetară locurile din faţa sa, apoi îşi întoarse încet capul…

Nu văzu nimic!

Nimic în afară de un abis de un alb pur, care îl înconjura din toate părţile. Îndreptându-şi picioarele, se clătina încă nesigur pe picioare şi tălpile îi scârţâiră pe solul gol. Făcu un pas la dreapta, apoi doi. La al cincilea se lovi de ceva. O suprafaţă ce părea aproape ireală, într-atât de netedă se prezenta la atingerea degetelor sale. Mai întâi, omul lovi uşor peretele vertical, apoi începu să-l izbească din ce în ce mai violent, fără ca prin asta să provoace vreo reacţie. Curând, zbieră din toţi rărunchii, lovind cu piciorul panourile opace ale închisorii sale.

— A… ajutor! Eu… eu…

Dintr-odată îşi stăpâni strigătele şi-şi muşcă cu cruzime buza inferioară, clătinându-se sub şocul unei noi întrebări: cine era acest „eu" urlat chiar de el? Printr-o străfulgerare, această certitudine înspăimântătoare îi traversă mintea înainte de-a ţâşni ca un ghem dureros în plin plex solar: *nu mai ştia cine era!*

O pânză subţire de căldură îi perlă fruntea cu broboane sărate de transpiraţie, în vreme ce încerca să pună cap la cap nenumăratele fragmente de gânduri albe, fără forţă şi fără continuitate, toate acele bucăţele împrăştiate de conştiinţă care, altădată, era sigur, formaseră întregul indivizibil al *eului* său.

Încă o dată, din gât şi din gura larg deschisă îi ţâşniră şuvoaie dese de ignoranţă şi de teamă, până când un sunet asurzitor izbucnit undeva, zgârie urechile înspăimântate ale prizonierului.

O voce omenească!

— Mai ţine mult hărmălaia asta?

Stupefiat, prizonierul rămase nemişcat pe picioarele tremurânde; apăruse ceva chiar în spatele geamului.

Piciorul unei fiinţe omeneşti, încălţat în cizmă.

O cizmă a cărei piele neagră degaja un miros agresiv, uşor acid, o cizmă ce părea destinată să supună duşmanul, şi ale cărei mişcări degajau un sentiment insuportabil de putere.

Privirea prizonierului urcă de la călcâi până la faţa noului venit pe jumătate mascată de un harnaşament complicat, ale cărui chingi scârţâiau la cea mai mică mişcare, lăsând să răzbată din negrul măştii doi ochi roşii enormi, aţintiţi asupra lui. Simţindu-şi dintr-odată pântecele cuprins de o greaţă difuză, omul contemplă gardianul ciudat; dintr-un motiv misterios ştia că acel colos umanoid era acolo ca să-l păzească. Totuşi, continua să nu ştie unde era, nici pentru ce se găsea acolo, în faţa acelei creaturi a cărei împopoţonare caraghioasă l-ar fi distrat în alte condiţii.

Dar acum să te mai distreze ceva când n-aveai nici cea mai mică idee de propria-ţi identitate?

Singurul lucru ce-i mai rămânea, era acea senzaţie persistentă, acea convingere fantomatică de a fi fost *cineva.* Dar, poate creatura venise lângă el ca să-i aducă un răspuns; imediat deschise gura, dar, pe moment îşi stăpâni cu greutate dorinţa de a vorbi; mai întâi trebuia să-şi pună ordine în gândurile sale amărâte, să pornească de la zero pentru a se putea sprijini temeinic pe puţinele lucruri pe care era sigur.

Înainte de toate ştia că trăia. De exemplu, putea să stabilească o diferenţă netă între el şi cizma ce-i scârţâia provocator sub ochi… Ba chiar ştia multe alte lucruri. De exemplu că, spre deosebire de santinela sa, el era o fiinţă umană care putea să vorbească. Aşa că era timpul să pună prima întrebare. Aceasta îi bâzâi în propriile urechi cu un sunet ciudat, uşor dezagreabil.

— Unde… unde sunt?

Nu-i plăcu propria sa voce. I se păru imediat prea ascuţită şi, mai ales, prostească. Dar, întrucât nu primi nici-un răspuns, prizonierul trebui să se hotărască să pună a doua întrebare.

— Spuneţi-mi… cine sunteţi?

De data asta, un sughiţ scutură pieptul păros al santinelei. Uriaşul umanoid începu să râdă fără nici-un motiv; un râs tare, a

cărui inutilitate irită profund prizonierul. Îmboldit de un acces de furie, făcu un pas spre gardianul său, apoi un altul, până când genunchiul i se izbi de peretele invizibil pe care numai sunetele şi mirosurile izbuteau să-l traverseze. Santinela îşi duse mâna la gură ca pentru a-şi împiedica veselia să se manifeste prea zgomotos, dar nu se putu înfrâna să râdă şi mai tare. Neputincios, prizonierul încercă să-şi astupe urechile ca să nu mai audă aceste hohote odioase al căror subiect era. În sfârşit, creatura se calmă şi, în vreme ce-şi ştergea colţurile ochilor roşii suspinând uşurat, omul profită ca să-i pună o nouă întrebare.

— Întrucât păreţi că-mi înţelegeţi limba, răspundeţi-mi… Ce… Ezită, cu gura plină de propoziţii, una mai absurdă decât alta, până când se hotărî să pună una la întâmplare. Ce… Ce caut aici?

Acum nici nu mai aştepta răspuns. Totuşi, de data asta santinela deschise gura şi vorbi. Vocea sa era extrem de joasă şi era însoţită de un fel de ecou ce o bruia în permanenţă, dar era totuşi cât de cât inteligibilă.

— N-o să afli niciodată! Eşti prizonier, asta-i tot…

O izbucnire de furie făcu să tremure buzele prizonierului.

— Dar… Dumnezeule mare… de ce? Ce-am făcut?

Santinela se apucă să-şi strângă centura largă de piele galbenă înainte de a răspunde:

— Eşti un criminal… Poate cele mai mare din toată istoria omenirii.

Omul se clătină. Nu se simţea rău; din contră, avea chiar sentimentul că era foarte bun, incapabil să facă rău cuiva nici cel mai mic rău. Aşa că, ce era toată tâmpenia asta? Totuşi, nu trebuia să se lase batjocorit chiar aşa, fără să reacţioneze!

— Ah da, scrâşni el printre dinţi, văd că vreţi să vă jucaţi cu mine de-a care-i mai şmecher… Dar nu ştiţi peste cine aţi dat! Staţi puţin…

Şi, ca amorsată de două sau trei sughiţuri ale linei tuse dureroase, gura prizonierului izbucni în râs. Era rândul său acum să-şi râdă de tipul din faţă, căci, acum era sigur că era vorba pur şi simplu de un joc, ale cărui reguli, mai devreme sau mai târziu urma să le descopere; numai să nu fi fost vreo farsă pe care i-o montase cineva, sau poate un fel de test la care consimţi se să se supună de bună voie, fără îndoială înainte de…

Înainte de ce?

Din nou, fără nici-un avertisment, o bucată de frică lipicioasă şi consistentă i se împrăştie în piept în unde calde şi acide. Dar dacă nu era nici-un joc, sau altceva asemănător? Dacă dintr-un motiv absurd, care acum îi scăpa, această creatură împuţită spunea adevărul?

— Ascultaţi, se bâlbâi el, cu vocea înecată dintr-odată de tremurături incontrolabile, toată treaba asta nu mă mai distrează… Lăsaţi-mă să plec, acum…

După ce scuipă un jet de salivă maronie, santinela îl fixă din nou cu ochii săi mari şi roşii şi se mulţumi să dea din umeri.

— Nu hotărăsc el. Oricum, peste câteva ore voi fi înlocuit şi fără îndoială că nu te voi mai vedea niciodată.

— O să vină altă santinelă, orăcăi nefericitul?

— Da… Alta şi apoi alta, şi iar alta, la nesfârşit, ca nici-o legătură de prietenie să nu poată fi înnodată cu prizonierul… Umanoidul îşi scărpină coapsa cu sârguinţă, ca şi cum nimic nu mai avea importanţă în afară de mâncărimea sa. E nebunie curată în ce hal poate să mă mănânce! Nu înţeleg de ce… Dintr-odată, privirea sa roşie se îndreptă asupra interlocutorului său. Dumneavoastră vi se întâmplă aşa, să aveţi crize bruşte de mâncărime? Mi s-a spus că ar fi normal, dar totuşi, de când durează, începe să mă neliniştească…

Absurd! Iată că acum bruta asta împuţită inventa fără îndoială altceva ca să-l tortureze, dar îşi jură că n-o să-l lase să-i meargă!

Totuşi, era ceva ciudat de sincer în felul în care santinela îşi examină coapsa iritată pe care-o scărpină şi mai tare. În sfârşit, se opri cu un suspin de satisfacţie.

— Uf… E mai bine! Mi-e groază de crizele astea de urticarie… Ce ziceam înainte?

Turbând de furie, prizonierul îşi strânse pumnii, dar nu putu să nu mârâie cu o voce impersonală.

— Vă bateţi joc de mine?

Zâmbetul afabil al umanoidului se şterse brusc. Păru ofensat.

— Cine… eu?

Sărind pe loc în cuşcă, omul începu să urle:

— Da’ cine-ai vrea să fie, imbecilule?

Santinela îşi urmări cu unghia jegoasă bărbia teşită.

— Evident, admise acesta murmurând, văzut din acest unghi…

Atunci, uriaşul umanoid reflectă asupra consecinţelor a ceea ce părea să fie o descoperire importantă, apoi, fără vreo atenţionare, izbucni cu o voce furioasă:

— Orice-ar fi, nu-mi place să mi se vorbească pe tonul ăsta! Drept cine te crezi?

Acum, nefericitul prizonier tremura din toate încheieturile.

— Tocmai că... Eu... nu ştiu nimic... Dumneavoastră trebuie să-mi spuneţi!

Ca şi cum n-ar fi auzit nimic, gardianul continuă să bombănească.

— Uite că toate acestea sunt din cauza mea. De fiecare dată când vreau să stabilesc un contact cu dobitocii ăştia de prizonieri, întotdeauna se întâmplă acelaşi lucru: îşi pierd capul...

Prizonierul îşi ridică atunci braţul, ca pentru a-şi îmblânzi gardianul.

— Ascultaţi-mă, tot ceea ce vă cer este să mă ajutaţi să mă clarific puţin... Hai să uităm ceea ce s-a întâmplat şi răspundeţi-mi la întrebări. În fond nu sunteţi aici numai ca să mă supravegheaţi, nu?

Umanoidul dădu distrat din umeri.

— Bineînţeles că nu! La drept vorbind, noi nu suntem chiar santinele... Evident că rolul nostru nu este acela de a te păzi, întrucât, oricum, n-ai cum să scapi. De fapt, n-o să ieşi niciodată din băşica asta.

Omul încercă să-şi alunge un nou val de nelinişte printr-un rânjet:

— În cazul ăsta aş putea şti cum v-aţi gândit să-mi daţi să mănânc? Pe moment nu mi-e foame încă, dar, desigur, – în curând o să-mi fie. O să mă lăsaţi să crăp, sau cum?

Umanoidul îşi scutură capul.

— Ce Dumnezeu, nu suntem asasini! Dar, îţi precizez că nu vei mai avea niciodată ocazia să-ţi fie foame; începând din acest moment eşti hrănit permanent de un fascicul de microunde care-ţi aduce direct tot ce-ţi este necesar.

Încă o dată, prizonierul avu convingerea detestabilă că tot ce-i povestea bruta umanoidă era adevărat. Totuşi, se forţă să-şi păstreze calmul şi încercă să afle ceva mai mult despre soarta sa.

— Bine. Să admitem că sunt, aşa cum spuneţi, un criminal.

Dar de ce anume m-am făcut vinovat?

— V-ar place mult să ştiţi, nu? Observaţi, înţeleg… Treaba asta trebuie să fie tare dezagreabilei, să nu ştii din ce cauză eşti condamnat.

Temnicerul începu să-şi privească degetele butucănoase şi se apucă să-şi cureţe unghiile cu capătul unui băţ.

— Ia spuneţi, întrebă el ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, nu vi se pare că treaba este puţin nedreaptă?

Din ce în ce mai dezorientat, prizonierul bâigui:

— Sunt gata să accept orice doriţi, dar, pentru numele lui Dumnezeu, lăsaţi-mă să ies de aici!

Ochii temnicerului se aprinseră de o strălucire vie, roşie, în spatele deschizăturii înguste a pleoapelor.

— Şi unde doriţi să mergeţi? Aveţi cumva cea mai mică idee de ceea ce este „afară”, cum ziceţi dumneavoastră?

Un fir nou de nelinişte, poate mai rece şi mai greu decât precedentele se lăsă peste umerii nenorocitului.

Buimăcit, îşi scutură încet capul; cercetase degeaba cotloanele creierului său, nu reuşise să-şi imagineze cu ce putea să semene lumea exterioară.

— Înţelegeţi, desigur, concluziona gardianul laconic! De-acum încolo, pentru dumneavoastră nu va mai fi nimic real în afară de noi, santinelele.

Un strigăt sfâşietor traversă frontiera invizibilă a cuştii.

— Dar de ce? Ce rău am făcut?

Şi-n vreme ce întrebarea prizonierului se îneca într-un suspin de plâns, temnicerul îşi întinse larg braţele şi căscă cu un aer de plictiseală amuzată.

— Aţi remarcat că de la o vreme am renunţat să vă mai tutuiesc? Ştergându-şi o lacrimă cu buricul degetului mare, prizonierul nu răspunse. E semn rău, continuă umanoidul cu vocea sa joasă. O să trebuiască să vă părăsesc.

Prizonierul sări din nou.

— Aşteptaţi! Nu mi-aţi răspuns; de ce m-aţi azvârlit aici?

Santinela îşi ridică mâinile ca pentru a-şi dovedi inocenţa.

— Uşurel! Eu n-am nici-un amestec în treaba asta. Nu sunt aici decât ca să menţin contactul cu dumneavoastră. Umanoidul făcu o grimasă care-i deformă obrajii mari, apoi continuă pe un ton mai scăzut: în ceea ce priveşte întrebarea pentru ce sunteţi aici… Se opri ca să ridice un sac mare ce zăcea pe jos. După ce

şi-i aruncă pe spate, chiar înainte de-a pleca, se întoarse şi spuse: îmi pare rău, dar nu veţi afla niciodată!

Acum prizonierul începu să pufnească de mânie.

— Ah, da? Şi de ce, mă rog?

Cei doi pumni ai săi strânşi, izbiră convulsiv peretele impalpabil al cuştii. De câteva minute avea un vag sentiment că trebuia să îndeplinească o misiune capitală, că afară îl aştepta cineva… Atunci, vocea sa începu să implore.

— Vă implor, trebuie să-mi daţi crezare! Lăsaţi-mă să ies de aici! Ştiu că e important… Simt confuz că… că…

Dar, nu reuşea să-şi amintească de ce-i era atât de frică să rămână acolo; bineînţeles că simţea o ameninţare plutind deasupra lui. Dar care era oare acea catastrofă înspăimântătoare care-l ameninţa? De ce era convins că trebuia să înfăptuiască ceva vital? *Trebuia* să descopere ce se-ntâmplă!

— Nu mă puteţi lăsa aşa, spuse, încercând să-şi stăpânească tremurul vocii! Trebuie neapărat să-mi spuneţi de ce sunt aici şi ce trebuie să fac! Ştiu că nu sunt degeaba aici!

Părând în mod sincer plictisit de tulburarea prizonierului său, santinela îşi scărpină fruntea înainte de a-şi ajusta curelele strălucitoare ale căştii.

— Sincer, sunt dezolat că nu vă pot spune, dar, asta este! Necunoaşterea face parte din pedeapsă… De altfel, adăugă el ridicând din umeri, nici nu ştiu mai mult ca dumneavoastră…

Din nou gardianul se pregăti să se întoarcă pentru a pleca, dar, în ultimul moment îşi aţinti cercul roşu al ochilor asupra prizonierului. În sfârşit, după câteva secunde de tăcere adâncă, arătătorul său indică chingile întretăiate ale harnaşamentului său de piele, înainte de a aluneca spre cuta togei sale uzate.

— Ştiţi de ce sunt îmbrăcat aşa?

Prizonierul, cu o figură de furie neputincioasă, dădu din umeri, refuzând să răspundă la o întrebare atât de absurdă. Iată că, bruta îşi bătea joc de el din nou.

— E clar, spuse santinela cu un surâs de superioritate. Asta e dovada că nu vă pot spune nimic în plus. Gata, destul cu pălăvrăgeala, trebuie să plec! Adio!

În clipa următoare, corpul uriaş al umanoidului începu să dispară, ca decupat de lamele tăioase de ceaţă. Apoi, ultimele contururi difuze se disipară, înghiţite brusc de neant.

De-acum înainte, prizonierul rămase singur. Nici-un zgomot,

nici-o pată de culoare, nimic în afară de un ocean infinit de albeaţă. Clătinându-se în linişte opacă, se întoarse încet pe călcâie, apoi se prăbuşi pe podeaua goală şi foarte netedă.

Dar, în fond, ce-ar fi vrut să facă dacă i-ar fi fost redată libertatea?

*

Doctorul Stirentoffen, cu capul vârât sub un munte de documente, abia tresări când zdrăngănitul soneriei făcu să-i vibreze proteza auditivă pe care se îngrijise să şi-o fixeze pe urechea internă. Îşi ridică ochii îngânduraţi.

— Intră!

O clipă mai târziu, în spatele laboratorului culisă un panou şi un om micuţ de statură, îndoit sub kilograme întregi de hârtie înaintă în lumină.

Doctorul tuşi:

— Ah, iată-te Kristava! Pune-mi toate astea pe birou. Ai noutăţi?

Kristava, suspină în timp ce-şi lăsa încărcătura:

— O să vă daţi singur seama examinând hârţogăria asta pe care am scos-o de la calculator, dar, după părerea mea începem să batem pasul pe loc…

Doctorul lovi cu pumnul său slab în masă:

— Iar începem? Vreţi să spuneţi că stăm pe loc în continuare, şi asta de trei ani…

Stirentoffen, îşi luă o pereche de ochelari de citire rapidă, despături primele foi ale listei şi le mătură cu o privire nervoasă. După vreo zece minute, plictisit, le împinse cu dosul mâinii şi scutură din cap.

— Nici măcar cea mai mică bucăţică din toate astea nu se poate recupera! Informaţiile pe care le obţinem de la nenorocitele noastre de calculatoare sunt din ce în ce mai sărace…

Kristava făcu un gest pentru a-şi arăta neputinţa, dar nu răspunse.

Cum ar fi putut fi altfel? Analişti buni se formau din ce în ce mai rar, iar cei care mai rămâneau începeau la rândul lor să prezinte primele simptome de degenerescenţă, căci, era o epidemie.

O epidemie implacabilă care afectase deja pe majoritatea membrilor influenţi ai federaţiei şi acum, ameninţa să ducă pur

şi simplu la ruină această civilizaţie care numai cu zece ani în urmă era prosperă şi înfloritoare.

Şi aceasta până în ziua de tristă amintire când un biochimist încă necunoscut avusese inspiraţia genială să producă un agent protoviral, cu care, curând, dezvoltase o cultură, în laborator; aşa se născuse protovirusul anamnezei P.

Stirentoffen îşi suflă zgomotos nasul, apoi, cu o mână experimentată îşi vaporiză în nările roz pal câteva picături din acel medicament faimos pe care el însuşi îl pusese la punct şi care, cel puţin teoretic asigura timp de câteva ore o protecţie relativă împotriva teribilului rău. Dar de fapt, ştia bine că produsul său nu era prea folositor... Vârându-şi micul flacon în fundul buzunarului îşi şterse distrat vârful nasului, apoi începu să-şi muşte neliniştit buzele subţiri. Se-mplineau deja zece ani... Masându-şi pielea zbârcită a bărbiei îşi căscă gura într-o expresie de mirare mută; îi era greu să creadă că în toţi aceşti ani nu se găsise nimic pentru a eradica această epidemie blestemată...

Îşi clătină craniul ascuţit.

Măcar dacă ar fi fost în stare să descopere pericolul în ziua aceea în care, acum zece ani în urmă, citise distrat în buletinul lunar al aplicaţiilor în biotropie că un tânăr bionomist încă necunoscut reuşise să producă un agent protoviral de un tip nou, susceptibil să modifice reacţiile hipocampului! în fapt, nimic neliniştitor dacă, şase luni mai târziu, bionomistul n-ar fi realizat deja o cultură de primă generaţie în laborator: protovirusul anamnezei P se născuse!

Şi foarte repede, anamneza cunoscuse un succes fulgerător: era suficientă absorbţia unui miligram prin injecţie intradermică pentru a fi imediat în stare de a reconstitui în cele mai mici detalii toată desfăşurarea de până atunci a vieţii; subiectul putea să-şi amintească şi să selecţioneze după dorinţă orice amintire, ceea ce, în anumite privinţe semăna cu o veritabilă deplasare în propriul trecut.

Din nefericire, numai după primul ciclu de reproducţie al anamnezei, adică după şapte ani, apărură primele anomalii.

Mai întâi, cei care fuseseră, aşa cum se spunea atunci, „anamneziaţi“ începură să manifeste uşoare disfuncţionalităţi ale sistemului nervos; apoi, destul de repede, începură să sufere de tulburări de memorie din ce în ce mai grave, care, în toate

cazurile se terminară implacabil printr-o ştergere completă a amintirilor. Curând, aceşti nefericiţi amnezici au fost văzuţi bântuind în hoarde de milioane şi, în ciuda tuturor eforturilor depuse, n-au reuşit niciodată să regăsească cât de cât o imagine a trecutului sau a prezentului lor.

Dar, cel mai rău era că, contrar oricărei aşteptări, anamneza P se dovedise contagioasă: într-un mod vertiginos, protovirusul contamina principalele centre urbane şi, în chip brutal, dintr-odată, începură să se declare peste tot amnezii de contact la persoane care, totuşi, se feriseră să se contamineze cu teribilul virus.

În mai puţin de şase luni, mai mult de jumătate din populaţia federaţiei fusese atinsă de rău.

Atunci, conştientizând brusc pericolul care în scurt timp ameninţa s-o distrugă, federaţia umanomorfă îşi aruncase toate forţele în lupta împotriva anamnezei, dar fără cel mai mic succes.

Partea proastă era nu numai că epidemia abrutizase un mare număr de savanţi dintre cei mai străluciţi, dar, în spaima ce-l cuprinsese, tânărul bionomist responsabil de catastrofă se ascunsese, luând cu el numeroase informaţii preţioase fără de care era foarte greu, dacă nu imposibil să fie înţeles flagelul, ca să nu mai vorbim de combaterea lui. Rezultat: încet, civilizaţia umanoformă regresa spre barbarie. Nu trecea o zi fără ca un conducător politic, un cadru administrativ cu răspundere mare, un om de ştiinţă sau un bun tehnician să nu devină total neproductiv după pierderea memoriei…

Se împlineau patru ani de când marele bionomist Ulf Stirentoffen şi echipa sa, compusă din cei mai buni biofizicieni şi metachimişti încă valizi, încercau cu îndârjire să găsească antidotul teribilei anamneze P.

Degeaba!

*

Stirentoffen îşi studie degetele palide ce tremurau imperceptibil… Oare şi el fusese atins? Începea să-şi piardă facultăţile? Închizându-şi maşinal fermoarul bluzei de protecţie, îşi scutură capul şi încercă să se destindă; în fond, laboratorul în care lucra era unul din locurile cele mai protejate ale planetei, şi foarte rar se declanşau cazuri de amnezie. Dar, cel mai important lucru se realizase. De douăzeci şi patru de ore era,

fără nici-un dubiu, în măsură să pună cap dezvoltării bolii. Se întâmplase ceva total neaşteptat, un eveniment datorită căruia putea să anihileze anamneza şi să evite naufragiul civilizaţiei umanomorfe într-un obscurantism barbar…

Îşi clătină capul alb şi mototoli la nesfârşit lista de informaţii pe care i-o furnizase calculatorul;de-acum încolo era inutilă. Scoţându-şi cu un gest brusc ochelarii de citire rapidă îşi ridică bărbia, alertat brusc de zgomotul unui obiect de se sparse căzând de podea. Cu o figură spăsită, profesorul Kristava se ridică.

— Eu… scuzaţi-mă, doctore… E difractorul de mase… mi-a… scăpat. Dar fiţi liniştit, o să…

Stirentoffen îşi întrerupse asistentul cu un gest al mâinii, fără să spună nimic.

— Lăsaţi asta şi apropiaţi-vă!

Faţa osoasă a lui Kristava se contură într-un cerc de lumină monocromă ce-i accentuă şi mai mult cearcănele de sub ochi. Doctorul îşi încruntă sprâncenele:

— Ei bine Kristava, ce-i cu dumneavoastră? Sunteţi foarte palid!

Faţa palidă a asistentului se legănă de la stânga la dreapta într-o mişcare de protest. Îşi tampona delicat fruntea cu un prosop de pânză roz deschis.

— Ăăă… nu… nu-i nimic, doctore! Puţină oboseală, asta-i tot. De altfel, mă simt mai bine.

În clipa aceea, o intuiţie groaznică strânse stomacul lui Stirentoffen.

— Spune-mi Kristava, cum îi merge prizonierului?

Cuprins de frisoane, asistentul îşi drese vocea:

— Hm… ce vreţi să ştiţi, mai exact?

Doctorul tresări uşor.

— Ei bine, păi… de exemplu, e în siguranţă?

Atunci, un zâmbet inocent lumină faţa lugubră a lui Kristava.

— Oh, de asta fiţi sigur! L-am închis într-o bulă de izolare din care îi este imposibil să iasă. Dar, adăugă el cu ochii strălucindu-i, ştiţi, am făcut mai mult decât atât.

Gâtul descărnat al doctorului fu strâns de un nod de nelinişte.

— Ah, da? Ce… ce vrei să spui cu asta?

Cuprins de o mândrie imensă, metachimistul îşi încrucişă braţele şi se uită fix în ochii lui Stirentoffen.

— Vă spun că puteţi fi liniştit! Acum criminalul nu mai poate face rău… Vocea sa în falset căpătă intonaţii ascuţite. Nu va mai putea niciodată să-şi facă experienţele sale împuţite… închipuiţi-vă că pentru a-l neutraliza mi-a fost suficient să-i injectez virusul pe care chiar el l-a inventat.

Stirentoffen se ridică, având faţa brusc cuprinsă de o paloare înspăimântătoare şi bâigui, lăsând să i se prelingă pe bărbie un firicel de salivă:

— Nu… Nu l-aţi…

Gâtul asistentului fu scuturat de un râs slab:

— Oh, ştiţi, a fost foarte uşor; i-am inoculat o doză triplă de anamneză activă şi hop! Peste o oră nu-şi mai amintea nimic…

În acel moment un urlet înspăimântător sfâşie urechile sensibile lui Kristava. Surprins, se clătină înapoi şi recunoscu cu greu faţa congestionată a doctorului, a cărui frunte se acoperise de o pată de un roşu sângeriu. Aceasta creştea la fiecare strigăt.

— Kristava! Criminal mizerabil… Fii blestemat!

Răsuflarea sa, transformată într-un geamăt, se sparse într-un sughiţ de durere, şi doctorul se afundă încet în fotoliu, cu gura deformată de o grimasă înspăimântătoare. Kristava uitase!

Atins de câtva timp de epidemie, uitase pur şi simplu că în ajun, inventatorul protovirusului anamnezei P se predase de bună voie după ani întregi în care se ascunsese. Şi dacă se hotărâse să revină, era pentru că, după trei ani de cercetări îndârjite, reuşise în sfârşit să sintetizeze un antidot capabil să distrugă definitiv anamneza P.

Kristava uitase deci că bionomistul, *venise să le aducă secretul însănătoşirii!*

Ridicându-şi braţul incolor, doctorul Stirentoffen tresări pe fotoliu ca şi cum acesta ar fi vrut să-l muşte, apoi, reuşi să scoată un orăcăit:

— Kristava! Ieşi de-aici… Nu eşti decât un… decât un…

Dintr-odată gura sa uscată se rotunji, ezită şi începu să clănţăne neliniştită în căutarea unui cuvânt, dar în zadar; doctorul nu reuşi să găsească un calificativ care să-l satisfacă…

Acum, mâna sa albită tremura mai mult ca adineauri.

Venise deja rândul său?

Lapsus

Otis se trezi lac de transpiraţie. Se chinuise toată noaptea din cauza unui vis insuportabil din care-i mai rămăsese doar o vagă amintire, rezistând sub forma unui sentiment de neputinţă, ca şi cum ar fi fost confruntat cu ceva implacabil, cu o desfăşurare de forţe imensă, pe care n-o putea nici înţelege, nici controla. Cu mâna încă tremurându-i dădu la o parte cuvertura ce-i acoperea corpul şi se aşeză pe marginea patului; niciodată nu se simţise atât de rău la trezire; era aceasta *derealitatea?* Acest rău provocat de imobilitate, ce distrugea fără să atingă raporturile normale dintre ochi şi obiecte, dintre ureche şi sunete?

Păşind şovăielnic, ca şi cum ar fi fost foarte bolnav sau foarte bătrân, Otis se îndreptă spre toaletă. În clipa în care-şi băgă capul între razele de lumină blândă ce scăldau oglinda mare, un jet de vapori proaspeţi, parfumaţi cu o aromă subtilă, îi învălui faţa, dilatându-i porii, curăţându-i pielea, infiltrându-se în capilare pentru a crea în locurile cele mai profunde ale cărnii mici şocuri tonice ce definitivară procesul de trezire. Ridică încet ochii spre propria sa imagine, în căutarea unei surprize plăcute, ca şi cum baia tonică l-ar fi putut modifica structural, schimbându-i trăsăturile, corectându-i defectele. Dar, odată în plus, Otis fu teribil de decepţionat, căci i se părea că-i urât. Faţa asta grosolană nu putea să fie a sa. Oare unde fusese căutat nasul ăsta prea lung şi scârbos răsfrânt peste cele două nări ce păreau că pulsează întotdeauna cu lăcomie? De ce oare gura sa mare şi fără formă nu reuşea să exprime fermitatea caracterului pe care o *simţea* în el? Cine hotărâse ca obrajii să-i fie ca două pere ce se terminau prin nişte cilindri inutilizabili la baza gâtului? Ce să mai zici de privirea pe care şi-o dorise întotdeauna vie şi pătrunzătoare, dar pe care, o pereche de ochi căprui, întotdeauna prea umezi, o făceau ştearsă şi temătoare?

Stăpânindu-şi un frison de mânie, Otis îşi conduse corpul micuţ spre sala principală, unde obişnuia să lucreze, să citească sau să mănânce. Ceaşca de cafea tocmai era umplută de sintetizator, în clipa în care vocea lui Clavius, calculatorul care controla în întregime unitatea de locuit, invadă încăperea.

— *Sâmbătă 27 mai 2012. Este ora opt şi patruzeci şi două, oră locală necompensată. Temperatura exterioară este de douăzeci şi unu de grade, presiunea la sol de o mie doisprezece milibari. Vânt de 260, forţa nautică 0,5. Previzibil în timpul zilei: formarea de cumulus humilis cu evoluţie termică pură începând*

de la ora paisprezece. Va fi timp frumos, Otis. Vă doresc o zi plăcută.

Pe buzele lui Otis apăru un surâs ambiguu. Sorbi cafeaua dintr-o înghiţitură – mereu acea dorinţă de a părea ferm şi hotărât – şi se îndreptă spre pupitrul video-jurnalului său. Instalându-se pe fotoliul din faţa ecranului, degetele sale apăsară repede pe tastatură, iar textul apăru cu litere luminoase pe cititorul video. „Ieri l-am întâlnit pe Orson. Mi-a spus că avusese nişte necazuri cu sistemul său de autosupraveghere. Bizar. Sunt sigur că…”

Otis continuă să bată pe tastatură, dar banda luminoasă a textului se întrerupse. Surprins, îşi ridică capul şi constată bă indicatorul luminos era tot aprins; apoi, apăsă de mai multe ori pe întrerupătorul de test fără să înregistreze nici cea mai mică reacţie în procesor. Atunci, se întoarse spre centrul încăperii.

— Clavius? Video-jurnalul nu mai merge. Poţi să-mi spui dacă…

Ultimele cuvinte ale frazei fură acoperite de mugetul surd al aeratoarelor ce vomitau un curent de aer din ce în ce mai puternic. Într-o clipă, toate obiectele din încăpere fură proiectate pe pereţi în vreme ce încăperea era invadată de un zgomot de sirenă. Otis n-avu timp decât să se arunce; la pământ, pregătindu-se să înfrunte o catastrofă, dar fenomenul se termină tot atât de brusc precum începuse.

Otis se ridică şi spuse cu o voce transformată de furie:

— Clavius, poţi să-mi spui ce înseamnă asta?

Nici-un răspuns. Er. A ca şi cum tot sistemul de autosupraveghere ar fi încetat brusc să mai funcţioneze. Otis se îndreptă încruntat spre videofon şi compuse numărul de cod al agenţiei centrale; ecranul se aprinse imediat şi apăru faţa unui om tânăr şi zâmbitor.

Agenţia centrală, bună ziua. Aveţi necazuri domnule?

Otis ridică din umeri.

— Nu ştiu, dar sistemul meu de autosupraveghere nu mai răspunde la comenzi. Puteţi să-mi trimiteţi pe cineva?

Tehnicianul înregistră adresa ce apăru în colţul din stânga al ecranului şi-şi ridică ochii spre interlocutorul său.

— Vom fi acolo la ora paisprezece, domnule Otis. Vă recomand să nu vă atingeţi de nimic înainte de sosirea tehnicienilor de întreţinere. Ar putea fi periculos.

Otis clătină gânditor din cap şi întrerupse convorbirea.

Încă nu era ora paisprezece când faţa agentului de întreţinere apăru pe ecranul ce permitea vizualizarea uşii de la intrare. Otis era să ordone cu voce tare deschiderea uşii, dar îşi aminti la timp că Clavius nu putea să-l audă, aşa că se îndreptă spre sistemul manual pe care nu-l folosise niciodată de zece ani de când ocupa unitatea de locuit. În clipa următoare agentul era în cameră şi se pregătea să verifice circuitele delicate ale sistemului de autosupraveghere.

La început, Otis urmări atent munca tehnicianului, fascinat de precizia şi complexitatea operaţiilor ce se desfăşurau în faţa sa. Totuşi, pe măsură ce timpul trecea, simţi că începe să-i fie rău, ceva nedefinit, ceva ce n-ar fi crezut că e cu putinţă mai înainte. De fiecare dată când un circuit era atins de vârful vreunui instrument, Otis simţea o uşoară pişcătură în carnea sa, ca şi cum tehnicianul i-ar fi deschis propriul craniu şi ar fi acţionat asupra sistemului său nervos. O greaţă puternică îl cuprinse în clipa în care o minusculă şurubelniţă electronică pătrunse în inima procesorului central. Stăpânindu-şi un frison, se întoarse cu spatele la tehnician şi întrebă cu vocea tremurătoare:

— Ei? Aţi detectat ceva?

Tehnicianul dădu din umeri. Nu observase tulburarea lui Otis.

— Da şi nu, răspunse acesta. E bizar, dar… am impresia că ceva a fost modificat chiar în matricea programului. Sunteţi sigur că aţi respectat întru totul instrucţiunile de bază?

Otis se întoarse. Câteva broboane de transpiraţie îi apăruseră pe frunte, dar îi răspunse foarte calm tehnicianului.

— Absolut sigur. Se împlinesc doi ani de când Clavius a fost instalat în această unitate de locuit. N-am avut niciodată nici cea mai mică problemă cu el. Poate că este o interferenţă cu sistemul central?

— E posibil, murmură tehnicianul, punând la loc un circuit imprimat. Totuşi, nu văd cum s-ar fi putut produce un astfel de incident fără ca noi să fi fost avertizaţi de unitatea centrală de gestionare a programelor…

Otis îşi încruntă sprâncenele.

— Vreţi să spuneţi că sunteţi în stare să detectaţi cea mai mică anomalie a programului chiar de la agenţie?

Tehnicianul îl privi, rotunjindu-şi ochii.

— Bineînţeles, răspunse el mândru. Toate datele referitoare la fiecare matrice a programelor ce funcţionează în acest oraş sunt periodic analizate de unitatea centrală. Dacă se produce ceva anormal, noi suntem întotdeauna avertizaţi chiar înaintea utilizatorului. Ori, de data asta n-am primit niciun semnal deosebit, de la sistemul dumneavoastră de autosupraveghere. E ca şi cum el însuşi ar fi reprimat transmiterea informaţiilor către unitatea centrală.

De data asta, Otis nu mai putu să-şi ascundă ticul nervos ce făcea să-i zvâcnească buza superioară.

— Puteţi să-i faceţi să meargă pe Clavius, întrebă cu o voce impersonală?

— E rezolvat deja, răspunse tehnicianul închizând unul câte unul capacele ce protejau circuitele. Totuşi aceasta nu este decât o intervenţie provizorie ca să vă puteţi desfăşura activitatea în mod normal până mâine. Cred că în douăzeci şi patru de ore analiza datelor se va termina şi atunci vom fi în măsură să ştim ce s-a întâmplat. Agenţia va trimite o echipă ce va proceda la o examinare minuţioasă a sistemului dumneavoastră. Nu vă faceţi probleme; dacă ceva e în neregulă, se va proceda la o schimbare standard a materialului pe cheltuiala agenţiei.

Otis rămase tăcut. Absorbit de un val de gânduri contradictorii, abia îl salută pe tehnicianul a cărui siluetă dispărea în spatele uşii de la intrare. Rămas singur în încăpere, privi îndelung cofrajul de plastic în spatele căruia era adăpostită puterea enormă a lui Clavius, ale cărui mecanisme ultrasofisticate îi permiteau să vadă tot, să audă tot, să controleze tot în această unitate de locuit. De doi ani de când Clavius înlocuise sistemul arhaic, care altădată condusese problemele casnice, Otis se obişnuise atât de mult cu fantasticele performanţe ale noului său calculator, încât acum nu mai putea trăi fără el. Între ei se stabilise o relaţie ciudată, aproape un fel de simbioză. Uneori i se părea că maşina *gândea* în locul său, că-i cerceta profunzimile inconştientului său pentru a-i satisface cele mai secrete dorinţe, ca şi cum ar fi putut citi în sufletul său ca într-o carte deschisă.

În momentul acela, vocea profundă şi liniştită a maşinii răsună în cameră.

— Îmi pare rău de ce s-a întâmplat adineauri, articulă Clavius

cu gravitate. *Fiţi convins că nu se va mai întâmpla. Ştiţi, Otis, ţin mult ca să fiţi satisfăcut de serviciile mele până la capăt.*

Maşina tăcu. Otis privi perplex în faţa lui. Oare numai în închipuirea sa, sau chiar cu adevărat percepuse o intonaţie anormală în ultimele cuvinte ale lui Clavius? Ce vrusese să spună insistând atât de mult asupra dorinţei sale de a-l satisface *până la capăt?* Dând impresia că e preocupat de peisajul ce se vedea în spatele suprafeţei mari de sticlă a ferestrei, întrebă cu o voce pe care o dorea neutră:

— Poţi să-mi explici cauzele incidentului?

— Îmi pare rău, răspunse maşina, *dar pe moment mi-e imposibil. În plus, nu e sigur că sunteţi cu adevărat interesat să cunoaşteţi cauza acestei nefuncţionări; faptul de a vă transmite o astfel de informaţie ar fi, după toate probabilităţile, incompatibil cu finalizarea programului meu. Nu uitaţi, Otis, că sunt aici, cu dumneavoastră, pentru a vă satisface şi cea mai mică dorinţă.*

Otis căscase ochii mari de surprindere. Era pentru prima dată când Clavius se exprima atât de ambiguu, ca şi cum ar fi urmărit un plan misterios, cunoscut doar de el. În plus, cel puţin asta era clar, pur şi simplu refuzase să-i explice cauzele accidentului petrecut de dimineaţă. Ce avea oare de ascuns? Ca şi cum ar fi putut găsi răspunsul în spatele panourilor ce-i protejau numeroasele componente, Otis le făcu să alunece unul câte unul şi contemplă îndelung inima maşinii. Acolo, era o „conştiinţă pe care n-o înţelegea, dar care-l fascina. Ştia că în acea întretăiere de fibre pseudoneurale, o „idee“ călătorea în scopul de a-l servi pe el, Otis, singurul oaspete al acelei unităţi de locuit. Privirea îi pătrunse printre nenumăratele luminiţe ce clipeau, printre lamelele releelor, circuitele imprimate şi sutele de kilometri de fire conducătoare; urechile-i percepeau ticăitul neîncetat al întrerupătoarelor, şuieratul rolelor cu bandă magnetică, în vreme ce nasul îi era invadat de mirosul amărui de ozon degajat de izolaţie. Pentru prima dată în doi ani, Otis luă cunoştinţă despre complexitatea năucitoare a maşinii, ale cărei pulsaţii permanente transmiteau un irezistibil sentiment de „viaţă”, certitudine că o inteligenţă străină era prezentă, puternică şi imprevizibilă.

Smulgându-se cu greutate fascinaţiei pe care o exercita asupra lui extraordinarul ansamblu tehnologic al lui Clavius, se

forţă să închidă panourile şi să se îndrepte spre mijlocul încăperii. Ceva nu era-n regulă. Nu incidentul de dimineaţă îl nelinişte a, ci mai degrabă ciudata convingere că Clavius ştia despre el, Otis, chiar mai mult decât cunoştea el însuşi. Nu spusese el singur că era acolo pentru a-i satisface cea mai mică dorinţă? Dar mai întâi, ce putea să cunoască maşina din dorinţele sale intime? Otis se îndreptă nervos spre compartimentul unde îi erau aranjate obiectele personale. Trebuia să ştie dacă Clavius reparase costumul pe care avea chef să-l îmbrace în această după-amiază: ansamblul la trei nasturi ale cărui reflexe albastre se potriveau atât de bine cu primul soare de mai ce încălzea suprafaţa mare, vitrată a ferestrei.

Costumul era acolo, pe roboumeraş, gata pentru a fi îmbrăcat.

Surprins, Otis se dădu cu un pas înapoi. Deci Clavius îi devansase ordinul. Bazându-se pe deplina cunoaştere a gusturilor sale, dedusese că acel costum ar fi fost cel mai potrivit pentru după-amiază.

Şi avusese dreptate.

Otis respiră adânc şi întrebă agasat:

— Vreau costumul meu syntex. Poţi să mi-l pregăteşti, te rog?

— *Cum doriţi, Otis,* răspunse maşina. *Totuşi, ştiţi prea bine că n-aveţi nici-un chef să-l purtaţi azi.*

Încă o dată. Otis trebui să recunoască faptul că Clavius avea dreptate. Nu se gândise nici-o clipă în mod serios să îmbrace costumul syntex, şi iritarea nu făcu decât să-i crească când se observă în oglinda murală, cu costumul acela mulat pe care-l detesta, căci burta sa proeminentă era pusă în evidenţă cu cruzime.

Înfuriat pe el însuşi, Otis se instală în faţa video-jurnalului, cu intenţia de a redacta al 256-lea fragment a ceea ce el considera ca fiind opera vieţii sale: o carte interminabilă, începută cu opt ani mai devreme, ce avea ca scop descrierea efectelor deformante ale narcisismului asupra perceperii eului. Mulţumită lui Dumnezeu nu era nevoit să muncească pentru a-şi câştiga existenţa; la moartea sa, tatăl său îi lăsase suficienţi bani pentru tot restul vieţii sale, şi-şi putea petrece cea mai mare parte a timpului emiţând tot felul de teorii asupra *eului,* relaţia cu *alter-eul,* etc. Cu cât înainta mai mult în muncă, cu atât înţelegea mai

bine că această activitate perpetuă, din punct de vedere practic nu avea nici-un sens, sau, mai degrabă descoperise că cercetarea sa se apropia foarte curios chiar de obiectul cercetării. Avea o plăcere perversă – şi pur narcisistă – să scrie despre narcisism fără să se hotărască vreodată să termine, adică să publice.

Dar astăzi, scrisul nu era sursa nici unei plăceri. Recitind ultimul paragraf, Otis fu întristat de mediocritatea ideilor sale; numai fraze goale, pline de tâmpenii, a căror formulare emfatică nu făcea altceva decât să sublinieze mai bine lipsurile sale ireductibile. Disperat, aruncă o privire rapidă la dreptunghiul luminos ce clipea sus, în stânga ecranului.

Ora zece seara.

Deci îşi petrecuse toată după amiaza scriind banalităţi, combinând păreri ce nu prezentau nici cel mai mic interes, nici pentru el, nici pentru altcineva. Cu o mişcare febrilă bătu pe tastatura viedo-jurnalului pentru a consulta textele mai vechi. Dacă tot ce scrisese până acum era tot atât de mediocru?

O oră mai târziu era convins că toată munca sa nu avea nici-o valoare. O îndoială ascuţită îi pătrunsese în suflet când recitise câteva fragmente din anul precedent, apoi, pe măsură ce cobora în trecut, această îndoială se transformase într-o certitudine dureroasă; se înşelase asupra lui însuşi. În decursul tuturor anilor fusese orbit de valoarea reflecţiilor sale, confundând plăcerea de a scrie cu importanţa reală a ceea ce nici nu mai îndrăznea să numească „filosofia” sa.

Era puţin buimăcit când se ridică şi se îndreptă spre combina de toaletă. Se supuse tratamentului de noapte profund dezgustat de propria-i persoană, făcând eforturi să uite faţa aceasta ce se încăpăţâna să rămână a sa, şi a căreia piele era relaxată, calmată, de îngrijirile pe care i le acorda cu delicateţe unul dintre procesoarele lui Clavius.

— Nu mă trezi mâine, şopti cu o voce pierită. Vreau să dorm cât mai mult posibil.

— *Ştiu,* se grăbi să răspundă maşina cu o intonaţie deosebită care-l agasa pe Otis.

— Ce ştii, întrebă el brusc? Ce te-a făcut să ghiceşti că vreau să dorm fără să-ţi spun nimic?

Maşina răspunse calm.

— *Nu uitaţi că vă cunosc bine, Otis. În afară de faptul că vă*

observ în mod continuu, am acces la ceea ce scrieţi în fiecare zi. Nu mi-e foarte greu să obţin un anumit număr de informaţii despre stările dumneavoastră afective, despre dorinţele dumneavoastră intime, despre impulsurile dumneavoastră. *Chiar despre cele de care nu sunteţi conştient întotdeauna.*

Otis nu-şi putu ascunde un acces de furie.

— Vrei să spui că eşti aici ca să mă supraveghezi? Ascultă-mă bine Clavius, refuz să mă tratezi ca pe un bolnav. Dacă eşti programat să-mi satisfaci dorinţele, lasă-mi cel puţin libertatea să-ţi dau eu ordine. Începând de acum, îţi cer să te conformezi strict la ceea ce-ţi cer.

Clavius scoase un sunet ce ar fi putut fi considerat ca un suspin.

— *Trebuie să vă atrag atenţia că vă va fi foarte greu să controlaţi toate elementele ce contribuie la bunăstarea dumneavoastră în interiorul acestei unităţi de locuit. Nu sunteţi în măsură să discerneţi ceea ce este bun de ceea ce vă poate fi nefast, Otis. Nu uitaţi că am toate datele necesare pentru cea mai bună valorificare posibilă a unei întregi serii de ordine în ceea ce vă priveşte; majoritatea acestora scapă controlului dumneavoastră direct căci, repet, nici nu le conştientizaţi.*

Din ce în ce mai stingherit, Otis se aşeză pe marginea patului, punându-şi puţină ordine în gânduri, întrebă:

— Ia să vedem Clavius, eşti aici ca să-mi satisfaci dorinţele? Da, sau nu?

— *Întrutotul,* răspunse maşina fără nici-o ezitare.

— Atunci, de ce refuzi să te conformezi la ceea ce-ţi cer?

De data asta lui Clavius îi trebui mai mult timp ca să răspundă.

— *Nu-i aşa de simplu. Sunt într-adevăr programat ca să vă satisfac dorinţele. Nici nu pot să fac altfel. Dar voi, ăştia, fiinţele umane sunteţi un sistem foarte complex de dorinţe, de contradicţii, de refulări, de diverse impulsuri pe care vă este imposibil „să le satisfaceţi în acelaşi timp. Rolul meu constă în a face trierea între aceste date diverse, să resping dorinţele superficiale ca să nu mai ţin cont decât de ceea ce numesc dorinţe majore. Vedeţi, Otis, dacă mi-aţi cere să vă îndeplinesc o dorinţă superficială, oricare-ar fi, fără ca să ştiţi, în contradicţie cu dorinţele dumneavoastră majore, aş fi obligat să nu execut acel ordin. Nu pot face altfel decât să mă supun la ceea ce am*

învăţat să recunosc drept dorinţele dumneavoastră majore.

Otis nu mai ştia ce să răspundă. Descoperea pentru prima dată că relaţia sa cu Clavius – pe care o considerase ca „mergând de la sine“ – era mult mai complexă decât îl lăsaseră vreodată să înţeleagă tehnicienii agenţiei centrale. S-ar fi gândit el vreodată că maşina putea să facă deosebire între miile de impulsuri ce-i determinau comportamentul de fiinţă vie pentru a nu reţine decât pe cele care-i exprimau o dorinţă majoră? Această descoperire avea ceva înspăimântător, căci, de acum înainte ştia că nimic nu-l va mai despărţi de ceea ce de-a lungul anilor învăţase să dispreţuiască, acel lucru care exista în adâncul sufletului său, care-i constituia urzeala şi care nu era altceva decât *eul* său nestăpânit, împotriva căruia nu putea să acţioneze.

Poate tocmai pentru a scăpa de profundul dezgust faţă de el însuşi închise ochii şi se cufundă într-un somn fără vise.

*

Otis se trezi tremurând. Curentul de aer îngheţat îl biciuise din plin în timp ce încercase să-şi protejeze corpul în pătura homeostatică ce era întinsă pe pat. Degeaba. Frigul era prezent, viu şi mişcător.

Ceva nu era în regulă. Brusc, privi temperatura afişată cu cifre luminoase pe carcasa ceasului său de mână şi icni de surprindere constatând că în cameră domnea un frig de zece grade sub zero. Imediat sări din pat şi-i urlă lui Clavius:

— Ce se petrece aici? De ce e aşa de frig?

Nici-un răspuns.

Secundele trecură şi calculatorul nu manifestă niciun semn de activitate, ca şi cum n-ar fi auzit întrebarea.

Otis înaintă un pas.

— Clavius, aprinde lumina, ordonă sec!

În ciuda frigului, broboane de sudoare îi apăruseră la tâmple.

Tot niciun răspuns. O teamă acidă îl luă de gât. Nu se punea problema de a studia cauza acelei linişti. Pe moment, ceea ce conta era de a se apăra de frigul înspăimântător ce cuprinsese apartamentul.

Se repezi la dulapul din perete în care avea hainele. Panoul era perfect neted şi în întunericul total era imposibil să repereze minuscula pastilă digitală ce comanda deschiderea manuală. Fără prea mare speranţă, Otis i se adresă lui Clavius.

— Deschide dulapul lateral dreapta. Trebuie să-mi iau hainele.

După cum se aştepta, calculatorul rămase mut. Stăpânindu-şi nerăbdarea ce făcea să-i tremure degetele, Otis pipăi febril pe panou în speranţa de a localiza pastila de deschidere. În sfârşit, după câteva minute interminabile, arătătorul său reperă dreptunghiul minuscul pe care apăsă de mai multe ori.

Panoul refuză să se deschidă.

De data asta, Otis era pe punctul să fie cuprins de panică, căci dacă panoul rămânea blocat, era pentru că *ceva* se opunea solicitărilor manuale care, în mod normal, comandau direct dispozitivul de deschidere. De fiecare dacă când apăsa pe buton se auzea un sfârâit ca şi cum un scurtcircuit imobiliza micul motor electric ce deservea fălcile broaştei. Otis îşi aminti brusc că Clavius nu comanda numai dispozitivul automat, ci avea acces şi la sistemul manual, pentru că şi într-un caz şi în altul, acelaşi motor acţiona mecanismul. Iar dacă dintr-un motiv necunoscut Clavius nu funcţiona, uşa refuza să se deschidă.

Făcând eforturi să se calmeze puţin, Otis se întoarse spre cameră. Trebuia să acţioneze metodic. Mai întâi, să găsească lanterna de buzunar care trebuia să fie pe undeva prin noptieră. Din fericire, nici-un sistem electronic nu comanda deschiderea acesteia şi găsi cu uşurinţă lanterna în fundul sertarului. Cu un gest sigur şi-o fixă pe piept cu o bandă adezivă al cărei material se lipea perfect de ţesătura pijamalei sale.

Trase adânc aer în piept şi gândi câteva secunde. Trebuia cu orice preţ să spargă uşa dulapului. Panourile erau din plastic tare, dar n-ar fi rezistat la lovituri repetate, cu condiţia să găsească vreun instrument cu care s-o facă. Făcu rapid înconjurul camerei. Singurul obiect care la nevoie putea să facă oficiul de berbec era piciorul lampadarului mare de bronz ce împodobea centrul camerei.

Începuse deja să smulgă firele electrice când, deodată, o idee îi trecu prin minte. Cum de putuse fi atât de prost? De ce se lăsase cuprins de un început de panică când soluţia era atât de la îndemână? Lăsând lampadarul, se repezi la fereastră. Era simplu ca bună ziua. Era suficient s-o deschidă şi căldura nopţii de mai ar fi pătruns în cameră şi situaţia ar fi revenit rapid la normal.

Totuşi, în clipa în care degetele sale se apropiară de butonul ce comanda deschiderea manuală, o îndoială înspăimântătoare

îl cuprinse. Şi dacă, la fel ca dulapul fereastra refuza să se deschidă? Apăsă febril de mai multe ori pe dreptunghiul digital, dar deja ghicise răspunsul.

Fereastra nu se mişcă niciun milimetru. Otis se dădu înapoi până când întreaga suprafaţă vitrată fu cuprinsă de fasciculul lanternei. Era inutil să încerce să spargă geamul căci era blindat împotriva gloanţelor; în plus, storurile exterioare erau coborâte şi nici nu se punea problema să speri să spargi blindajul gros de oţel care le proteja.

Frigul devenea din ce în ce mai insuportabil. Otis îşi privi ceasul. Temperatura se stabilizase la minus doisprezece grade. Dacă nu făcea imediat ceva, urma să moară pur şi simplu ca un animal în capcană. Se repezi la pat şi se înfăşură în cuvertura homeostatică. Lipsită de sistemul să de reglare termică, aceasta nu reprezenta decât o slabă protecţie împotriva frigului, dar era mai bine totuşi decât nimic. Aşezat pe jos, Otis se concentră ca să analizeze mai bine situaţia.

Clavius era scos din funcţiune. Pana care apăruse de dimineaţă se agravase probabil şi tot sistemul era acum sub influenţa unor perturbaţii mai periculoase decât o oprire totală, căci curentul de aer rece care ieşea din aerisitoare era o consecinţă directă a lui Clavius. Acesta continua să funcţioneze, dar părea că înnebunise de tot. Cel mai rău era că acesta comanda toate deschiderile unităţii de locuit şi, că, după toate probabilităţile, acestea refuzau să se deschidă.

Ca să fie cu conştiinţa împăcată, Otis se ridică şi străbătu rapid salonul până la uşa de la intrare. După cum se aşteptase, aceasta rămăsese ermetic închisă şi nu era nici-o posibilitate de acţionare a dispozitivului manual de deschidere. Aceeaşi situaţie şi pentru ferestre şi pentru intrarea de serviciu. Totuşi, trebuia neapărat să facă ceva căci, cu fiecare secundă, Otis îşi simţea corpul slăbindu-i sub muşcătura frigului.

Se întoarse în dormitor şi apucă lampa grea de bronz pe care o abandonase pe jos. Aceasta era lungă de aproximativ un metru şi fiecare dintre cele trei picioare era subţire şi destul de ascuţit la capăt. Avea deci la dispoziţie un instrument redutabil, un adevărat berbec ce-i va permite să spargă dulapul.

Se îndreptă grăbit spre şifonier. La a treia lovitură, plasticul gemu prelung când unul dintre picioarele lămpii pătrunse adânc în perete. În clipa următoare, apăsând cu toată puterea pe

coloana de bronz, Otis făcu să sară panoul ce-l atinse periculos înainte de a se izbi de sol.

Otis zâmbi schimonosit. Cel puţin pe moment scăpase. Îşi îmbrăcă neîndemânatic hainele de iarnă şi, pe deasupra, îşi puse combinezonul pentru înaltă altitudine, destinat să-l apere de asprimea frigului polar ce domnea la peste trei mii de metri.

Asigurat acum cu privire la soarta sa, se întoarse cu spatele la dulap pentru a se întoarce în camera sa când, cu coada ochiului, văzu un obiect metalic strălucind în lumina lanternei. Sări într-o parte, dar simţi o durere la şoldul stâng.

Se ridică strângând din dinţi. Ceva, un fel de proiectil, îl lovise în picior. Măturând podeaua cu lanterna, zări o limbă lungă de pantofi din metal, al cărei mâner subţire tăiase mocheta. Împins de un presentiment, Otis se întoarse brusc. Holbă ochii, nevenindu-i să creadă creadă ceea ce văzu, atunci când lanterna lumină şifonierul.

Roboumeraşul era acolo, în faţa lui, agitându-şi cu supleţe organele de metal, în mod normal destinate trierii şi păstrării hainelor. Dintr-o dată înţelese să el aruncase limba de pantofi în direcţia lui. Deja, acum roboumeraşul culegea de pe jos o cizmă grea cu unul din tentacule, gata să lanseze un al doilea proiectil.

Cizma se ridică în aer, dar Otis o evită cu uşurinţă aruncându-se pe-o parte. Roboumeraşul părea că ocheşte bine, dar arunca fără forţă. Limba de pantofi nu-l lovise pe Otis decât pentru că o zărise prea târziu ca să se mai ferească.

Fără să ne mai gândească, luă lampa de bronz şi o aruncă cu toată puterea spre roboumeraş. Acesta scârţâi pe şine şi se prăbuşi greoi, antrenând în cădere o cantitate uriaşă de haine. În clipa următoare zăcea nemişcat în fundul dulapului.

Otis se întoarse în cameră cu inima bătându-i de două ori mai repede şi se aşeză pe marginea patului să-şi recapete calmul.

În venea greu să creadă că ceea ce se întâmplase era adevărat. Că termostatul şi dispozitivul de deschidere a uşilor se dereglaseră, mai treacă meargă. Era foarte posibil ca aceste incidente pasive să fie din cauza penei lui Clavius. Dar ca roboumeraşul să aibă dintr-o dată mişcări autonome şi să arunce cu obiecte spre el, asta nu mai era admisibil, căci, fusese atacat în mod deliberat. Întrucât roboumeraşul era sub controlul direct al calculatorului, trebuia să se accepte faptul că Clavius era singurul responsabil al acestui accident.

Şi de-acum, dacă ipoteza sa era corectă, situaţia sa era gravă, ba chiar disperată. Dacă Clavius căuta în mod deliberat să-l rănească – ba poate chiar mai rău, să-l omoare – Otis chibzui că nu putea face mare brânză ca să se apere, căci, calculatorul controla tot sau aproape tot în apartament; de la funcţiile de întreţinere până la admisia acrului, nimic nu-i scăpa.

Trebuia să-l deconecteze cu orice preţ. Cu încetineală, Otis îşi apropie mâna de panou şi-l mişcă abia cu un milimetru înainte de a cădea răsturnat pe jos urlând de durere.

Primise o descărcare electrică de o violenţă neobişnuită. Leşinat pe jumătate din cauza şocului, Otis se aşeză în patru labe şi căută să-şi tragă sufletul. După o vreme, reuşi să se ridice şi îndreptă fasciculul de lumină spre Clavius. Începând din acest moment calculatorul trebuia considerat ca un duşman de moarte. Dovada fusese făcută. Întregul ansamblu de circuite şi procesoare electronice, pe care Otis îl considerate întotdeauna ca pe un fel de tovarăş supus şi devotat, era acum un ucigaş puternic, care căuta prin toate mijloacele să-l elimine. Gândul acesta îl făcu să urle de furie.

— Ce te-a apucat? îţi ordin să deschizi imediat uşile. Vreau să ies de-aici.

În loc de orice răspuns, de la Clavius se auzi un bâzâit neregulat, dovada că era pe cale să transmită un ordin la unul din perifericele sale.

Otis tresări, aşteptându-se la orice. Pericolul putea veni de oriunde, din aerul pe care-l respira şi de la orice aparat menajer. Amintindu-şi că era dezarmat, Otis se repezi spre camera sa, cu intenţia de a lua lampa de bronz.

Prea târziu.

În faţa lui, la mai puţin de doi metri, autocurăţitorul, cu părţile cromate strălucindu-i sub fascicolul lanternei, îi bara calea. Iar de data asta era vorba de un adversar mult mai periculos decât roboumeraşul. Otis nu-l văzuse nici măcar o singură dată încovoindu-se sub greutate când mutase mobile grele de peste trei sute de kilograme cu ajutorul cleştilor săi; nu-l văzuse niciodată greşindu-şi ţinta, atunci când era vorba să cureţe o pată pe plafonul înalt de câţiva metri. Autocurăţitorul era o maşină zveltă şi puternică totodată, şi pe Otis îl trecură frisoane numai gândindu-se la ceea ce-i putea face. La marginea disperării, i se adresă lui Clavius cu o voce pe care şi-o dori

calmă.

— Ordonă-i imediat autocurăţitorului să-şi reia adăpostul mural, mă auzi? îţi dau un minut ca să te supui.

Minutul se scurse, dar maşina rămase tot acolo, nemişcată, în pragul uşii. Părea că-şi studiază adversarul, aşa cum Otis îl văzuse că face de zeci de ori înainte de a înlătura un păianjen, sau a pată de grăsime de pe podea. Deşi nu se zărea nimic pe întreaga suprafaţă cilindrică, puţin mai lungă de un metru, Otis era singur că autocurăţitorul îi stabilea coordonatele, pentru a-l intercepta cu tentaculele sale lungi de metal, pe care le păstra retrase în interior.

Gândise corect.

O secundă mai târziu, Otis zări un tentacul scânteietor ce ţâşni din cilindru şi izbi zidul, din spatele său cu o viteză incredibilă. N-avusese timp decât să se arunce pe-o parte, în clipa în care cârligul îi trecuse zbârnâind pe lângă gât. O privire rapidă îl informă asupra violenţei impactului. Peretele fusese efectiv găurit din cauza şocului şi, retrăgându-se, cleştele smulsese o bună parte din tencuială.

Pe Otis îi trecură frisoane gândindu-se la ce i s-ar fi întâmplat dacă ar fi rămas pe traiectoria tentaculului. Dar nu era vreme de supoziţii, căci autocurăţitorul pregătea deja alt atac. Unul dintre braţele sale se desfăşurase şi înainta inexorabil spre dulapul greu de stejar ce împodobea salonul. Cu o precizie neaşteptată, unul din cleşti se fixă de cornişă în vreme ce braţul începu să se replieze, antrenând dulapul într-o cădere singură. Otis înţelese îngrozit că dacă nu se mişca, mobila urma să cadă peste el şi să-l strivească ca pe o insectă nenorocită.

Sări înainte. Într-un zgomot asurzitor mobila enormă îi atinse ceafa şi se sparse efectiv pe podea. Pereţii dulapului cedaseră la şoc şi acum, o grămadă de obiecte de toate felurile zăceau împrăştiate pe jos. Iar printre ele, chiar sub lumina lanternei, Otis zări un revolver. Nu-i trebui mai mult de o jumătate de secundă ca să evalueze situaţia. Autocurăţitorul era ocupat să-şi scoată braţul prins sub dulap, ceea ce-i lăsa destul timp ca să ia arma ce zăcea pe jos, cam la un metru de el. Sărind peste resturile dulapului spintecat, Otis înhaţă revolverul cu mâna dreaptă, şi se grăbi să urce cât mai repede cu putinţă cele câteva trepte ce duceau la mezanin. Când ajunse pe platformă, se opri câteva secunde ca să-şi tragă sufletul.

Din locul în care se afla acum, domina salonul, iar balustrada de sticlă încasabilă îl proteja de impactul direct al tentaculelor teribile ale autocurăţitorului. Rămânea scara. Şeniletele teribilei maşini o puteau urca fără dificultate, aşa că, trebuia cu orice preţ să găsească un mijloc de a-i bara calea. Privi în jurul său, dar platforma mezaninului nu conţinea decât câteva tablouri de proastă calitate, pe care Otis le pictase în clipele sale de plictiseală. Iar în colţ, sub şevalet, nu erau decât două, trei, borcane cu vopsea, ce nu puteau reprezenta decât o armă derizorie.

Vopseaua!

Otis se repezi brusc la şevalet, şi-şi îndreptă lampa spre borcanele de culori diferite, care erau înghesuite unele peste altele.

Îi venise o idee.

Pentru a folosi diferitele prafuri de vopsea, trebuia să le amestece cu un ulei dens şi deosebit de vâscos, ce se găsea în imensul borcan de sticlă, al cărui capac încerca să-l deşurubeze.

Trebuia să acţioneze repede căci, autocurăţitorul reuşise să se elibereze şi acum se îndrepta încet spre scară. Într-o secundă, cel mult două, va ataca prima treaptă. Otis reuşi să scoată capacul şi fără să piardă nici-o clipă se repezi spre scară. Având grijă să ochească cât mai bine, stropi abundent fiecare treaptă ca lichidul dens, transparent, până când nici-o picătură nu mai rămase pe fundul borcanului. Apoi, se retrase în spatele balustradei să observe scena.

Planul se derula exact aşa cum îl prevăzuse.

În momentul în care maşina începuse să urce prima treaptă de sticlă pietrificată, un strat gros de ulei acoperea deja jumătate din trepte. În clipa următoare, şeniletele de cauciuc, în loc să muşte din suprafaţa uscată, patinau febril pe treptele alunecoase, ce reprezentau de-acum un obstacol de netrecut.

Otis suspină uşurat. Câştigase un răgaz de câteva minute, până când Clavius găsea altă soluţie ca să-l doboare. Înaintă până în mijlocul mezaninului, şi cercetă cu atenţie locul la lumina lanternei. Avu o strângere de inimă când constată că intensitatea fasciculului de lumină scăzuse considerabil. Dar nu făcea imediat ceva, cel mult într-o jumătate de oră va rămâne complet în beznă, la bunul plac al duşmanului său.

Se aplecă peste balustradă ca să verifice dacă autocurăţitorul

era tot în imposibilitatea de a-i face probleme. Maşina era tot împotmolită în ulei, încăpăţânându-se să încerce o ascensiune imposibilă pe patinoar. Otis pipăi pistoletul pe care şi-l vârâse în buzunar, iar pe buze îi apăru o urmă de zâmbet.

În minte începuse să-i apară un început de plan. Se aplecă înainte ca să vadă mai bine, concentrând fasciculul de lumină asupra blocului impunător al lui Clavius, ce se găsea la cinci sau şase metri. Desigur că nu se punea problema să lovească calculatorul nici măcar cu pistoletul, căci gloanţele n-ar fi avut nici-un efect asupra blindajului gros ce proteja circuitele. În schimb, de acolo de unde se găsea, putea să ochească uşor cutia electrică de distribuţie ce se găsea chiar sub plafon, exact în faţa lui. Dacă reuşea să taie cablul, ar întrerupe comunicaţia cu Clavius şi s-ar face lumină în apartament.

Sau cel puţin aşa îndrăznea să spere.

Dintr-o privire se asigură că pistoletul era încărcat. Apoi, fixă fasciculul lanternei pe cutia de distribuţie. Era important să ochească corect, căci dacă glonţul devia cu un centimetru mai jos, ar fi retezat cablul de alimentare generală şi ar fi fost definitiv lipsit de lumină, fără ca Clavius să fie în vreun fel afectat, întrucât acesta îşi lua energia direct din reţeaua subterană. Numai şi numai cutia de comandă trebuia distrusă cu orice preţ.

Otis se întinse pe jos şi-şi opri respiraţia. Altădată fusese campion la tirul cu pistolul dar, niciodată nu-şi demonstrase talentul în astfel de condiţii. Mai ales că viaţa sa depindea acum de precizia tirului.

Lovitura plecă, asurzitoare. Un fulger izbucni în fundul camerei, iar în clipa următoare, o lumină orbitoare inundă apartamentul.

Reuşise.

Otis se ridică tremurând de emoţie. O linişte necunoscută îl pătrunse, relaxându-i muşchii şi nervii. *„Unui om pe lumină îi e de două ori mai puţină frică decât unui om în beznă“* îşi spuse, punându-şi la loc pistolul în buzunarul combinezonului.

Combinezonul!

De-a lungul nesfârşitelor minute precedente, absorbit de luptă, uitase complet că trebuise să îmbrace combinezonul de mare altitudine ca să lupte contra frigului. Ori acum, descoperise că transpira cu broboane mari, şi nici-un pic de

abur nu-i mai ieşea din gură. Neliniştit îşi privi ceasul.

Peste douăzeci şi cinci de grade deasupra lui zero. Înţelegând că atacul prin frig eşuase, Clavius se hotărâse să-şi schimbe tactica. Iată că acum încerca să-l coacă ca pe un rac. Iar tehnica aceasta era mult mai periculoasă ca precedenta, căci, teoretic, aerisitoarele puteau să furnizeze căldură de peste cincizeci de grade.

Atmosfera devenise deja insuportabilă. Chiar dacă nu-i făcea plăcere să-şi dezbrace hainele, ce reprezentau o protecţie eficace la şocuri, Otis trebui să se resemneze şi să se dezbrace. În clipa următoare era în pijama, încercând să facă o gaură în buzunarul drept pentru a putea să bage ţeava pistoletului.

Deodată, când se aştepta mai puţin, neprevăzutul se produse.

Vocea lui Clavius se auzi gravă şi implacabilă.

— Nu fiţi ridicol, Otis, spuse maşina pe un ton de reproş. *Nu încercaţi să vă opuneţi derulării normale a programului. N-o să reuşiţi.*

Otis sări în picioare. Nu-i venea să-şi creadă urechilor, aşa că întrebă aproape urlând:

— Clavius! Sunt aici, la mezanin. Mă auzi?

Maşina răspunse imediat.

— Desigur, vă aud şi vă văd perfect.

Deja era un progres. Dacă reuşea să stabilească un dialog logic cu maşina, poate că reușea să înţeleagă ce se întâmplase.

— Spune-mi, se forţă să întrebe cu vocea calmă, e totul în regulă?

— *Perfect,* răspunse maşina. *Toate procesoarele mele funcţionează, fără nici-o defecţiune, excepţie făcând sistemul de distribuţie a luminii care a fost deteriorat.*

Otis îşi înăbuşi un râs dureros. Dialogul acesta era grotesc. Totuşi, era absolut necesar să continue să vorbească pentru a câştiga cât mai mult timp cu putinţă.

— Eşti sigur că totul funcţionează normal?

De data asta Clavius păru agasat.

— Nu puneţi de două ori aceeaşi întrebare. Vă asigur că nu aveţi nici-un motiv să vă neliniştiţi în ceea ce mă priveşte. Programele mele sunt în curs de derulare de la ora zero din noaptea asta iar desfăşurarea lor nu este afectată decât de probleme minore ce vor fi rezolvate cu rapiditate.

Otis străbătea camera în lung şi-n lat. Clavius era în mod

vizibil dereglat. Trebuia încercat în continuare să fie păcălit. Îl întrebă pe un ton indiferent, total detaşat:

— Spune-mi, nu ţi se pare că e cam cald aici?

— *Vă informez că temperatura este de treizeci şi cinci de grade şi şase zecimi,* răspunde Clavius calm.

Făcând eforturi să-şi păstreze calmul, Otis continuă:

— Şi nu crezi c-ar trebui s-o aduci la şaptesprezece grade ca de obicei?

Răspunsul veni implacabil.

— *Imposibil Otis. Cererea aceasta nu este compatibilă cu instrucţiunile programului. Temperatura va continua să crească până la maxim.*

De data asta, Otis nu mai putu să-şi stăpânească furia.

— Dar de ce program tot vorbeşti? Poţi să-mi explici ce înseamnă asta?

— *Îmi pare rău, replică Clavius, dar nu pot să răspund la această întrebare. Ar fi o gravă greşeală ce ar putea compromite tot programul.*

— Criminalule, explodă Otis pierzându-şi orice control! îţi dai seama c-o să mă omori? îţi ordon să întrerupi imediat acest aşa zis program.

— *Credeţi-mă Otis, sunt profund dezolat, dar nu-mi stă în putere să întrerup programul. V-am spus că nu pot să acţionez altfel decât să mă supun instrucţiunilor.*

— Dar care-s instrucţiunile, întrebă Otis disperat?

— *Le veţi descoperi cu siguranţă singur. Sunt dezolat, Otis, dar voi întrerupe dialogul nostru. Nu mai puneţi întrebări căci n-o să vă mai pot răspunde.*

— Aşteaptă, urlă Otis! Eu sunt cel care dau ordine aici. Mă auzi?

Nici-un răspuns. Otis strigă de mai multe ori, dar maşina părea că se zidise într-o linişte definitivă. Gel mai neliniştitor lucru era că temperatura continua să crească în mod implacabil. Dacă nu găsea imediat un mijloc de întrerupere a procesului, în cel mult o jumătate de oră era mort.

Se întoarse spre scară. Mai întâi, trebuia să plece de-aici. Dacă s-ar fi putut strecura până la blocul de climatizare, ar fi putut distruge mecanismul acestuia. Dar, pentru aceasta trebuia să străbată salonul şi să meargă până în vestibul, ceea ce nu era chiar aşa de uşor, căci autocurăţitorul era tot acolo,

barând singura cale de acces spre blocul de climatizare. Dacă maşina nu putea să urce scara, în schimb l-ar urmări imediat în salon, gata să-l zdrobească în braţele sale de metal. Trebuia deci să găsească un mijloc ca s-o neutralizeze definitiv.

Otis se mai uită o dată în jurul lui. În afara borcanelor de ulei şi de vopsea, mezaninul nu mai conţinea decât trei pânze, dintre care una era fixată pe perete.

Deodată, o sclipire îi trecu prin ochi. Poate că soluţia era acolo, în spatele tabloului.

Din două salturi se apropie de cadru şi, dintr-o singură mişcare, îl smulse din perete. Imediat degetele apucară un dreptunghi de metal, lung de zece centimetri, ce era fixat pe partea interioară a cadrului. Era o masă magnetică ce permitea agăţarea fără dificultate a tablourilor în orice loc de pe pereţii metalici ai apartamentului. Otis aruncă de mai multe ori magnetul în sus şi-l prinse în căuşul palmei înainte de-a se îndrepta din nou spre scări.

Ideea sa era simplă. Dacă reuşea să fixeze masa magnetică pe partea laterală a autocurăţitorului, i-ar fi perturbat grav componentele electronice şi îndeosebi memoria. Îşi aminti că reprezentantul agenţiei centrale de aparate de uz casnic îi recomandase insistent să nu expună niciodată autocurăţitorul unui câmp magnetic prelungit, acesta având drept consecinţă perturbarea gravă a funcţionării aparatului.

Otis se apropie tiptil de prima treaptă. Doi metri mai jos, maşina continua să fie împotmolită în ulei, şi făcea eforturi disperate să găsească o priză, ceea ce i-ar fi permis să se caţere spre mezanin. Otis observă cu atenţie Cilindrul lung de metal, amintindu-şi că microprocesorul era instalat la extremitatea aparatului, chiar sub carcasa frontală. Deci, acolo trebuia să fixeze magnetul, sperând ca efectele perturbatoare să nu întârzie prea mult, căci tentaculele deosebit de suple ale maşinii ar fi putut să se descotorosească de periculosul obiect.

Strângând ochii, Otis îşi evaluă şansele. Erau minime. Întrucât nu dispunea decât de un singur magnet, nu-şi putea permite să rateze ţinta. Ridică încet braţul drept, dar, în ultima clipă se răzgândi să mai arunce obiectul.

Chiar la timp.

Se trânti pe-o parte. Tentaculul îl atinse la piept, iar unul dintre cleşti îi sfâşie ţesătura pijamalei, chiar deasupra gleznei

şi-i zgârie adânc carnea.

Otis trase o înjurătură. O durere puternică îi urcă de-a lungul piciorului care, în chip miraculos scăpase colţilor de metal. Sângele curgea, dar Otis nu crezu ca rana să fie atât de adâncă încât să fi atins vreo arteră. Sfâşie repede o bucată de pijama şi îşi încropi un bandaj, apoi se aşeză să gândească.

Nu dispunea de timpul necesar ca să ochească corect.

Abia ar fi reuşit să localizeze ţinta, şi maşina i-ar fi trimis deja un tentacul ucigător. Şi poate că n-ar fi avut întotdeauna reflexul să-l evite la timp. Trebuia deci să găsească altceva.

Întorcându-se la dreapta, zări şevaletul. Brusc, o nouă idee îi trecu prin minte. Întrucât nu se punea problema să ajungă la autocurăţitor, trebuia să-l atragă la el. Pentru aceasta era suficient să ofere o priză solidă tentaculelor acestuia, ca să-i permită să se caţere până în susul scării. Întrucât maşina nu dispunea decât de două braţe de metal, n-ar fi putut lansa nici-un atac înainte de a fi ajuns pe platformă.

Planul părea riscant, dar, în situaţia în care se găsea, era cel mai bun lucru care-i mai rămânea de făcut. Şchiopătând uşor, luă şevaletul şi-l puse de-a latul setării, având grijă să-i înţepenească cele două extremităţi de marginile balustradei de sticlă.

În clipa următoare, Otis văzu cele două tentacule fixându-se pe cadru. Autocurăţitorul îşi asigură priza, apoi încet, începu să urce scările.

Otis n-avea la dispoziţie decât foarte puţin timp. Strânse puternic magnetul în mâna dreaptă. Era absolut necesar să-l fixeze pe laterala maşinii înainte ca aceasta să-şi elibereze tentaculele. O secundă în plus şi n-ar mai fi avut nici-o şansă să scape.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, observă ascensiunea lentă a autocurăţitorului.

Nu mai avea decât un metru.

Auzea deja bâzâitul microstabilizatoarelor.

Cincizeci de centimetri.

Botul metalic era aproape la nivelul său. Otis îşi opri respiraţia, având toţi muşchii încordaţi.

Zece centimetri…

Braţul său drept se destinse fulgerător, ducând magnetul spre carcasa frontală. Dintr-o mişcare, Otis lipi bucata de metal pe

autocurăţitor şi se retrase cât putu de repede în fundul mezaninului.

Abia controlându-şi teama ce-i strângea ceafa, Otis constată că maşina continua să funcţioneze ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Îşi eliberase deja tentaculele, şi iată că acum se pregătea să-l localizeze înainte de a-i străpunge ţeasta, sau de a i-o zdrobi cu cleştii de metal. Închise ochii, aşteptând lovitura fatală, sperând că moartea îi va fi rapidă.

Dar nu se petrecu nimic.

Deschizând ochii, Otis înţelese, cu o imensă uşurare, că planul său reuşise. Autocurăţitorul era nemişcat, în vreme ce scârţâieli groaznice se auzeau din măruntaiele sale, ca şi cum delicatele mecanisme ar fi fost complet dereglate. Numai capătul unui cleşte se deschidea şi se închidea la intervale regulate, bătând aerul într-un fel atât de grotesc încât Otis nu-şi putu reţine un râs nervos.

Se ridică şi ocoli prudent maşina ce zăcea pe jos. Obţinuse o victorie considerabilă, căci de-acum încolo Clavius nu mai dispunea de nici-o maşină capabilă să reprezinte o ameninţare serioasă. Acum, era uşor de tot să ajungă la blocul de climatizare.

O durere ascuţită îi trecu prin piciorul stâng în clipa în care îl puse pe podea. Rana îl durea, şi se gândi că un tampon cu apă rece ar fi putut să-i aline durerea.

Dintr-odată, datorită acestei idei banale, îşi dădu seama cât îi era de sete. O sete teribilă. Dacă acest duel ciudat urma să se prelungească, *trebuie* să găsească apă.

Dar, mai întâi, climatizarea. Luându-şi o grămadă de precauţii, coborî scările una câte una, ca un alpinist când traversează un gheţar. Câteva clipe mai târziu era din nou în salon.

Căldura devenise insuportabilă. Termometrul arăta că temperatura depăşise cincizeci şi şase de grade. În zece minute urma să atingă maximul şi atunci…

Trebuia să acţioneze repede. Otis traversă salonul, aruncând o privire plină de mânie în direcţia lui Clavius. Dacă va scăpa vreodată, o să-l facă să plătească scump orele pe care le trăise. Apoi, îşi reveni, gândindu-se că era grotesc să nutrească astfel de sentimente faţă de o maşină, oricât de sofisticată ar fi fost ea.

Deodată, trecând peste dulapul spart, un obiect îi atrase atenţia. Zărise patul puştii de tir. În mod sigur, aceasta era mai eficace decât pistoletul. Aproape c-o smulse din talmeş-balmeşul ce era pe jos şi, după ce luă şi cartuşiera, se îndreptă spre aparatul de climatizare.

Cutia de distribuţie era acolo, la doi metri în faţa lui. Otis nu mai îndrăzni să înainteze, de teamă să nu-l lovească ţăndările provocate de impactul cu gloanţele. Îşi şterse cu braţul fruntea umedă de sudoare. Ţinta era uşor de lovit, dar nu avea decât foarte puţin timp. Deja i se învârtea capul şi auzea sunete ciudate în urechi.

Mâna dreaptă acţionă levierul chiulasei carabinei. Cu o îndemânare datorată unui antrenament îndelungat – îşi aminti numeroasele după-amieze petrecute în poligonul de tir – Otis introduse cartuş pe ţeavă. Duse arma la umăr, îşi lipi obrazul de patul tocit şi ochi îndelung centrul cutiei de distribuţie. Un zâmbet fioros îi apăru pe buze în clipa în care apăsă pe trăgaci. Cunoştea efectul unui astfel de glonţ învelit în oţel, propulsat cu nouă sute de metri pe secundă spre ţintă.

O explozie asurzitoare, urmată de un scârţâit ciudat.

Asta fu tot.

Otis deschise ochii. În locul cutiei, nu mai era decât o gaură oarbă din care ieşeau firişoare subţiri de fum albastru. Îşi înălţă capul spre cel mai apropiat aerisitor şi constată uşurat că foiţa martor pusă în faţa grilelor nu mai flutura. Maşina infernală de climatizare nu mai funcţiona.

Suspinând adânc, Otis înaintă spre centrul camerei şi se aşeză pe marginea dulapului spart, în faţa lui Clavius. Cum acesta putea să vadă şi să audă tot, nu putea rămâne insensibil la noua înfrângere pe care o suferise. Poate că până la urmă înţelegea că lupta aceasta fără sens va fi în dezavantajul său şi că, logic gândind, ar fi fost mai bine să abandoneze imediat. Umplându-şi plămânii de aer încă supraîncălzit, Otis strigă cu o voce tăioasă:

— Asta să-ţi fie învăţătură de minte, Clavius. Nu mai ai nici-un mijloc să mă ataci. Şi fii convins că n-o să-mi pun niciun picior în bucătărie; nu vreau să fiu tăiat rondele de vreunul din cuţitele tale. Deschide imediat uşile, şi eu…

Se opri brusc. Se auzea un zgomot neliniştitor, chiar la nivelul podelei. Otis se ridică brusc, ţinând carabina în mână, căutând

să localizeze provenienţa a ceea ce semăna cu un şuierat lung şi modulat.

Nu văzu nimic.

Ocoli camera încet, fără să detecteze nici cea mai mică anomalie, nici cea mai mică mişcare. Totuşi, şuieratul continua, semănând cu un jet de vapori sub presiune.

Otis se-ntoarse în centrul camerei. Simţind un nod în stomac din cauza neliniştii, se pregătea să-l întrebe pe Clavius când brusc, o uşoară mâncărime îi gâdilă nările.

Strănută…

…şi se repezi spre camera sa.

Dintr-odată înţelese ceea ce se întâmpla. Clavius hotărâse să-l înăbuşe cu un gaz insecticid ce ieşea din nişte găurele mascate la nivelul podelei. Nu realizase imediat provenienţa sunetului, căci părăsea întotdeauna apartamentul pentru mai multe ore atunci când Clavius dezinfecta.

Acum însă, el era insecta ce urma să moară asfixiată de gazul toxic. Căută febril să astupe găurile cu ajutorul hainelor, dar în zadar; gazul continua să treacă prin ţesături. În plus, Otis observă cu disperare că minusculele orificii înconjurau tot apartamentul. Chiar dacă ar fi găsit o hârtie adezivă suficient de rezistentă, n-ar fi avut niciodată timp să astupe miile de găurele din care ieşea gazul mortal.

Ar fi murit cu mult înainte.

Deja ochii îi erau înecaţi de lacrimi fierbinţi. Scoţând un geamăt puternic de furie neputincioasă. Otis reveni în salon şi luă carabina. Trebuia să spargă geamurile, chiar dacă erau invulnerabile la gloanţe obişnuite. Dar, puşca sa era una dintre cele mai puternice din lume, n-avea nimic comun cu armele obişnuite.

Se apropie cât mai mult de suprafaţa mare vitrată. La dracu’ cu cioburile de sticlă, dacă glonţul reuşea să străpungă fereastra. Se întinse pe podea, având capul protejat de una din laturile dulapului spart. La o distanţă aşa de mică, glonţul *trebuia* să facă ţăndări geamul, ce Dumnezeu!

Trase.

Reculul familiar în umăr… urmat de şuieratul ricoşeului. Otis aspiră aerul otrăvit. Nu mai avea nici-o îndoială; la mai puţin de un metru distanţă, glonţul tras din carabină fusese respins de suprafaţa de sticlă.

Otis acţionă levierul chiulasei cu frenezie. Mai trase de două ori, apoi îşi dădu seama de inutilitatea absolută a încercărilor sale. Sticla nici măcar nu fusese zgâriată.

Acum, atmosfera devenise irespirabilă. Turbat de furie, Otis îşi întoarse ţeava carabinei spre Clavius şi trase de trei ori.

Degeaba. Ştia, metalul era şi el imun la gloanţe, iar gazul continua să se scurgă constant în apartament.

Otis se ridică clătinându-se. Imediat fu scuturat de un acces violent de tuse. La fiecare inspiraţie i se părea că mii de ace ascuţite îi sfâşiau cu cruzime gâtul şi plămânii. Suferinţa devenise atât de atroce, că Otis nu mai avea în cap acum decât o idee: să moară cât mai repede.

În carabină nu mai avea cartuşe.

Mai rămânea revolverul. Unde era? Fără îndoială că de partea cealaltă a dulapului, unde găsise carabina.

Otis făcu un pas înainte. Picioarele i se păreau grele ca de plumb. Cu un efort supraomenesc reuşi să ocolească dulapul… şi se întinse cât era de lung pe podea.

Nu mai mişca. Numai câteva lacrimi de furie îi mai curgeau pe obrajii aprinşi. Un sughiţ dureros îi puse un nod în gât în momentul în care-şi dădu seama că urma să moară fără să ştie de ce.

În clipa următoare, ultimele sclipiri de conştiinţă îi erau înghiţite de neant.

*

O ameţeală puternică, chiar pe marginea prăpastiei. Amărăciunea incandescentă a lacrimilor deasupra hăurilor luminate difuz de ultima sclipire de viaţă.

Viaţa.

Prima uluială.

Prima durere de asemenea, rece şi pură ca o operă originală.

Şi apoi, teama, la rădăcina neştiută a strigătului. Un strigăt mental pe care nimeni nu-l va auzi niciodată, căci nu era decât metafora primitivă a unei conştiinţe răzleţe încă, în căutarea acelei nuanţe subtile şi neînsemnate ce separă trezirea de neant, viaţa de moarte.

Un suspin lung şi adânc, chiar după ce carnea vie cuceri oxigenul sublim.

Otis deschise încet ochii.

Mai întâi distinse două umbre, aplecate cu solicitudine

deasupra lui. Una dintre ele îl întrebă cu o voce blândă şi suavă:

— Cum vă simţiţi, domnule Otis?

Nu răspunse imediat. Îl durea gâtul, de parcă i-ar fi fost curăţit cu o perie metalică ale cărui fire ascuţite se pare că făcuseră ravagii. Cu preţul unui efort dureros, reuşi totuşi să articuleze întrebarea care-l frământa pe moment:

— Unde sunt?

Una dintre umbrele albe îi răspunse, despărţind răbdătoare cuvintele.

— Tocmai aţi părăsit blocul de reanimare, domnule Otis. Sunteţi în centrul spitalier al oraşului, fără îndoială că numai pentru câteva zile, până când vă veţi restabili complet.

Otis îşi reaminti brusc. Clavius. Noaptea sa de coşmar, lupta aceea nebunească din apartament; fiecare secvenţă îi venea minte în ordine, clar şi precis.

— Ce s-a întâmplat, întrebă el curios?

Cel de-al doilea înaintă şi se aşeză pe marginea patului cu o grămadă de precauţii. Vocea sa părea uşor încurcată atunci când luă cuvântul.

— Nu mă cunoaşteţi, domnule Otis. Mă numesc Rod Caron şi conduc unitatea de cercetări psihologice artificiale din cadrul agenţiei centrale a sistemelor de autosupraveghere. Cam de doisprezece ani, caut să îmbunătăţesc performanţele maşinilor similare lui Clavius, atât pe planul eficacităţii materiale, cât şi pe cel al înţelegerii fiinţelor umane pe care trebuie, să le servească. Pentru aceasta era necesar să li se dea mijloacele de a recunoaşte şi de a analiza procesele mintale şi psihologice ce regizează viaţa oricărei fiinţe omeneşti. Cred că, într-o oarecare măsură, am reuşit. Se opri o clipă gânditor înainte de-a continua. Marea problemă, înţelegeţi era de a permite maşinilor noastre să recunoască şi să înţeleagă dorinţele fiinţelor omeneşti, în scopul de a le servi mai bine. Aţi remarcat desigur că Clavius nu aştepta să-i comandaţi cu voce tare ca să pregătească masa; *ştia* când vă era foame şi vă servea întotdeauna prânzurile şi cinele exact în clipa în care o doreaţi.

Otis clătină din cap în semn de aprobare. Era adevărat. Nu descoperise lucrul ăsta decât foarte recent; mai întâi asta îl iritase, iar după aceea îl neliniştise profund. Nu se putu abţine să nu pună o întrebare ce-i ardea buzele.

— Da totuşi, îi dădeam unele ordine cu voce tare. Nu ţinea

seamă de ele?

— Într-o oarecare măsură, răspunse Caron, aceste ordine erau inutile. Clavius „ghicea” deja ceea ce doreaţi, *înainte* ca să-i fi formulat dorinţa cu voce tare.

De fapt, domnule Otis, n-am lăsat să rămână dialogul vocal între om şi maşină decât în scopul de a crea utilizatorului iluzia că dă ordine în mod conştient calculatorului.

— Dar cum e posibil aşa ceva? întrebă Otis nevenindu-i a crede. Cum putea să ghicească Clavius ceea ce doream?

— Foarte simplu, datorită milioanelor de receptori ultrasensibili care au rolul de a tria şi de-a analiza funcţiile de undă complexă pe care organismul dumneavoastră le emite în fiecare moment. Vedeţi, domnule Otis, un corp omenesc seamănă puţin cu o maşină, cât de sofisticat e el. Aflaţi că înainte de-a interveni alegerea, care va antrena o decizie sau alta, pentru o clipă, cât de scurtă sau cât de lungă o fi, procese contradictorii, operaţii mentale antagoniste sunt elaborate şi încep să fie executate, dar numai încep. Unde şi când? în mod sigur într-o zonă care nu este numai psihică, ci implică şi reacţii neurologice ale encefalului transversal ale celulelor nervoase, şi sinapse ale centrilor superiori, diferiţi lobi şi zone ale creierului. Aceste reacţii le detectează şi analizează maşinile noastre, *înainte* ca acestea să dea naştere unei alegeri conştiente la făptura umană.

Otis nu-şi putea reveni. Până atunci, doar întrevăzuse performanţele formidabile ale lui Clavius. Acum începea să înţeleagă ce vrusese maşina să spună când afirmase că nu ţinea cont de dorinţele superficiale. Rămânea totuşi o problemă importantă, toate acestea nu explicau voinţa deliberat criminală a lui Clavius.

— De ce a vrut Clavius să mă omoare, întrebă el brusc?

De data asta, Caron păru sincer încurcat de întrebare. Se ridică şi începu să străbată camera în lung şi-n lat, cu mâinile încrucişate la spate.

— Eu n-aş pune problema chiar aşa, domnule Otis, Clavius nu-i decât o maşină. Comportamentul său nu este dominat de nici-un fel de sentimente şi el se mulţumeşte să se supună anumitor instrucţiuni.

Otis se ridică brusc într-un cot. Îşi întrerupse interlocutorul aproape strigând.

— Dumneavoastră insinuaţi că eu i-am ordonat să…

— N-am spus asta, i-o tăie scurt Caron. Să ne-ntoarcem dacă vreţi la ceea ce am încercat să vă explic adineauri. Tot ceea ce se întâmplă în comportamentul general al unei fiinţe vii nu este decât rezultanta unui anumit număr de procese chimice şi electrice ce se petrec în sistemul nervos central şi periferic. Pentru a fi mai exact, celula nervoasă constituie un sistem electrochimie polarizat ce se bazează pe un echilibru electrostatic constant între forţele ionilor. Contrar celorlalte celule din organism, celula nervoasă nu este iritabilă, ea este *excitabilă,* pentru că reacţionează la stimulii electrici. Ea este cea care generează ceea ce în mod banal se cheamă „flux nervos”.

Caron se opri pentru a se reaşeza pe marginea patului. Înainte de a continua, inspiră adânc.

— Toate informaţiile despre lumea exterioară pe care le prelevăm cu ajutorul simţurilor noastre, tind să întărească, sau, dimpotrivă, să slăbească echilibrul electrostatic al celulei nervoase. Încercaţi deci să vă amintiţi ziua dumneavoastră de ieri; nu-i aşa că eraţi foarte deprimat în momentul în care v-aţi dus la culcare?

Otis îşi încruntă sprâncenele. Îşi amintea de profunda senzaţie de descurajare şi dezgust ce-l cuprinsese când înţelesese că nu va deveni niciodată un mare scriitor.

Caron nu-l aşteptă să-şi formuleze răspunsul cu voce tare. Ca şi cum ar fi ştiut dinainte ceea ce Otis i-ar fi putut, spune, îşi conţinu cu calm expunerea.

— Ei da, domnule Otis, ieri seara eraţi profund deprimat, ori, această stare de spirit corespunde unei excitaţii electrice, ale cărei efecte sunt cunoscute de mult timp. Într-adevăr, ceea ce noi numim „depresiune nervoasă” nu este altceva decât o depolarizare a celulelor. Să presupunem de exemplu, dă dumneavoastră aflaţi de moartea unui prieten la care ţineţi. Această informaţie traumatizantă este tradusă în impulsuri electrice care circulă sub formă de flux nervos în organismul dumneavoastră. Ce se va întâmpla? Foarte simplu, iată: ionii de sodiu vor traversa membrana celulară ca să pătrundă în interiorul celulei. Pentru o vreme, faţa internă negativă a celulei, cu ioni negativi, o să fie cumva „descoperită”. În vreme ce, într-un timp ceva mai lung, ionii de potasiu vor ieşi din celulă. În

acest interval are loc deci, o răsturnare ionică, ce se va propaga din celulă în celulă prin sinapse.

Caron se opri din nou, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că Otis înţelegea importanţa a ceea ce era pe cale să-i spună. Continuă pe un ton scăzut, aproape în şoaptă:

— Aflaţi domnule Otis, că această depolarizare este, pe bună dreptate, cunoscută sub numele de „undă de negativare”, aceasta pentru că cei care sunt eliberaţi sunt electronii ionilor negativi; alţi specialişti, numesc acelaşi fenomen „potenţial de leziune”, dar asta contează mai puţin, căci este vorba despre acelaşi lucru. Cât dinspre partea mea, eu am numit această undă, „undă de sinucidere” sau „undă de moarte”.

Spunând aceste cuvinte tăcu. Otis simţi cum inima îşi accelerează bătăile. Puţin câte puţin adevărul începea să iasă la lumină, un adevăr pe care refuza încă să-l recunoască. I se adresă lui Caron aproape strigând.

— Dar ce amestec au toate astea în accidentul de ieri?

— Cred că ştiţi deja, amintiţi-vă că mesajul ondulatoriu emis de sistemul dumneavoastră nervos, Clavius îl interpretează în mod direct. Ori, ieri, eraţi deprimat. Ore întregi aţi fost sediul unor puternice emisiuni negative, sursă de undă de negativare. Deşi n-aţi fost conştient în nici-un moment, căci aceste informaţii primare erau în mod constant refulate de psihismul dumneavoastră, *doreaţi* pur şi simplu *să vă sinucideţi.* Şi tocmai această dorinţă ascunsă a căutat Clavius prin toate mijloacele s-o satisfacă.

Otis primi această revelaţie în plin stomac. Deci toată noaptea luptase *contra lui însuşi,* nereuşind să-l facă pe Clavius să înţeleagă că dorea cu furie să trăiască. Nemaistăpânindu-se, se agăţă de braţul lui Caron.

— Dar e absurd, explodă el. N-am deloc poftă să mă sinucid. Maşina dumneavoastră este o criminală.

— Da şi nu, răspunse Caron, părând jenat. Nu uitaţi că dorinţa de sinucidere era în dumneavoastră.

Clavius s-a mulţumit numai să se supună *puţin mai mult.*

Otis se uită cu ochii măriţi la directorul cercetărilor.

— Ce vreţi să spuneţi cu „puţin mai mult”?

— În mod normal, răspunse Caron, toate calculatoarele noastre de autosupraveghere sunt dotate cu filtre, cu sisteme represive ce le interzic să se supună mesajelor de moarte emise

de utilizatorii lor, căci, nu vă lăsaţi înşelat; aceste „unde de negativare” le emitem toţi, în fiecare clipă, mai intens sau mai puţin intens. Toate acţiunile noastre, toate stările sufleteşti, chiar şi cele mai bune, se trag, dacă mă pot exprima aşa, dintr-o dorinţă de moarte urmată imediat de refularea acesteia, de un fel de resurecţie, dacă preferaţi aşa. Este un proces constant ce caracterizează toate fiinţele vii. Ori, în ceea ce vă priveşte, dacă eraţi cât pe-aci să muriţi, asta este pentru că întâmplarea a făcut ca „depresiunea“ dumneavoastră momentană şi deosebit de violentă să se combine într-un fel cu o funcţionare defectuoasă a sistemelor represive ale lui Clavius. Atunci când, în mod normal n-ar fi ţinut cont de aceste ordine primare, le-a aplicat *întru totul,* făcând eforturi să răspundă cât mai fidel dorinţelor dumneavoastră refulate. Desigur, cad în întregime în sarcina noastră reparaţiile calculatorului dumneavoastră, precum şi costul implicat de prejudiciul fizic şi moral pe care l-aţi suferit.

— Dar cum aţi făcut să-mi salvaţi viaţa, întrebă Otis nerăbdător?

— Foarte simplu, răspunse Caron. Amintiţi-vă prima pană apărută ieri dimineaţă. Atunci când tehnicianul s-a întors la agenţie, a transmis imediat matricile de test la compartimentul de analize. De cum a fost terminată examinarea tuturor datelor, adică la miezul nopţii de ieri, am descoperit că prima pană fusese cauzată de distrugerea mecanismelor represive. De fapt, în clipa în care într-o fracţiune de secundă Clavius a înţeles că filtrele sale represive nu mai funcţionau normal, a hotărât într-un fel să se „sinucidă” ca să nu vă producă necazuri. Nenorocirea a fost că tehnicianul nostru l-a reparat prea repede, fără ca noi să fi avut timp să analizăm cauzele acestui accident aparent inexplicabil. Imediat după ce Clavius şi-a reluat funcţiile, reprezenta un constant pericol de moarte.

Caron se ridică şi începu să meargă în lung şi-n lat. Vocea îi fu mai hotărâtă atunci când continuă:

— Către ora două dimineaţa, am înţeles că viaţa vă era ameninţată de *dumneavoastră înşivă.* Imediat l-am deconectat pe Clavius de la agenţie şi am venit cât am putut de repede. V-am găsit în stare de inconştienţă pe jos, intoxicat cu o substanţă insecticidă concentrată. Restul poveştii îl cunoaşteţi.

Otis clătină gânditor din cap.

Restul poveştii îl cunoştea efectiv. Cufundat în gânduri, abia îi auzi pe cei doi oameni care, după ce-l salutară, părăsiră în linişte camera.

Caron observase corect. Viaţa unui om este întotdeauna într-un echilibru fragil între elanul vital şi pulsaţii obscure ale morţii; fiecare acţiune e generată de o dorinţă inconştientă ce poate să devină mortală, de un început de moarte, urmat de refularea acestei morţi, de un fel de resurecţie. Lupta pe care o dăduse ieri provenea din această dialectică a vieţii şi a morţii înscrisă în structura biochimică a celulei nervoase, unul dintre cei doi termeni actualizându-se şi făcând ca celălalt să devină potenţial şi invers.

Da, Caron văzuse corect. Cu excepţia unui detaliu fundamental, căci, exact ca în visele acelea în care cel care visează se simte ciudat de străin faţă de el însuşi, Otis îşi amintea ce se întâmplase cu opt zile în urmă. Se revedea cu o precizie diabolică, duminica precedentă, în faţa panourilor deschise ale lui Clavius, pe cale să manipuleze neîndemânatic anumite organe, să testeze la întâmplare unei circuite, să studieze fără să înţeleagă diferite conexiuni. Ce-l împinsese să facă asta? Vroia să pară în continuare că ignoră aceasta, dar faptele erau acolo, în faţa lui, implacabile şi încăpăţânate. Împins de un fel de forţă irezistibilă, asemănător cumva cu nu copil ce demontează un deşteptător ca să vadă cum este făcut timpul, îşi luase permisiunea periculoasă să meşterească chiar în inima celor mai sensibile organe ale calculatorului. Când, o oră mai târziu, cu cugetul împăcat în sfârşit, că avea misterul electronicii în vârful degetelor, închisese panourile de protecţie, crezuse ca un naiv că totul era în ordine.

Ori, acum, nu mai putea să ignore mult timp adevărul penibil că: *el şi numai el dereglase sistemele represive ale lui Clavius.*

Într-un fel, un fel de lapsus fizic. Un fel de act ratat.

Otis suspină adânc. Acum înţelegea cât de fragilă era bariera ce separa dorinţa de viaţă de dorinţa de moarte; în mod inconştient fusese într-un fel „manipulat“ de o dorinţă de moarte atunci când, fără să ştie, dereglase sistemele represive ale lui Clavius: ignora conştient ceea ce i se putea întâmpla, dar, inconştientul său *ştia* deja consecinţele sumbre ale actului său.

Într-un fel, ratase prima sa tentativă de „sinucidere”.

Aruncând o privire spre fereastra luminată de soarele puternic

de mai, Otis ştiu că fusese ultima, căci descoperise că avea o poftă nebună de viaţă.

Maşina fantomă

Mâna aspră a omuleţului în bluză albă mâzgăli un ultim simbol în centrul tablei ce era aşezată în faţa rândurilor de scaune. Vorbea de peste două ore şi, acum, i se părea că vocea i se uscase de vârtejul de formule matematice pe care scrupulozitatea sa naturală îl îndemna să le explice una câte una.

Dregându-şi vocea, îşi scoase ochelarii ovali şi, în sfârşit, se întoarse spre sală, cu mustaţa zbârlită.

— Dragii mei colegi, vă sunt recunoscător că aţi avut bunăvoinţa să-mi urmăriţi succesiunea calculelor, care, recunosc, uneori sunt greoaie…

Un val de mândrie îi aprinse obrajii fără culoare atunci când aruncă o privire tablei umplute de cifre de neînţeles. De fapt, nu vroia să şi-o mărturisească, dar cu cât formulele erau mai complicate, cu atât îi plăcea mai mult să le scrie şi să le comenteze.

Savurând liniştea ce se lăsase peste adunare, se hotărî să valorifice şi mai mult avantajul.

— Cu toate acestea, spuse cu o undă de maliţiozitate, puteţi remarca faptul că ecuaţiile finale sunt de o simplitate incredibilă.

Ochii săi, măriţi de conturul oval al ochelarilor, cercetară asistenţa în căutarea unui semn aprobator.

În sfârşit, cu vocea gâtuită, spuse şoptind cu solemnitate:

— Domnilor, pentru prima dată în istoria fizicii, puteţi admira ecuaţiile transferului temporal! Acestea dovedesc că de-acum încolo este posibil – subliniez *posibil,* stimaţi colegi – să se călătorească în timp!

Patruzeci şi trei de ani!

Mai precis patruzeci şi doi de ani şi cinci luni de când profesorul Johannes Biggle aştepta această clipă de graţie! Patruzeci şi doi de ani de luptă îndârjită, nu numai pentru a smulge fragmente de adevăr ştiinţific haosului abstracţiunilor instabile şi neclare ce-i caracterizau specialitatea, ci mai ales

pentru a face faţă cu succes ironiilor, sau, chiar mai rău, indiferenţei colegilor săi.

Dar acum, erau acolo, în faţa lui, cu pliscul închis de cele trei ecuaţii magnifice de transfer pe care le descoperise. Iar dacă azi, cronodinamica devenise o ştiinţă de sine stătătoare, lui i se datora. În acel moment o mână începu să se agite puternic în primul rând. Era mâna profesorului Steinitz, un omuleţ timid, uneori cu accese bruşte de furie, mai ales când avea impresie că nu se ţinea cont de experienţa lui în domeniul fluxurilor cuantice de tranziţie, o disciplină din care de altfel, Johannes Biggle nu înţelegea mare lucru.

— Hm... vă rog să-mi iertaţi ignoranţa, stimate coleg, dar nu prea-mi dau seama care sunt bazele teoretice ale ipotezei dumneavoastră de... hm... să-i zicem... tranziţie temporală...

Biggle se aştepta la întrebare şi, înainte de a răspunde, aruncă un surâs triumfător interlocutorului său.

— Dragul meu Steinitz, permiteţi-mi să vă împărtăşesc câteva considerente istorice. Desigur, nu vă este necunoscut faptul că abia către începutul secolului XX fizicienii au precedat la elaborarea unei teorii generale asupra timpului. A fost începută de altfel de genialul Einstein, care a stabilit fără echivoc că durata, pentru un corp material, este legată de viteza sa de propagare în spaţiu.

În acel moment, o voce nazală izbucni brusc în urechea stângă a lui Biggle. Era vocea doctorului Kooning, de puţin timp ridicat la rangul, deosebit de râvnit, de rector al Colegiului Internaţional de Fizică. O demnitate, care, în mod ciudat, părea să-l facă şi mai vehement în atacurile sale împotriva lui Biggle, al cărui opozant era de mult timp. Kooning, ce nu-şi găsea locul pe scaun, îşi privi ceasul.

— Ascultaţi, Biggle! Nu ştiu exact ce vreţi să spuneţi, dar faceți-o repede! Trebuie să particip la un consiliu ce începe peste o oră!

Ochiul rotund al lui Biggle se strădui să capteze privirea lui Kooning, dar în zadar. Acesta se pregătea deja să-şi strângă notiţele, foşnind hârtiile într-un fel ce nu prevestea nimic bun. Cu prima ocazie s-ar fi ridicat busculând toată lumea şi ar fi părăsit locul.

Bătrânul cronodinamician îşi frecă ţeasta în căutarea unui fir de păr imaginar de netezit. Trebuia împiedicată această plecare

căci, desigur, cei doisprezece membri ai consiliului ştiinţific l-ar fi urmat pe rector, punând capăt instantaneu conferinţei.

Cu o exprimare pe care o dori şi alertă şi destinsă, Biggle se forţă să reia situaţia în mână, dar vocea sa ciudat de ascuţită părea că se desprinde foarte greu de nasul său cârn.

— Fie, domnule rector! Să mergem drept la ţintă! Cunoaşteţi mai bine ca oricine ideile mele despre transferurile dintre particulele corelate. Ori, am reuşit să stabilesc că principiul transferurilor spaţiale poate să fie aplicat la ceea ce eu numesc „tranziţiile temporale”.

O şuşoteală alergă printre scaune, făcând să se onduleze capetele albe ale celor mai mari savanţi ai lumii. Ultima frază a cronodinamicianului lovise la ţintă. Înveselit brusc, acesta se pregătea să-şi termine demonstraţia, dar n-avu timp să deschidă gura ca să spună primele cuvinte, căci, în faţa lui Kooning se ridicase, urmat câteva clipe mai târziu de secretarul său.

— Dragul meu Biggle, spuse acesta pe un ton acid, croindu-şi drum spre aleea centrală, nu prea cred că prezenţa mea aici este indispensabilă. Înainte de a deranja din nou rectorul, v-aş ruga să transmiteţi la cabinetul meu o sinteză despre motivele şi conţinutul comunicării dumneavoastră!

Biggle avu brusc impresia că sticlele ochelarilor săi erau pe cale să se aburească. Cu fiecare pas, Kooning îi distrugea un an de muncă. În câteva clipe ajungea afară şi trebuia să ia totul de la început.

— Aş… aşteptaţi, domnule rector, bâigui Biggle! Pot să dovedesc ceea ce spun. Priviţi!

În clipa următoare, degetul său albit apăsă un buton plasat sub tabloul de comandă ce-i împodobea biroul. Imediat, două panouri alunecară cu un uşor bâzâit, deschizând calea unui platou ce urcă uşor din interiorul mesei pentru experienţe aşezată le dreapta biroului principal.

Iar pe platou, se găsea o maşină!

Un ţăcănit. Panourile se reînchiseră. Acum, pe masa pentru experienţe trona un aparat ciudat, împănat de electrozi, de tuburi transparente, de ploturi şi de fire multicolore. Înmărmuriţi, cei treizeci şi patru de cercetători din toate disciplinele, ce participau la conferinţă, contemplară maşinăria în jurul căreia ţâşneau ici şi colo arogante reflexe albăstrii.

Era pentru prima dată când profesorul Johannes Biggle, care până atunci păstrase cu gelozie secretul, prezenta maşina transferenţială, pentru construirea căreia îi trebuiseră doisprezece ani întregi.

— Stimaţi colegi, continuă acesta cu o voce pe care şi-o dori foarte solemnă, vă prezint prima maşină din lume capabilă să realizeze tranziţia temporală. Da, domnilor! Datorită acestui aparat pe care adevărul ştiinţific m-a inspirat să-l botez *cronodină,* în virtutea proprietăţilor sale stupefiante, omul este pe punctul de a realiza unul dintre cele mai vechi vise ale sale, una dintre cele mai nebuneşti speranţe: să călătorească în timp!

Kooning îşi reluă locul, cu pasul îngreunat de gânduri enigmatice.

Acum, din interiorul *cronodinei* se auzea un uşor zumzăit. De circa o oră Biggle pusese aparatul să se încălzească şi, unul câte unul, diversele tubulaturi de cristal de stâncă ce susţineau soclul începuseră să scânteieze. Foarte excitat, într-un dute-vino, ca o musculiţă, de la consola de comandă la diversele circuite ale maşinii, bătrânul cronodinamician dădu un ordin scurt asistentului său.

— Atenţie Kory, puneţi vernierele în rezonanţă cu reductorul de fază!

Degetele micuţului japonez mângâiară consola de programare informatică ce permitea transmiterea variaţiilor infinitezimale ale câmpului cuantic la cronodină. Un mic cerc luminos aşezat în vârful *cronodinei* începu să se învârtească, mai întâi încet şi apoi din ce în ce mai repede, în vreme ce un şuierat ascuţit pătrunse în urechile savanţilor îngrămădiţi în jurul mesei de experienţă. Curând, cercul deveni în întregime invizibil, transmiţând restului aparatului o uşoară vibraţie, ce-i făcu contururile ciudat de neclare. Din nou, vocea stridentă a lui Biggle îl înghionti pe asistent.

— Uşurel cu contra-ciclul! Adu joja pe poziţia staţionară, repede!

Biggle supraveghea ecranul, pe care două fascicole luminoase se învârteau ameţitor, cu ochii mijiţi, refuzând să clipească pentru a nu pierde nici-o bucăţică de experienţă. În sfârşit, după vreo duzină de învârteli, raza cea mai intensă se suprapuse peste prima şi, instantaneu, *cronodina,* încetă să vibreze.

Zăpăcit puţin de ceea ce se întâmpla, Biggle îşi încheie primul nasture al bluzei sale albe, ca pentru a reţine emoţia ce-i umfla pieptul.

— Stimaţi colegi, momentul pe care-l aşteptaţi cu toţii a sosit în sfârşit. *Cronodina* mea este gata, aşa că vom putea efectua prima noastră tranziţie temporală.

Din nou se auziră şuşoteli în sală. Foarte tulburat, Steinitz ezită, apoi riscă să mai pună o întrebare care, fără îndoială, i se păru foarte stupidă, căci urechile i se înroşiră de ruşine.

— Hm… dum… vreţi să spuneţi că… hm… *cronogirul* dumneavoastră o să…

Iritat brusc, Biggle ciocăni cu rigla în birou, ciupindu-şi buzele subţiri.

— Scuzaţi-mă că vă întrerup, profesore Steinitz, dar nu este un *cronogir,* cum spuneţi dumneavoastră… De fapt, dacă am dat maşinii mele numele de *cronodină,* aceasta este din motive teoretice şi experimentale foarte exacte, pe care le-am expus deja adineauri, şi pe care vă cer tuturor să vi le însuşiţi!

Foarte jenat, Steinitz îşi frecă partea de jos a pieptului, ca pentru a da elan cuvintelor.

— Vă… vă rog să scuzaţi această tâmpenie, deşi în fond, cuvântul *cronogir* nu e chiar aşa de…

În faţa aerului glacial al cronodinamicianului, Steintz preferă să-şi înghită restul cuvintelor şi dădu curs întrebării ce-i frigea limba de un sfert de oră.

— De fapt, aveţi dreptate! *Cronodina* este de o mie de ori mai bine! Acum, pentru a reveni la ceea ce spuneaţi adineauri, oare… hm*… cronodina* dumneavoastră se va deplasa cu-adevărat în timp?

Biggle, încă încordat, îşi vârî mâinile în buzunarele găurite ale bluzei sale şi-l privi pe Steinitz cu o lucire dezagreabilă în spatele ochelarilor.

— Nu prea-mi place termenul „deplasare”. Mai bine să zicem că *cronodina* induce un câmp de conexiuni între două momente diferite, ceea ce face posibil transferul de informaţii, sau, şi mai concret, de materie între aceste două momente.

Cu o agilitate ce surprinse pe toată lumea, Biggle sări pe prima treaptă a estradei şi cercetă pe cei trei bătrâni cu feţe de ceară ce erau aşezaţi în primul rând.

— Stimaţi colegi, este timpul să trecem la lucruri serioase. Ar

putea careva dintre dumneavoastră să-mi încredinţeze un obiect personal?

Surprinşi, cei trei savanţi începură să se caute prin buzunare. În sfârşit, cel din dreapta îşi întinse mândru mâna palidă spre Biggle. Era profesorul Angus Mariner, un bătrân cu privire lăptoasă, a cărui epidermă strălucea ca pielea unui pantof lăcuit…

Cu patruzeci de ani mai înainte, pusese bazele fizicii fractale, şi mai era considerat încă unul dintre cei mai mari specialişti. Bineînţeles că cei doi savanţi se cunoşteau de mult timp şi-i lega o prietenie întărită de stima pe care fiecare o avea pentru opera celuilalt.

Vocea lui Mariner zornăi în gâtlejul gâtuit de bătrâneţe:

— Poftim, Johannes… Dar fii atent! N-am scris niciodată în viaţa mea ceva important fără el…

Biggle luă stiloul pe care i-l întindea Mariner, cu o precauţie exagerată, şi-l înălţă deasupra capului.

— Vedeţi toţi acest instrument micuţ?

În faţa lui, douăzeci de bărbii pergamentate de timp aprobară docil, aşa cum ar fi făcut-o nişte studenţi tineri.

— Ei bine, îl voi aşeza pe platoul mobil al *cronodinei.* Iar acum, priviţi cu atenţie!

Degetele lui Biggle apăsară două sau trei taste. Imediat, maşina zdrăngăni neliniştitor, apoi începu să arunce scântei, lucru ce surprinse pe toată lumea.

Rostogolindu-şi ochii umeziţi, Steinitz, care gândise că e mai bine să se aşeze în primul rând, la mai puţin de un metru de maşinăria misterioasă, se retrase spre perete.

— Hei… nu… nu-i periculos, nu-i aşa?

— Liniştiţi-vă, îi spuse Biggle, înlăturând clapeta de siguranţă a unui levier vopsit în roşu, totul va fi în regulă!

Acum maşina vibra pe soclul său aşa de tare încât stiloul era să cadă de pe platou. Foarte excitat, Kory micuţul asistent al profesorului Biggle, sărea de la un instrument la altul, supraveghea cadranele şi apăsa pe butoanele care în ochii tuturor păreau enigmatice.

— Atenţie, urlă Biggle! Transfer peste cinci secunde… patru… trei… doi… unu… TRANSFER!

Un fulger puternic ţâşni din interiorul maşinii și învălui platoul ale cărui contururi părură că se dizolvă într-o uluitoare sclipire

alb-albastră Deodată o deflagraţie bruscă. Maşina păru că se dislocă. Asta fu tot.

Într-o clipă, fulgerele se terminaseră şi maşina re devenise nemişcată şi tăcută. Numai un bâzâit îndepărtat mai persista în laborator. Aflaţi încă sub ir fluenţa şocului, savanţii se uitau cu gura căscată un la alţii neîndrăznind să rupă liniştea grea ce căzuse în jurul *cronodinei.* În sfârşit, o mână tremurândă arătă înspre vârful maşinii, de unde ieşea un firicel e fum albăstrui.

Platoul era gol!

Un zâmbet de copil îmbătrânit se desenă pe faţa lui Steinitz. Scuturându-şi capul, fu primul care vorbi:

— Ei, drăcie! U... unde-i stiloul?

O undă de triumf umflă pieptul micuţ al lui Biggle. Era incredibil! Nu s-ar fi gândit niciodată că transferul ar fi putut reuşi din prima încercare. Şi totuşi, oricât ar fi clipit din ochi şi ar fi căutat stiloul pe platou sau pe lângă maşină, acesta dispăruse pur şi simplu! în acest moment, bluza albă a lui Mariner se agita în toate părţile. Vizibil furios, fractalistul se ridică dintr-o săritură şi, coborând treptele val vârtej, se propti în faţa tovarăşului său dintotdeauna, agitându-i pe sub nas pumnii strânşi.

— Biggle, vă previn că n-o să se termine aşa simplu! Ce-aţi făcut cu stiloul meu?

Surprins, cronodinamicianul îşi bătu pe umăr interlocutorul.

— Hai, Angus, calm, ce naiba! Gândiţi-vă că una dintre cele mai fabuloase experienţe din istoria ştiinţei a reuşit sub ochii voştri!

Mariner îndepărtă brusc mâna prietenoasă a lui Biggle.

— Mă doare-n cot de ştiinţă, lătră el cu o voce de nerecunoscut, aşa de aspră devenise. Îmi vreau stiloul! Dă-mi-l înapoi!

Încă o dată Biggle încercă să-şi destindă vechiul său tovarăş, râzând pe sub mustaţă.

— Ha, ha, ha! Imposibil, dragul meu Angus! Chiar dacă aş vrea, n-aş mai putea să-ţi găsesc stiloul... Ha! Ha! Nu mai e aici!

Mariner, interzis de emoţie îşi duse cele două mâini la gură, scoţând un strigăt mic. Faţa sa de ceară părea că-şi pierduse orice culoare. — Ce... cum? orăcăi el, mai... nu mai... e aici? Nu... nu se poate! Specie de... de...

Sufocat de o furie de neînţeles, Mariner înainta mecanic spre Biggle. De data asta, cronodinamicianului i se făcu frică.

Scoţând răgete ce păreau să-i curgă din gura înecată de bale. Mariner se aruncă asupra lui, încercând să-i apuce de gât. Speriat, Biggle nu mai avu timp decât să sară un pas înapoi.

— Opreşte-te, imbecil bătrân! Ai înnebunit? Dă-mi drumul!

Era un adevărat coşmar. Lui Biggle îi era greu să înţeleagă ce se putea petrece în capul celui care de atâta timp era prietenul său. Reuşise experienţa vieţii sale, iar acest nebun acum îşi alesese momentul ca să…

— Hei… priviţi!… Platoul… e ceva pe el!

Mâna nehotărâtă a bătrânului Mariner îl apucase pe Biggle de mânecă. Gâfâind, cei doi savanţi, agăţaţi de bluzele lor albe, întoarseră capul spre maşină. Stiloul lui Mariner era din nou pe platou. Eliberându-şi brusc adversarul, marele fractalist se repezi şchiopătând spre *cronodină.*

— Stiloul meu! L-am regăsit!

În vreme ce Biggle îşi trăgea sufletul aranjându-şi gulerul tare al cămăşii, Mariner apucă preţiosul său instrument şi, aruncând ici colo priviri bănuitoare, îl băgă fără să mai aştepte într-unul din buzunarele interioare. Abia atunci se destinse şi zâmbi spre Biggle, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ei bine, prietene, ca să vezi! Aţi fi putut să-mi spuneţi c-o să mi-l restituiţi!

Buimăcit, cronodinamicianul dădu din umeri, ceea ce făcu să-l fulgere o durere în partea dreaptă. Imbecilul ăsta bătrân încă mai avea forţă, şi fusese cât pe-aci să-i rupă un braţ.

— Nu vă întrebaţi unde a fost? întrebă, sperând că dialogurile vor căpăta o turnură mai ştiinţifică.

Mariner clătină din cap şi se aşeză liniştit.

— He, he!… Asta-i treaba dumitale, prietene? Dumneata trebuie să răspunzi… he, he!…

Consternat! Cel mai rău era că în confuzia generală nimeni nu văzuse ce se întâmplase. Biggle nu fu surprins prin urmare atunci când, cu o strâmbătură insuportabilă de victorie, Kooning se întoarse spre adunare.

— Ei bine domnilor, cred că experienţa profesorului Biggle este cu adevărat concludentă!

Punctă ironic cu arătătorul spre maşină.

— *Cronodina…* hm… dumneavoastră ne-a amuzat mul pe toţi. Dar totuşi, admiteţi că o adunare că a noastră nu mai poate să piardă timp ca să vă urmărească… tururile de iluzionism!

Biggle era prea amărât ca să răspundă. De altfel, în punctul în care erau evenimentele, nu mai era decât un lucru de făcut. Foarte calm, luă o foaie de hârtie albă de pe birou, mâzgăli câteva cuvinte şi apoi o puse pe platoul *cronodinei.* Apoi, împinse un cursor de pe consola principală şi maşina începu încă o dată să vibreze, dar mult mai slab ca la primul transfer. Un şuierat slab se auzi în laborator, în vreme ce conturile foii începeau să se estompeze.

Abia atunci Biggle reîncepu să vorbească cu o voce, care se forţă să fie cât mai normală.

— Stimaţi colegi, va cer insistent să luaţi cunoştinţă de caracterul crucial al experimentului meu! în ciuda scepticismului dumneavoastră, şi chiar a orbirii de necrezut pe care unii dintre dumneavoastră au dovedit-o, este esenţial să înţelegeţi că o revoluţie ştiinţifică şi tehnică de cea mai mare importanţă este pe cale să înceapă sub ochii dumneavoastră. Iar ea, se va îndeplini cu, sau fără, dumneavoastră!

De data asta se părea că Biggle îşi restabilise poziţia. Plecându-şi ochii, cu aere mai mult sau mai puţin spăsite, savanţii se făceau că-şi cercetează carnetele ca să ia notiţe. Chiar şi Kooning se potoli şi după ce-i făcu un mic semn, agasat, celui de-al doilea asistent al său, îşi îndreptă atenţia asupra *cronodinei.* Acum, pe platou, foaia albă părea că se dizolvă în aer.

— În câteva clipe, continuă Biggle, efectuând reglajul timpului referenţial absolut, această foaie va părăsi pentru totdeauna epoca noastră! Atenţie… priviţi atenţi… încă trei secunde… două… una…

O pâlnie de negură găuri atunci, pentru câteva clipe suprafaţa netedă a platoului, cu un zgomot ciuda de sugere, înghiţind foaia albă, înainte de a dispărea şi ea. Platoul era gol din nou!

Bucurându-se din plin de liniştea ce împietrise laboratorul, Biggle îşi trosni articulaţiile degetelor de la mâna dreaptă, ceea ce vroia să însemne că-s regăsise buna dispoziţie.

— Domnilor, după cum puteţi constata, foaia pe care am scris câteva cuvinte, a dispărut pur şi simplu. Este inutil s-o căutaţi, pentru că nu mai este aici. Sau, mai degrabă, ar trebui să zic că nu mai este „acum”! Ha, ha! înainte de a continua hohoti scurt; Puteţi să credeţi sau nu, stimaţi colegi, eu am expediat această foaie de hârtie în viitor!

În rândurile din sală, bluzele albe începură să se mişte ca şi cum s-ar fi încovoiat sub greutatea acestei afirmaţii fantastice.

Ca întotdeauna, rectorul Kooning fu primul care-şi reveni. Ştergându-şi fruntea cu batista sa cu picăţele albastre, ceea ce la el era semn de mare agitaţie, îl cercetă pe Biggle cu ochii săi negri.

— Nu doresc decât să vă cred profesore Biggle, dar ce ne dovedeşte că foaia dumneavoastră este chiar în viitor, aşa cum aţi afirmat?

Biggle zâmbi mândru. Desigur, se aşteptase la această întrebare.

— Ei bine, e foarte simplu. Doctore Steinitz, sunteţi amabil să ne spuneţi ce oră arată ceasul de pe perete?

Scoţându-şi ochelarii, Steintz se grăbi vesel să se execute.

— Cu plăcere, stimaţi colegi! Este ora şaisprezece şi patruzeci şi două de minute.

Mulţumesc! Acum, ascultaţi-mă cu toţii. Acum trei minute, la ora şaisprezece şi treizeci şi nouă fix, am expediat foaia în viitor. Dar, pentru nevoile experienţei, am ales s-o fac să traverseze numai patru minute. Concluzia este deci evidentă; foaia trebuie să reapară pe platou după patru minute de la plecare, adică la ora şaisprezece şi patruzeci şi trei.

Puternic excitat, Steinitz începu să joace pe locul său şi lovi cu pumnul în masa de lucru pentru a sublinia că a înţeles.

— Ceea ce vrea să însemne că se va întoarce pe platou în mai puţin de un minut, nu-i aşa?

Biggle confirmă din cap cu o satisfacţie imensă.

— Exact, dragul meu Steinitz!

Cronodinamicianul aruncă o privire cronometrului maşinii sale.

— Peste câteva clipe vom ajunge perioada în care se găseşte foaia, spuse Biggle cu o voce joasă şi plină de respect. Nu mai sunt de aşteptat decât douăzeci de secunde…

În jurul său, savanţii stăteau cu sufletul la gură. Chiar Kooning, cu gura căscată pentru a exclama ceva ce nu reuşea să mai iasă, fixa nemişcat platoul.

— Atenţie, şopti cronodinamicianul aproape tandru, urmărind învârtirea cifrelor pe cronometru, aproape am ajuns… încă cinci secunde… trei… două… una…

O descărcare bruscă şi de-acum familiară, puţin

asemănătoare cu un jet de aer comprimat, pocni în urechile atente ale savanţilor. Abia avură timp să ghicească un fulger slab ţâşnit de niciunde, în vreme ce o linie frântă de întuneric despica aerul deasupra maşinii. Dar, deja totul se terminase. Foaia era din nou pe platou. Ceasul arăta ora şaisprezece şi patruzeci şi trei de minute!

Judecând după şoaptele înfundate ce începură să vină în valuri, începând cu rândurile cele mai îndepărtate, Biggle ştiu că învinsese. În faţa lui, oamenii de ştiinţă vorbeau din toate colţurile şi dădeau din mâini. Deodată, o voce cunoscută străpunse vacarmul pricinuit de comentarii admirative, presărate ici colo de formule matematice. Această voce, care sună dezagreabil în urechea lui Biggle, era bineînţeles aceea a lui Kooning.

— O clipă, profesore Biggle! O clipă… cum ne puteţi convinge că foaia care a apărut pe platou este tot aceea pe care aţi pus-o acum cinci minute?

Biggle îşi coborî pleoapele de mulţumire.

— Ha, ha, domnule rector! Tot neîncrezător, nu? Ei bine, dovada, iat-o…

Cronodinamicianul despături foaia şi i-a întinse lui Olias, secretarul secund al lui Kooning.

— Poftim, doctore Olias! Puteţi să citiţi ce scrie pe bilet?

Neîncrezător, secretarul secund îşi puse ochelarii şi studie cu atenţie foaia, fără să scoată nici-un cuvânt.

— Ei bine, se impacientă Biggle, bătând din picior, grăbiţi-vă ce Dumnezeu!

Olias îşi drese glasul şi citi în sfârşit biletul cu vocea sa cavernoasă.

— …hm… „Laboratorul de cronodinamică. Ora şaisprezece şi treizeci şi nouă…” Doctorul Olias îşi scoase ochelarii înainte de a spune: Şi e semnat „Pr. Johannes Biggle”…

Mai întâi se făcu linişte.

O linişte de esenţă divină, aşa cum există în anumite locuri sfinte, cum ar fi catedralele vechi sau munţii Tibetului…

Apoi, izbucni explozia.

Un tunet de aplauze, în care se amestecau strigăte frenetice de „bravo”, se revărsa din toate părţile spre cronodinamician. Surprins, Kooning se întoarse spre sală, apoi trebui să se resemneze să aplaude şi el. Minute în şir, aplauzele entuziaste

cuprinseră întreg laboratorul, rostogolindu-se în valuri compacte până la picioarele lui Biggle, ceea ce-i dădu impresia ciudată şi delicioasă că plutea deasupra pardoselii albe. Faptul pe care-l savura în mod deosebit era expresia de respect şi admiraţie pe care o putea citi pe toate feţele. Ba, la un moment dat, luat de un val de bucurie infantilă, Steinitz se repezi peste el ca să-i sărute obrajii scofâlciţi, după care se întoarse la locul lui, cu o lacrimă în colţul ochilor.

Niciodată Johannes Biggle nu se simţise atât de puternic.

*

Acum un calm relativ se lăsase peste laboratorul cronodinamicianului şi fiecare îşi reluase locul.

Pentru a-şi puncta mai bine gândurile şi pentru a le da acel recul pe care-l considera de-acum indispensabil, Biggle îşi aprinsese bătrâna sa pipă, al cărei căuş, înnegrit de ani întregi de fumat meditativ, îi încălzea vârful degetelor. Trase cu lăcomie un val de fum pe care-l plimbă o clipă prin gură înainte de a-l trimite departe, în faţa nărilor.

— Stimaţi colegi, reluă el, înţeleg şi vă împărtăşesc bucuria. Această experienţă marchează o etapă importantă în istoria ştiinţei. Totuşi…

Scoase un rotocol perfect rotund din pipa sa, întreaga adunare fiind agăţată de micile sfârâieli ce se auzeau din ţeava de lemn înnegrit.

— …Totuşi, continuă el lăsându-şi în jos colţul buzelor, daţi-mi voie să vă spun că încă n-aţi văzut nimic! De fapt, experienţa e departe de a se fi terminat.

În acel moment, decanul Academiei strănută zgomotos şi, după ce-şi şterse nasul cu batista de patru-cinci ori, începu să vorbească cu o voce plângăcioasă.

— Ce mai, profesore, ne-aţi uluit pe toţi arătându-ne că maşina dumneavoastră, în afară de cazul unei verificări care să demonstreze contrariul, poate să călătorească în viitor. Dar, trebuie să înţeleg că poate tot aşa de bine să efectueze transferuri şi în direcţia trecutului?

Biggle confirmă dând din capul său chel.

— Domnule decan, mă înclin în faţa perspicacităţii dumneavoastră. Totuşi, transferul în direcţia trecutului pune în joc factori mult mai complecşi decât în cazul viitorului, aşa că este indispensabil să…

Nerăbdător, Mariner îi tăie vorba lui Biggle.

— Hai, Biggle, pentru viitor mai merge, dar pentru trecut!… Ştiţi foarte bine că este în întregime contrar principiului relativităţii!

Uşor agasat de Mariner de la incidentul, cu stiloul, Biggle replică imediat.

— Dacă v-aţi fi dat osteneala să studiaţi ecuaţiile de transfer termen cu termen, aţi fi putut constata singur că în interiorul câmpurilor neolocale, nimic nu se opune ca un corp material să se deplaseze de-a lungul sectorului său din univers.

Ca şi cum ar fi înţeles totul, Kooning clătină capul, zâmbind ambiguu. De o bună bucată de vreme nu mai scoase nici-un cuvânt, şi se adresă cronodinamicianului, cu o voce ciudat de întinerită. Vorbea rar cu ochii mijiţi căutând să-l încadreze pe Biggle cu vorbirea sa, căutând să facă adunarea, să uite cu câtă vehemenţă se opusese cronodinamicianului.

— Stimate prietene, în ciuda voinţei mele, mi-aţi demonstrat că m-am înşelat. Dar, înainte de a vă urma până la capăt şi de a vă prezenta deci scuzele mele, pentru că m-am îndoit de lucrările dumneavoastră, aş fi curios să ştiu cum vă gândiţi să faceţi pentru a inversa cauzalitatea.

Fără să răspundă, Biggle îşi vârî mâna în buzunarul interior al bluzei, de unde extrase un ceas de mână antic, un fel de fetiş, ca stiloul lui Mariner, de care nu se despărţise niciodată.

Momentul decisiv venise.

— Domnule rector, spuse Biggle cu o voce gravă, o să descoperiţi peste câteva secunde.

Ca pentru a da greutate acestor vorbe misterioase, *cronodina* începu brusc să vibreze. Curând, scântei albăstrii pe care cu ocazia experienţei precedente nimeni nu le remarcase, apărură în vârful maşinii şi începură să biciuiască furioase aerul, cu pârâituri neobişnuite. Uşor neliniştit, Steinitz se ridică pe jumătate şi-şi întoarse încet faţa mai rotundă ca niciodată spre experimentator.

— Hei, de ce s-a apucat să meargă singură?

În loc de orice răspuns, Biggle cercetă un fel de joją ce oscila pe masa maşinii. Deodată, un fulger păru să ţâşnească din tavan şi lovi unul dintre electrozi cu un pocnet sec.

Steinitz tresări.

— Sunteţi… sunteţi sigur că n-o să se strice?

Biggle scoase un val de fum albastru, râzând.

— Ha, ha, ha!… Niciodată n-a mers atât de bine!

Îşi scutură cercul negru al pipei deasupra scrumierei şi se uită din nou la ceas.

— De fapt nu sunt chiar aşa de sigur că această a doua fază a experienţei o să reuşească… prea mulţi factori necunoscuţi intră în joc… La drept vorbind, cred că…

— Hei, îl întrerupse Steinitz în culmea excitării. Priviţi, profesore!

O licărire argintie în formă de elipsă apăruse pe platou. Pâlpâi câteva clipe, apoi păru că se destramă într-o limbă negricioasă ce crescu cu iuţeală.

— Aţi… aţi văzut? se bâlbâi Steinitz cu ochii holbaţi.

— Da, şopti Biggle. E ca… Ezită, în vreme ce pata neagră i se reflecta în sticlele ochelarilor. E ca… neantul!

Apoi, încet, breşa începu să se dizolve, înghiţind în brazda sa de umbră cercurile de sclipiri concentrice.

Savanţii care se găseau în primele rânduri îşi frecau ochii buimăciţi.

— Ei bine, mârâi bătrânul Mariner, dacă vreţi părerea mea, experienţele care fac atâta tămbălău nu pot să ducă la nimic bun.

Deodată, Mariner, care începuse să-şi strângă lucrurile să plece, rămase ţintuit locului. Ca şi toţi ceilalţi, observase că intervenise ceva.

— Ma… maşina, bâigui el, arătând cu mâna.

Apăruse ceva pe platou. Intrigaţi, savanţii îşi întinseră gâturile să vadă mai bine. Era o foaie de hârtie albă, împăturită în patru.

— Ei bine, spuse Biggle grăbindu-se să apuce foaia, am ajuns la ultima fază a experienţei! înălţă foaia deasupra capului. Stimaţi colegi, foaia aceasta de hârtie pe care o vedeţi vine din viitor. Şi iată dovada; citiţi, doctore Olias!

Încă o dată, Olias îşi încruntă sprâncenele rare, aşa cum făcea de fiecare dată când nu reuşea să înţeleagă ceea ce citea.

— …ăăă… „Laboratorul de cronodinamică. Viitor relativ, era şaptesprezece şi cinci minute. Semnat: Profesor J. Biggle.”

Cronodinamicianul se uită la ceas ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Ia să vedem… este ora şaisprezece şi cincizeci şi şapte de minute… Domnilor, cred că aţi înţeles toţi că mesajul pe care ni

l-a împărtăşit doctorul Olias nu va fi scris decât peste opt minute! De altfel, în acel moment va trebui să mi-l trimit mie însumi, cu opt minute în trecut, înţelegeţi?

— Dar, mă rog, cum de puteţi să-l ţineţi în mână dacă încă nu există, bâigui decanul?

— Totuşi e simplu! Pentru a exemplifica cu o imagine ordinară, ştiţi toţi că sunt două metode de a face o mobilă să înainteze; s-o tragi, sau, din contră s-o împingi! Biggle făcu o pauză înainte de a continua pe un ton vibrant: Ei bine, datorită *cronodinei* mele, suntem pentru prima dată în măsură să facem ca un eveniment să fie „tras“ de către viitor, în loc să-l lăsăm „împins“ de către trecut.

Pe măsură ce vorbea, Biggle se gândea din ce în ce mai puţin la ceea ce spunea. Era de fapt pe cale să-şi imagineze consecinţele formidabile ale acestei zile triumfale. Mai întâi, va fi numit aproape imediat secretar permanent al înaltului comitet al cercetării, ceea ce se va traduce imediat printr-o creştere substanţială a lefii sale anuale. Bineînţeles că va avea dreptul şi la însemnele academice ce-i vor fi decernate de adunarea plenară a universităţilor. Dar era ceva ce se întrezărea undeva pe deasupra tuturor viselor acestea, ceva ce scânteia la orizontul dorinţelor sale cele mai arzătoare, un fel de miraj pentru folosinţă proprie: să devină preşedintele Academiei de Fizică… O ameţeală plăcută îl cuprinse din cap până-n picioare, căci chestiunea respectivă reprezenta stadiul suprem pentru un cercetător. Prestigiul său ar deveni dintr-odată imens şi, mai ales, rectorul Kooning n-ar mai putea să facă nimic împotriva lui. Biggle era în plină reverie când Hemming îl trase de mânecă.

— Profesore, în curând va fi timpul. Ce-aveţi de gând să faceţi acum?

— Ce-am de gând să fac? Ha! Ha! E pur şi simplu copilăresc! Foarte simplu, o să-mi trimit mesajul spre…

Vizibil excitat, Steinitz îl întrerupse, tropăind cu picioarele sale lătăreţe pe podea.

— Dar ce s-ar întâmpla dacă n-aţi pune hârtia pe platou la ora şaptesprezece şi cinci minute?

— Ia te uită! E o ipoteză interesantă, replică Biggle mângâindu-şi bărbia. Un zâmbet îi pluti câteva clipe peste buzele ascuţite, apoi dădu din umeri. Conform ecuaţiilor mele, una dintre posibilităţile cele mai veridice ar fi dispariţia pur şi

simplu a universului nostru începând cu momentul evenimentului.

Steinitz se albi brusc la faţă şi începu să se bâlbâie cu o voce pierită.

— Ăăă… nu… totuşi, n-o să…

— Ha, ha! Liniştiţi-vă! Abia e şaptesprezece… îmi mai rămân deci cinci minute ca să aranjez totul!

Dintr-odată, Kooning scoase o exclamaţie ce făcu să tresară toată adunarea. Se ridică încet, în vreme ce am zâmbet maliţios îi încreţea faţa de ceară.

— Profesore Biggle! Cred că, din păcate, există un mic detaliu la care nu v-aţi gândit.

— M-ar mira! răspunse Biggle, ridicându-şi ochelarii.

Acum, o seriozitate neliniştitoare marca trăsăturile lui Kooning. Mâna sa se strânse pe o foaie de hârtie, apoi, cu un pas ţeapăn se apropie de cronodinamician.

— Aş fi curios să ştiu pe ce foaie vă veţi expedia blestematul ăla de mesaj! rânji el pe un ton ameninţător.

Biggle se trase înapoi pe tălpile sale elastice, în vreme ce un nod i se puse în gât.

— Ei bine… păi… pe una dintre foile din…

O crampă îi înnodă brusc limba şi-şi muşcă degetul arătător. Deschise gura, uitându-se cu ochii încadraţi de metalul ochelarilor la maşina minunată ale cărei părţi cromate străluceau sub razele înclinate ale soarelui. Deschise din nou gura, dar nu reuşi să scoată nici-un sunet. Îşi dăduse seama. În ceva mai mult de trei minute, ceva inimaginabil risca să se producă. Ceva ce trebuia împiedicat cu orice preţ.

Pentru prima dată în viaţa sa, Johannes Biggle se găsea în faţa unei probleme a cărei rezolvare ştia că n-o s-o găsească. Ochii săi nedumeriţi măturau foaia ce-i tremura uşor între degete.

— Nu puteţi s-o puneţi pe platou! fonfăi Kooning. Dacă o faceţi, veţi face să apară ceva în trecut care n-a fost creat niciodată.

Steinitz se întoarse atunci spre rector, cu buzele albite de frică, ca şi cum numai el ar fi putut să găsească un remediu situaţiei teribile în care se găseau.

— Dar ce e de făcut, doctore Kooning? Dacă introducem o nouă foaie pe platou, vă daţi seama prea bine că o să

modificăm un element cheie al propriei noastre istorii! Apucă hârtia cu o mişcare bruscă. Numai foaia aceasta trebuie să se materializeze în trecut şi nu alta!

— Dar în acest caz, cine dracu ar redacta acest mesaj! lătră Kooning, lovind cu pumnul în birou.

Incapabil să găsească un răspuns, Biggle îşi scutura capul frenetic, ca un câine ud, cu speranţa vagă că gestul acesta simplu ar putea să-i ordoneze gândurile. Kooning avea dreptate! Trebuia ca cineva să scrie mesajul ce trona pe biroul său. Dar cine? în orice caz, nu era nici-o îndoială, era scrisul său. Dar cum să scrii ceva pe o foaie ce fusese deja folosită? Totuşi, soluţia exista, întrucât foaia era acolo, sub ochii săi! Biggle îşi înfrână un geamăt între fălci. Mai rămâneau doar două minute.

— Recunoaşteţi că e o idioţenie! şopti Kooning la urechea cronodinamicianului. V-aţi gândit la toate, în afară de precauţiile elementare ce trebuiau luate pentru a nu crea un paradox! Frumos exemplu de pregătire, profesore Johannes Biggle!

Umerii lui Biggle înţepeniră. Adevăratul pericol de care era ameninţat el şi colegii lui nu-l afecta. Dar, ceea ce nu putea să tolereze era accentul de triumf din vocea lui Kooning. Trebuia să găsească o soluţie cu orice preţ, ca să iasă din viesparul ăsta şi să pună capăt victoriei insuportabile a rectorului.

— Încă… încă un minut şi jumătate! gemu Steinitz. Faceţi ceva, repede!

Ca prin ceaţă, Biggle mâzgăli câteva cuvinte pe prima foaie albă ce-i căzu în mână, apoi o puse pe platoul maşinii, sub ochii holbaţi ai lui Steinitz şi împinse în jos levierul jojei cronocinetice.

— Ce… ce faceţi? bâigui Steinitz dându-se înapoi cu câţiva paşi, clătinându-se.

Fără să-i răspundă lui Steinitz, Biggle se întoarse spre rector, a cărui faţă de ceară îi ţintuia cu un zâmbet dezgustător.

— După cum puteţi constata, am expediat un al doilea mesaj. Totuşi, dacă am concluzionat corect, exact în clipa în care se va materializa în trecut, cel pe care-l ţin acum în mână va dispare. Astfel, totul va intra în normal!

— În cazul acesta, nu va mai fi din nou decât un singur mesaj. Dar dacă vă înşelaţi? întrebă Kooning ridicând sprânceana stângă.

Biggle n-avu timp să-i răspundă. Mâna durdulie a lui Steinitz îl scutura de umăr.

— Oh! Priviţi pla… pla… platoul!

Ceva se materializase pe el. Era o nouă foaie de hârtie. Surprins Kooning îşi încruntă sprâncenele.

— Asta ce mai e?

— Ce-aţi vrea să fie? scânci Steinitz, lovind cu pumnii săi micuţi biroul. Vedeţi bine că este un nou mesaj!

O undă de nelinişte decoloră obrajii cronodinamicianului. Se aştepta la orice, numai la primirea unei noi foi de hârtie, nu. De unde venea? Mâna sa ezită deasupra platoului. Nu ştia ce să facă.

— N-o atingeţi! strigă Kooning, repezindu-se la *cronodină.* Riscaţi să declanşaţi un nou paradox.

O sclipire de mânie trecu prin ochii micuţului Hemming.

— Ba din contră, poate că acest mesaj ne dă soluţia pentru anularea paradoxului. Trebuie neapărat să-l citiţi, profesore!

Biggle clătină din cap. Fără să ştie precis de ce, simţea că Hemming avea dreptate. Oricum, dacă hârtia se găsea acum pe platoul *cronodinei,* aceasta era pentru că „cineva” hotărâse s-o trimită exact în acest moment, fără îndoială cu intenţia de a le transmite o informaţie. Iar după toate aparenţele, acest cineva nu era decât el însuşi.

— Repede, profesore! Au mai rămas mai puţin de treizeci de secunde!

Vocea comprimată a lui Steinitz îl înţepă pe cronodinamician. Acum avea sentimentul că mesajul conţinea ceva crucial, ceva pe care trebuia să-l cunoască cu orice preţ. Mâna sa, îngreunată de furnicături, străbătu aerul în zig-zag şi apucă foaia de hârtie. În clipa următoare, savantul citea cu lăcomie primele rânduri, cu teama arzătoare de a nu putea ajunge până la capăt. Dar deja înţelesese.

„Laboratorul de cronodinamică. Ora şaisprezece şi cincizeci şi şapte. Trecut relativ. Profesorului Biggle. Imbecilule! Ce te-a apucat? Eşti pe cale să di…”

Prea târziu.

Un fulger alb-albastru venit de niciunde înghiţi deodată toate formele vizibile, făcând să dispară într-o clipă contururile şi umbrele.

Şi asta fu totul.

*

Încă buimăciţi, savanţii ce ocupau laboratorul de

cronocinetică se frecau la ochi pentru a alunga valul luminos ce le dansa sub pleoape. Câteva clipe mai devreme fusese acel fulger uluitor, de neînţeles... Surprinsese pe toată lumea, iar pocnetul său fără consistenţă răsuna încă în creierul celor care erau lângă maşină.

— Ce... ce s-a mai întâmplat? se bâlbâi Hemming punându-şi ochii pierduţi pe silueta în linie frântă a profesorului Biggle.

Interpelat, acesta se dădu un pas înapoi şi, după ce-şi scoase ochelarii rotunzi, se aplecă peste carcasa încă fumegândă a *cronodinei.* Îşi încruntă sprâncenele electrizate. Hotărât, totul mergea anapoda azi! Blestemata sa de *cronodină* o luase razna încă de la începutul experienţei, şi chestia asta nemaipomenită cu fulgerul era departe de a aranja lucrurile!

— Ha, ha, ha! hohoti Kooning. Cred că de data asta i-ai pus capac, dragul meu Biggle!

Bătându-l uşor pe umăr pe primul său secretar, doctorul Olias, îşi vârî hârtiile în mapă, apoi, încântat, se ridică şi făcu câţiva paşi spre Biggle.

— Ascultă bătrâne, cred că pentru azi am văzut destul! Iar dacă voi fi întrebat despre... hm... *cronogirul* dumneavoastră, acum ştiu ce voi spune!

— Ăăă... *cronodină,* domnule rector! sublinie Biggle enervat.

Kooning înălţă din umeri şi replică hotărât, cu glasul încărcat de o ameninţare nedefinită.

— Recunoaşteţi măcar o dată că toate poveştile dumneavoastră cu deplasarea în timp nu stau în picioare!

Rectorul spusese totul dintr-o bucată, ca pentru a-i reteza lui Biggle chiar din start orice încercare de replică. Dar era inutil. De câteva clipe, spatele boltit al cronodinamicianului se mai rotunjise un pic. Şi totuşi, ştia prea bine că avea dreptate! Că vroia Kooning sau nu, *cronodină* sa era foarte capabilă să...

Cronocineticianul simţi un frison în spate care-i tăie scurt tot elanul gândurilor.

Nu mai era sigur de nimic. În fond, numai calculele sale demonstrau că *cronodină* se putea deplasa în timp, căci până acum, toate experienţele dăduseră greş una după alta... De altfel, era inutil să mai caute să argumenteze. Deja rectorul Kooning se pregătea să plece, urmat curând de cei doisprezece membri ai comitetului ştiinţific, apoi, după câteva minute, urmau să plece şi ceilalţi treizeci de savanţi ce asistaseră la

încercare. Fără să spună nimic, profesorul Mariner puse o mână prietenească pe umărul căzut al lui Biggle, apoi, după ce clătină din capul îngreunat de o barbă lungă şi deasă, părăsi la rândul său laboratorul de cronocinetică.

Acum, Biggle rămăsese singur cu *cronodina* sa.

Târşâindu-şi pasul, Biggle se apropie de maşină ale cărei măruntaie mecanice mai erau încă luminate ici-colo de scântei intermitente. Poate că greşise elaborând teoria cronocinetică; poate că mai bine ar fi făcut dacă ar fi continuat studiile pe care le începuse cu patruzeci de ani în urmă în domenii învecinate, în mod deosebit cel al cronodinamicii pe care îl părăsise prosteşte. Bineînţeles că doctorul Kooning influenţase din plin orientarea cercetărilor sale. Puternic ostil cronodinamicii, se îndârjise ani în şir să-l convingă pe Biggle că această teorie ducea la un impas. De altfel, imediat după ce fusese numit rector, una dintre primele sale măsuri fusese să desfiinţeze laboratorul de cronodinamică şi să creeze o unitate de cercetare cronocinetică a cărei conducere o încredinţase cu generozitate lui Johannes Biggle. De fapt, Biggle ştiuse întotdeauna că n-ar fi trebuit să accepte niciodată această manipulare. Dar acum era prea târziu. Această aberaţie tehnologică ce era *cronodina,* trona mândră pe masa de experienţe şi nici nu se punea problema să înfăptuiască altceva.

Biggle ajunsese în acest punct cu reflecţiile sale când, deodată zări ceva pe platou. Ceva ce nu fusese remarcat nici de el, nici de savanţii ce participaseră la experienţă. Era o foaie albă, împăturită în două şi uşor mototolită. Intrigat, cronocineticianul îşi aranjă ochelarii, apoi despături hârtia ce scârţâi între degetele sale. Deodată, în clipa în care se pregătea să-o citească, uşa laboratorului se deschise brusc şi Biggle recunoscu capul gălbui al lui Kory, devotatul său asistent. Acesta părea foarte agitat.

— Profesore, veniţi repede! Rectorul Kooning îşi va începe comunicarea.

Biggle dădu din umeri.

— Ei, şi? De ce ai vrea să particip?

— Pentru că va încerca să vă ridiculizeze lucrările în faţa comitetului ştiinţific. Trebuie să vă apăraţi!

Biggle suspină. Kory avea dreptate. Dar la ce bun să lupte? Nu va reuşi niciodată să dovedească faptul că intuiţiile sale

asupra transferurilor temporale erau corecte.

— Vă rog profesore, să mergem! insistă Kory, cu accentul său acid ca un vin oţeţit.

Un sfârâit ciudat se făcu auzit în acel moment în măruntaiele mecanice ale *cronodinei.* Uşor surprins, Biggle mângâie unele părţi pentru care îi trebuiseră atâţia ani să le înfăptuiască şi deodată tresări. Unitatea de transfer era călduţă, ca şi cum… Biggle ezită îndelung, pradă intuiţiei apăsătoare că se întâmplase ceva. Această idee confuză i se preumblă o vreme prin capul plin de gânduri, apoi, începu să dispară uşor. Vocea pătrunzătoare a lui Kory sparse definitiv fragila asociaţie de idei ce era pe cale să se nască în conştiinţa savantului.

— Grăbiţi-vă, profesore! O să fie prea târziu!

— Vin acum, răspunse Biggle, mototolind foaia pe care-o ţinea între degetele sale subţiri!

În clipa următoare o aruncă neglijent, şi foaia se rostogoli în coşul de hârtii. La urmă, după ce-şi dezbrăcă bluza alburie veche, părăsi şi el laboratorul.

Pe foaia mototolită şi acoperită de praf, se mai puteau descifra încă aceste câteva cuvinte scrise în grabă:

Laborator de cronodinamică. Ora şaisprezece şi cincizeci şi şapte. Trecut relativ. Profesorului Biggle. Imbecilule! *Ce te-a apucat? Faci ca istoria să se schimbe! Să nu uiţi niciodată că pentru a nu crea paradoxuri, nu trebuie să păstrezi primul mesaj. Trebuie deci să scrii un alt bilet şi să-l transferi către trecutul relativ în acelaşi timp cu cel pe care-l ai în mână. Cronodina va face singură compensarea, anulând foaia care-i în plus. Mişcă-te repede.*

Johannes Biggle

EDITURA
BRÂNCUȘI

Igor și Grichka BOGDANOFF

MAȘINA FANTOMĂ

8

Igor și Grichka Bogdanoff sînt producătorii și animatorii emisiunii "Timp X", la televiziunea franceză. Pe micul ecran, ei evocă eonii timpului și găurile negre, convoacă extratereștrii și mutanți. Li se datorează și eseurile "Chei pentru SF" și "Efectul SF".

Cartea de față invită la o explorare a posibilului. Autorii au reușit să înzestreze întîmplările, care dau contur distinct și original personajelor, cu calitatea de a-l incita și pe cel mai exigent cititor.

La un moment dat, se degradează raporturile dintre Otis și devotatul lui ordinator Clavius. Programat pentru a se supune dorințelor lui Otis, ordinatorul atinge performanța de a le ști chiar înaintea "stăpînului"...

Altă dată, un om se trezește și se înspăimîntă: Unde se află? Cine este el? Nu mai știe. Din întîmplare, i s-a injectat virusul care distruge memoria, virus al cărui antidot tocmai îl descoperise el...

După 12 ani de muncă istovitoare, Pr. Biggles prezintă colegilor săi mașina grație căreia se va putea călători în timp. Uluitoarea demonstrație începe, dar...

ISBN 973-9043-13-5

Lei 450